

Εβδομάς

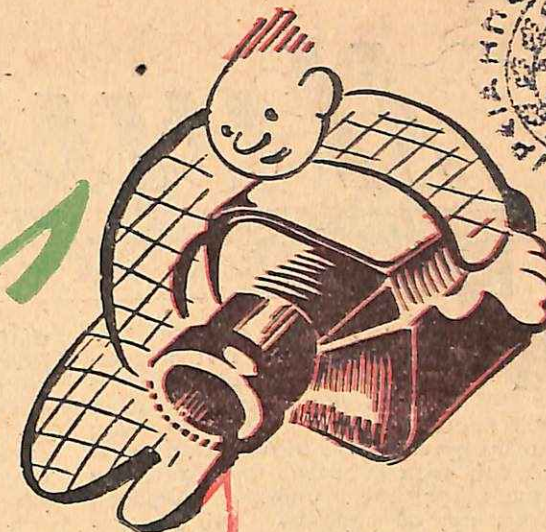
ΕΤΟΣ 11^{ON}
ΑΡΙΘ. 554

Σ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ
ΑΡΧΙΖΕΙ:

ΣΑΚΕΜΛΑΡΙΟΥ
"Ρόδο του 16^{ου} παχών"
Μια αναλογιστική
δυρική ιστορία

Εβδομαί

Στή στήλη τὴν ἄνιαρὴ ὁ στίχος πάλι φλυαρεῖ

"Ανοιξη! "Όλα τραγουδοῦν, κι' ὅλα ὕμνοῦν τὴν "Ανοιξη
τὸ πρόσωπο μᾶς ἀπειλεῖ νὰ πνίξη κάθε χρῶμα
μέσ' τὸ νοῦ τοῦ "Ερωτα μπαίνουμε μὲ κατάνυξη
κι' ἐν' ἄλλο στόμα, γιὰ νὰ βρῇ, ζητάει κάθε στόμα

Αὐτοὶ 'ναι οἱ ρωμαντικοί, ἡ «βέκια σκόλα» στίχοι
ποὺ γράφονται λόγῳ τιμῆς... εὐκόλως μὲ τὸν πῆχυ

"Αλλά ἡ σύγχρονη ἐποχὴ
καὶ ἡ μοντέρνα ρίμα
νὰ τοὺς μισεῖ ἔχει ἀρχὴ
ἔστω κι' ἂν εἶναι κρῖμα

Κι' ἐγώ, κατὰ καθῆκον πιά, τοὺς ἔγραψα καὶ φέτο
μὰ καὶ μοντέρνους ἔγραψα καὶ σᾶς τοὺς παραθέτω:

"Ανοιξη! Τρέχει ὁ Μάιος νὰ βρῇ τὸ καλοκαίρι
ξεχνοῦμε τὸ καλοριφέρ καὶ τὸ φρικτὸ παληόκαιρο,
ἀνησυχίες ἔρχεται ὁ "Ερως νὰ μᾶς φέρη
κι' ὁ "Ηλιος θάπρεπε καφτός,... νὰ εἶναι στὸν Αἰγὸ κερω.

Στοὺς ἐρόμους βγαίνουνε γυμνά
θέλητ'ρα πλούσια κι' ἀχαμινά
ποὺ λὲς «πῶς νὰ τὰ ζύγωνα!»
Μὰ καὶ τὰ «μπάρ» τὰ κοσμικὰ
γεμίζουνε, 'Ιψενικὰ
τετράγωνα καὶ τρίγωνα!

"Ανοιξη! "Ανοιξη μεστή, πνιγμένη μέσ' τὰ χρώματα
ποὺ ζῇ σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα μεθυστικὰ εὐώδη,
ἀπὸ ἀρώματα Κοτὺ κι' ὄχι ἀνθῶν ἀρώματα,
ποὺ τόσος εἶναι «ντεμοντέ» καὶ τὰ ρουφᾷ τὸ βῶδι
"Ανοιξη! Εἶν' ἡλιόλουστη καὶ χαρωπὴ ἡ μέρα
κι' ὅλο τὸ Σύμπαν γινέται ὁμέσως γκαρσονιέρα
ἡ εὐτυχία, δυὸ φιλιὰ φτηνά - φτηνά πουλιέται
κάθε ζευγάρι εὐκόλα στὸ ὑπαίθρο φιλιέται
κι' ἡ Φύσις δίνει ἐντολή, στὰ φύλλα νὰ τραβᾷ
τὸ παραβᾷ-

Αὐτοὶ λοιπὸν εἶν' οἱ πεληοὶ κι' αὐτοὶ 'ναι οἱ μοντέρνοι
οἱ στίχοι μου ποὺ γράφονται, ὅπως ἡ ρίμα φέρνει
μέσ' τοῦ τυπογραφείου μας τοὺς φοβεροὺς τοὺς σάλους
κι' εἶναι νὰ παίρνῃς τοὺς μισοὺς, νὰ τοὺς βαρῇς στοὺς ἄλλους.

Εὐ.—

ΤΕΤΑΡΤΗ

11

Μαΐου 1938

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Μία νέα ἐξαιρετικὴ
ἐνδιαφέροντος περὶ
πέτεια τοῦ

ΛΟΓΟΔΥΤΗ
ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΑΡΧΕΙΟ 1. Τ. 10812
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

Haute Couture

Στα αδιέξοδα της γυναικείας Μόδας

Λ-οιπόν; Τι θα λέγατε γι' αυτό; 'Η «κομπ» είναι σύμφωνη με το σώμα σας. Και γενικά το μοντέλλο πολύ σίκι! 'Η κυρία δαγκώνει τα χείλη της από άμηχανία. Είναι διστακτική. Μπορούσα στη «νέα εσοδεία» της εφετείνης κομψότητας που υπάρχει άφθονη κοντά της σε «κροκν» και σε φιγουρίνια, τα ωραία μάτια της γελίζουν από την απλυσία της «κοκετταρίας» σπιθοβολούν από την λαίμαργη διάθεση της φιλάρεσκης γυναίκας και τα άβρα, σαν κέρνα, δαχτυλάκια της, τσαλακώνουν νευρικά μιάν ακρόυλα περιοδικού. 'Η μοδίστρα διαισθάνεται την ψυχολογική στιγμή.

—Μου φαίνεται πως αν κάνετε το θραδυνό από μαύρο ταφτά με δαντέλλες ή πέρλες, το «κρέπ-ντέ-σιν» για «ματινέ», κι' αυτό το έλαφρό «έμπριμεδάκι», ένα σπόρ κι' ένα ταγιεράκι, θα είσατε ντυμένη περίφημα.

'Η κυρία χαμογελάει. 'Η μοδίστρα συνεχίζει με περισσότερο ένθουσιασμό:

—Βλέπετε ή όμορφιά δέ φτάνει. Το κάδρο θέλει και την κατάλληλη κορνίζα. 'Ελάτε λοιπόν, μην ταιγκου-νεύσετε!

Το καλοσερβιρισμένο κοπιλέντο, κι' αυτή ή έλαφρή βελονιά στο φιλότιμο, — «'Ελάτε λοιπόν μην ταιγκου-νεύσετε» — φέρνουν το αποτέλεσμα.

—Λοιπόν, ναι. Την τουαλέττα για θράδυ, το άπογευματινό, το σπόρ, και το ταγιέρ. Σύμφωνοι: Πόσο θα μου στοιχίσουν;

—Μικροπράγματα. 'Εσείς τώρα, θα κάνετε συζήτηση για λίγες χιλιάδες;

—Μά... νά ξέρω!

—Είναι ανάγκη; Σήν πρώτη πρόβα τὰ λέμε.

—'Εστω, λοιπόν. Πότε νά περάσω;

—Την Πέμπτη, στις έντεκα.

—'Ωρβουάρ.

Γα σαλόνια των αθηναϊκών Μαιζόν Πατοῦ σφύζουν από κίνηση. Τὰ φιγουρίνια παλτώνουν κι' άχρηστεύονται μέσα σε λίγες ώρες. 'Ο φοβερός συναγωνισμός μεταξύ των κομψών εμφανίσεων της κοσμικής στήλης, παρουσιάζεται εδώ με όλη του την φοβερή άγριότητα.

—Δέ μου λέτε κυρία Μαιρή, ή κ. Κ. τί παρήγγειλε;

—Αυτό το άπογευματινό που θεωρείται «έξτρα σίκ» και το έξαντρίκ αυτό για πρωί.

—Χμ! Καί... θα ισχυρίζεται πάλι ότι τάφερε άπ' έξω!

—Και γιατί δέν το κάνετε και σεις; 'Αλλως τε ή κ. Κ. δέν έχει τη σιλουέττα σας ούτε τὰ «σάρμ» τὰ δικά σας. Θάχετε λοιπόν άπόλυτη ύπεροχή.

—Σ' αυτό έχετε δίκιο! Θά της

αξιζε έξέρετε νά φορέσω κι' εγώ τὰ ίδια! 'Αλλά σάς παρακαλώ νά μὴν τὰ θάη πιά όλος ό κόσμος και καταντήσω γελοία, έ;

—Μά τί λέτε; Πρώτον αυτές ή «κομπ» πηγαίνουν μόνον σε τέλεια σώματα και σε πολύ νεαρές κυρίες!

'Η κυρία πείθεται. Δέν είναι βέβαια και πολύ νεαρά. Αὐτός ό κακοανατεθραμμένος ό χρόνος δέν ξέρει καθόλου από «τάκτα» κι' έχει αφήσει τό μυιλίετό του άπολύτως εύανάγνωστο στο πρόσωπό της. 'Υστερα και τό σώμα της ίσως νά είναι άμφιβόλου τελειότητος. Κάτι καμπύλες που άγκομαχούν μέσ' άπ' τὰ σκληρά σιδερένια δεσμά τους, δέ θάπαιναν βραδειό αίσθητικής. 'Αφού όμως ή μοδίστρα έχει άλλη γνώμη!

Του κ. Δ. Κ. Ευαγγελίδη

—Σύμφωνοι λοιπόν κυρία Μαιρή! Και τί θα στοιχίσουν;

—Δώδεκα χιλιάδες για σάς και τρεις για τόν άντρα σας.

('Επεξηγήσις: 'Η κυρία είναι παντρεμένη μ' ένα φιλάργυρο σύζυγο που θά πληρώσει τις τρεις χιλιάδες μ' άρκετή αγανάκτηση. Τις υπόλοιπες έννιά, τις έχει εξασφαλίσει ή ίδια άπ' τις μικρές της οικονομίες. Μή σάς φαίνεται υπερβολικός ό αριθμός. 'Εχει ακόμα κι' άπ' τό νοίκι του σπιτιού την προμήθεια της. Μένει στην όκέλλα κάποιες φίλης της. 'Εδήλωσε ότι της άρέσει τό «άπαρτμάν» κατόπιν ειδικής... συμφωνίας).

'Η κυρία Μαιρή τὰ ξέρει όλ' αὐτά και κρατάει άπόλυτη έχεμύθεια. Είναι κάτοχος τρομερών οικογενειακών μυστικών που άφορούν κάθε μιά άπ' την πληθώρα των πελατισσών της.

Κι' έχει μιά μνήμη καταπληκτική. —Καλημέρα σας κυρία Π. Τι κάνει ό κύριος; 'Ο Κωστήκης; 'Η Ντίνα; Πώς πάνε οι μετοχές; Είχατε μιά ζημιά 150.000. Τις θγάλατε;

Κι' άμέσως: —'Ω! Καλημέρα σας κυρία Ν. Πώς είσθε; 'Η Καίτη καλά; 'Ε-θγάλε πιά τὰ δόντια του ό Μπέμης; Κι' από υπηρεσία πώς πάτε; Τη δώδεκατε τη Χρηστίνα;

Πού τὰ θυμάται όλ' αυτά; Μυστήριο! Κι' έν τούτοις είναι τόσο άπλό! 'Η κ. Μαιρή τρέει διέλλιον τών... οικογενειακών της πελατειάς. 'Υπάρχουν σ' αυτό οι μερίδες της κάθε μιάς πελατισσας και από κάτω σημειώσεις εξαιρετικά ένδιαφέρουσες. 'Αντιγράφω μερικές:

«Κυρία Χ. 'Υπόλοιπον 1340. Οι δουλειές του κ. Χ. δέν πάνε καλά. 'Εχασε την αντιπροσωπεία της 'Κομμερσιάλ». Παλαβή καμαριέρα η... «'Εσας» ένα θάξο Κινέζικο. 'Εμψασε στο σπίτι έναν Εύζωνο».

«Κυρία Α. Α. Λυσμός 6.750. Για τόν άντρα της 2.000. Πληρώνει νοίκι 3.800. Για τόν άντρα της 5.200. Φεμινίστρια. 'Αγαπά τό Ντεκομπρά. Συχαίνεται την Κάτε Φόν Νάγκυ και λατρεύει τη Γκάμπυ Μορλαί».

«Δεσποινίς Π. Λέει πως είναι τριάντα έτών. 'Εχει μανία με τις 'Ψυχικές 'Ερευνες. 'Ο άρραβωνιαστικός της έμπορος καφάδων, υποφέρει από συχνούς πονοκέφαλους. Μισεί την κ. Κ. και την κ. Μ.».

«Κα Ω. 'Ολη της ή περιουσία σε φράγκα Γαλλικά. Φοβάται πῶσι του φράγκου. Συνέλαβε τόν άντρα της νά φιλά την υπηρέτρια. 'Ορκίστηκε νά του άνταποδώσει τὰ ίσα και άλλαξε σωφφέρ για νά βρω... κ... Της άρφίσουν τὰ σπόρ».

(Τό τέλος στη σελίδα 55)

Η ΝΙΝΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ιούκ. Χρ. Κ.
Χαιροπούλου

Χρειύει δύναμα...

κοινωνική αξιοπρέπεια. 'Ετσι όμως είναι φτιασμένος ό κόσμος: Πιό νωρίς από όλα τ' άλλα, ό άνθρωπος στερείται τὰ ωραιότερα πράγματα της δημιουργίας.

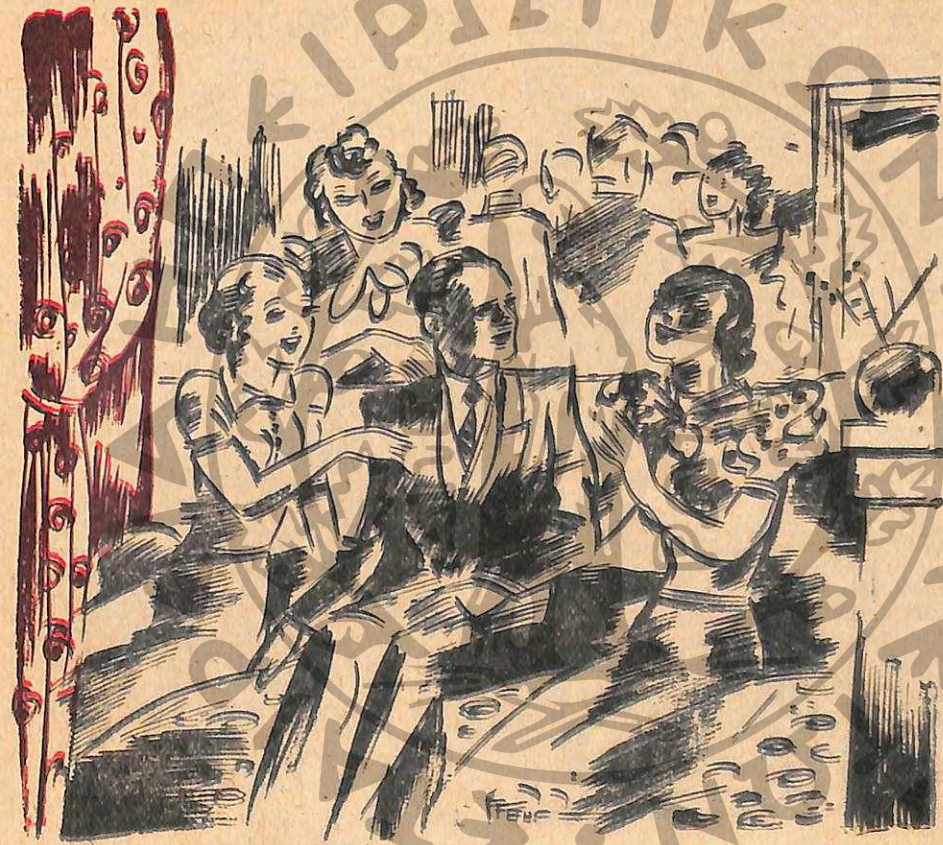
Κι' ήταν ή αίτία που ό Νίκος Χαρμπής συλλογιζότανε πολύ δυσάρεστημένος αυτό τόν έρωτά του. Τι θα λεγε όποιος τό μάθαινε; Πώς είναι ξαναμωραθή, πώς είχε καταντήσει άσυγγώρητα άνόητος, πώς δέν είχε ντραπή τὰ γκρίζα του μαλλιά και τούς τόμους που είχε γράψει, σατυρίζοντας κυρίως τις κουτές αισθηματολογίες και τὰ άκαιρα γτυπήματα της καρδιάς. Καί τό τωρινό του καρδιογυτί, ήτανε και κουτό και άκαιρο. Κι' έπρεπε νά τό πνίξη γωρίς άλλο.

Ναι, μά είναι τόσο γλυκό ν' άφί-νουμε τόν έαυτό μας έλεύθερο νά κάνει ότι δέν πρέπει... Είναι τόσο άσυγκριτα ήδονική ή ζάλη της άβύσσου που μάς τραβάει... και, στο τέλος, όλ' αυτά — «έκείνο που δέν πρέπει», «άβυσσος», «προλήψεις» — είναι λέξεις γελοίες και γωρίς σημασία, άν τις συγκρίνη κανείς με την άνια της ζωής: Τό περιθώριο της άκμης ένός ανθρώπου, είναι καθωρισμένο άπ' τη μοίρα. 'Ο άνθρωπος δέν ένει μπροστά του την άπειραντοσύνη της άωνιότητος. Κάποια άγνωστη δύναμη ένει προδιανόμει την τροχιά που θα διαγράψει ό άνθρωπος

στη ζωή, έχει καθορίσει τούς φραγμούς, κι' έχει βάλλει τὰ όρόσημα: 'Η ζωή άρχίζει εδώ, και τελειώνει εκεί. Καί — τό χειρότερο — τὰ όρια τού τέλους δέν είναι ποτέ γνωστά. Γι' αυτό, ποιος ό λόγος νά στεροϋμε άπ' τόν έαυτό μας μιά, έστω και την πιο μικρή, ευτυχία, άφού δέν είναι γνωστό άν θα μπορέσουμε νά την ξαναβρούμε, κι' ύστερα άπ' τη στερήσή της, άν δέν θάρρη ό θάνατος νά βά-λη τέλος και στη ζωή μας, και στις ευτυχίες της;...

—□□—

«Ενα βράδυ, ό Νίκος βρέθηκε στο πλαί της Νίνας, μαζί με μιά παρέα μεγάλη, σ' ένα κέντρο της 'Α' κρηάς. Την εποχή αυτή του χρόνου, τό κέφι είναι διάχυτο στην ατμόσφαιρα, ό χορός ανάγκη των ποδιών, ό έρωτας ανάγκη της ψυχής, κι' όλα μαζί άποτελούν μιά πραγματικότητα, πρόσκαιρη και χαριτωμένη, που, έπειδή είναι μικρής διαρκείας, προσφέρει καμιά φορά μεγάλες ευτυχίες. 'Υστερ' από πολλούς καρβαλιέ-ρους, ζήτησε κι' ό Νίκος νά χορέυη με τη Νίνα. 'Εκείνη σκώθηκε, παραδόθηκε στην άγκαλιά του άνυπεράσπιστη, και λικνίστηκε στους άπαλούς ήγους μιάς δρχήστρας. 'Η μουσική είναι ό μεγαλύτερος μεσάζων μεταξύ των αισθημάτων μας

Γύρω του ή Καίτη, ή 'Ολγα ή Λιλή γελοῦσαν, γελοῦσαν...

Μέσ' στην καρδιά του άρχισαν νά διασαυρώνονται τὰ πιό άντίθετα συναισθήματα: 'Ο έρωτάς του με τη Νίνα, ή φιλία του με τό Στέφανο, ή σοβαρότης ή δική του. Μά, φυσικά: 'Ενας άντρας τριανταοχτώ χρόνων, με γκρίζα μαλλιά στους κροτάφους, κι' άτοάνταχη κοινωνική θέση, δέν είναι δυνατό κι' ούτε συγχαρείται νά γαίρεται σά μαθητής του γυμνασίου. Είναι ώριμμένες έξωτερικές άφορμές, που επιβάλλουν στην καρδιά νά ήρε-μύ, νά μετοιάζη τό ρυθμό των παλ-μών της. Είναι άδύνατο νά φανταστή κανείς ένα βιουήγανο νά κάνει κα-τάδα κάτω από ένα κλειστό παρά-θυρο μιάς άρσακειάδος. Κι' όμως, είναι κι' ό βιουήγανος άνθρωπος, κλείνει κι' σ' αυτός καρδιά, κι' αυτή ή καρδιά δέν άποκλείεται νά γτυπήσει, άφού τόν πνίξη ή σοβαρότης κι' ή

καὶ τῶν αἰσθημάτων τῶν ἄλλων. Ἡ δονήσεις τοῦ αἵθερος, πού προκαλοῦν οἱ συγχωροδῖες ἐνὸς πιανίστα ἢ οἱ δοξαριές ἐνὸς βιολίστα, περνώντας ἀπὸ καρδιά σὲ καρδιά, μεταβιβάζουν τὸν ἔρωτα μὲ τὰ ἐρτζιανὰ τῆς μελαγχολίας. Αὐτὸ συνέβη καὶ κείνῳ τὸ βράδυ, ὅταν τὰ κορμιά τοῦ Νίκου καὶ τῆς Νίνας ἐνώθηκαν δυνατὰ ἀπ' τὴς γάλλες τοῦ καπνοῦ, ἀπ' τὴς σερπαντίνες, ἀπ' τὰ κύματα τῆς μουσικῆς. Οἱ καρδιές τους μίλησαν χωρὶς νὰ πῶνε λέξη τὰ χεῖλιά τους, κί' ἡ φλυαρία τους ἦταν ἀτέλειωτη. Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Νίκος τὴν ἔσφιξε λίγο παραπάνω, καὶ κείνη τὰ κατὰμουρα μάτια καρφώθηκεν στὰ δικά του, γιὰ νὰ τοῦ διοχετεύσουνε μιὰ ποσότητα μαγνητικοῦ ρευστοῦ.

—Μὴ μὲ κυττάζης ἔτσι... τῆς ψιθύρισε.

—Γιατί; τὸν ρώτησε, χωρὶς νὰ πᾶψη νὰ τὸν κυττάζῃ.

—Καὶ μὴ μὲ ρωτᾷς γιατί... συνέχισε.

Ἡ Νίνα χαμογέλασε, καὶ βάρυνε περισσότερο στὰ χέρια του. «Ὅλες οἱ γυναῖκες ἔχουν ἕναν ἀλάνθαστο τρόπο γιὰ νὰ προκαλοῦν τὴν ἐξομολόγηση τῶν ἀνδρῶν.

—Δὲ βρίσκω τὰ μάτια νᾶνε καθόλου ἐπικίνδυνα... τοῦ εἶπε περιμένοντας νὰ τὴ διαψεύσῃ. Ἰδίως γιὰ σένα...

—Τὰ μάτια σου εἰν' ἐπικίνδυνα γιὰ δούλους, καὶ πὺλὸν γιὰ μένα... τῆς ψιθύρισε. Τρεμουλιαστά, νοιώθοντας τὸ λεπτόμισχο κορμὶ τῆς νὰ διπλώνεται μὲ μιὰν ἑκτακτὴ ἐγκατάλειψη μέσ' στὰ χέρια του.

Ἀνάψανε τὰ φῶτα, ἔπαψε ἡ δοξαριέρα, γυρίσανε κί' οἱ δυὸ στὸ τραπέζι τους — μὰ ἔμεινε τ' ὄνειρο νιὰ κείνον. Ὑπάρχουνε στιγμές, πού κί' ὅταν σταματήσουνε τὰ δοξαρία, κί' ὅταν ξεψυχήσουν οἱ ἦχοι, ἐξακολουθεῖ μέσ' στὴν καρδιά μας μιὰ ὁλόκληρη συμφωνικὴ ὀρχήστρα ἀπὸ ἀόρατα ὄργανα. Ὁ Νίκος ἔζησε μιὰν ὑπέροχη νύχτα στὸ πλευρὸ τῆς. Τὰ κατὰμουρα μάτια τῆς δὲν παύουνε νὰ ἐμπάνε ὅλα τὰ κοιμημένα ἀπὸ καιρὸ αἰσθημάτων του, νὰ τοῦ μιλάνε σιγὰ - σιγὰ, μὲ τὴν ἀπαλή τους σιωπὴ γλῶσσας, νὰ τοῦ δίνουν ὑποσέσεις, νὰ τοῦ δονοῦν τὴς πὶδ εὐαίσθητες χορδές πού τὸσον καιρὸ τώρα μένανε σταθεροποιημένες σὲ μιὰν ὁμοιόμορφη ἀκίνησι.

...Καὶ τὸν ἐξανθε μίαν ἄλλη νύχτα, καὶ τὸν ἐξανκύντασαν τὰ μάτια τῆς, βουτηγμένα στὴν αἰώνια ἀσέλγη κί' ἀξημέρωτη νύχτα τους, κί' ἄρχισε πᾶν νὰ τοῦ καλῇ τὸ στόμα σάν ἀναμμένο κάρβουνο τὸ «σ' ἀγαπῶ». Κί' ὅμως, δὲν τὸ ψιθύρισε. Ἀφίσε τὴς μπιές του νὰ τὸ ἀκουμπήσουν ἀπαλὰ στὴς δικές τῆς, γιὰ νὰ νύμιζε πὺλὸν θὰ καταστρέφανε τὴν ἀβρόα τοῦ ἔννοιᾶ τὰ χεῖλη, ὅπως τὸ ἴδιο καταστρέφει καὶ τὸ πὶδ εὐγενικὸ πιάσιμο τῶν χειρῶν τὸ γνοῦδι τῶν φτερῶν μίαν πεταλούδα. Κί' ὅστερα, μίαν ἄλλη νύχτα, ἔφατσε στὸ σπυρταῖο νὰ τῆς μιλήσῃ μ' ἀσυνκράτητη περιφρόνηση γιὰ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς, τὸ φίλο του. Μὰ ναι: «Ἡ καρδιά ὅταν χτυπά μ' ἐλκρινεῖ, δὲ γνωρίζει φραγμούς. Δὲν κάνει ὅτι «πρέπει», μὰ ὅτι βρίσκει ἐκείνη πὺλὸν πρέπει. Τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἕνα φανερὰ συγκρατημένο καὶ δυσχερῆ μένος.

—Εἰκὼς δὲ θὰ μίλογε ποτὲ ἔτσι γιὰ σένα...
—Θὰ μίλογε... τῆς ἀποκρίθηκε, μὲ

Ἡ Νίνα — — γυρεύει — — θύματα...

σφιγμένα δόντια.

—Πότε;

—Ἄν ἦμουν στὴ θέση του, κί' αὐτὸς ἦταν στὴ δική μου...

—Πότε;

Μιὰ μέρα πού ὅλ' ἡ παρέα εἶχε ἀποφασίσει νὰ πᾶν ἐκδρομὴ, ἡ Νίνα ἀρνήθηκε τὴν τελευταία στιγμή.

—Δὲ μπορῶ, εἰν' ἀδιάθετος ὁ μπαμπάς... εἶπε στοὺς φίλους τῆς, πού εἶχανε πᾶει νὰ τὴν πάρουνε μ' αὐτοκίνητο ἀπ' τὸ σπίτι τῆς.

Ὁ Νίκος τὴν παρακάλεσε ἐντελῶς ἰδιαίτερα.

—Θάρρησε, δὲ μπορεῖς νὰ μὴν ἔρθῃς... τῆς ψιθύρισε.

—Ἀδύνατο, Νίκο, τοῦ ἀποκοιθῆκε. Μὴν ἐπιμένεις... Μὰ στενοχωρεῖς... Δὲ θάρρω...

Ὁ τόνος τῆς ἦταν κάπως ξερός. Ὁ Νίκος δὲ θέλησε νὰ ἐπιμένῃ. Τῆς ζήτησε νὰ τὸν συγνώμῃ γιὰ τὴν ἐπιμονή του, καὶ μὲ ὕφος φανερὰ δυσχερῆ, ἀκολούθησε τοὺς ἄλλους στὴν ἐκδρομὴ χωρὶς ἐκείνη.

—Δὲν τὴν ἀφίνει ὁ Στέφανος... εἶπε κάποιος ἀπ' τὴν παρέα.

—Τὴ ζήλευει...

Τὴ ζήλευε ὁ Στέφανος, κί' αὐτὴ, γιὰ νὰ μὴν τὸν δυσχερῆσῃ, ἐκτελούσε, χωρὶς συζήτηση, τὴν ἐπιθυμία του... Μὰ, φυσικὰ: Ὁ Στέφανος ἦταν ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς, ὁ ἀνθρώπος πού ἀπὸ χρόνια ἐξασκοῦσε τὴ δικτατορία τῆς ἐπιβολῆς του ἀπάνω τῆς, ὁ ἀνθρώπος πού μὲ τὴν ὑπόσχεση ἐνὸς γάμου — πού ποῖος ξέρει πότε θ' ἀκολουθοῦσε, κί' ἂν ἀκολουθοῦσε... — τῆς ἔκλεινε ἐγωϊστικὰ ὅλο τὸν ἄλλο κόσμον. «Ἔτσι εἶναι ἡ ζωὴ: Τὸ δικαίωμα τοῦ πρώτου καταλαβόντος εἰν' ἀρχὴ ἀδικίας, λονεῖκη τῆς ἰδίας γιὰ τὴν γυναῖκα. Ἐκείνος πού θὰ μὴν πρῶτος στὴ ζωὴ τῆς ἔχει τὴν ἱκανοποίησιν νὰ δρῶν ὅλα τῆς τὰ προτερήματα, πού δὲν εἶχανε προφάσεις νὰ τ' ἀμβλύνουν ὁ σκεπτικισμὸς κί' ἡ πείρα, κί' ἀφίνει γιὰ τοὺς ἄλλους ὅλα τῆς τὰ ἐλαττώματα. Καὶ γι' αὐτὸν τὸν πρῶτον, ἡ γυναῖκα φυλάει πάντα, ὅσα γρόνια κί' ἂν περάσουνε, μὴ ἐξαγοστήθῃ στὴν καρδιά τῆς, πού σ' αὐτὴ τὴ θέσιν κλείνοντας, μαζὶ μ' αὐτὸν, τὰ πρῶτα τῆς δίνει, τὰ πρῶτα τῆς ψιλάφητα, μπουσουλῶντας μέσ' στὰ σκοτάδια τῆς ὥρας ἀννοίας.

Τὴν ἐπομένη τῆς ἐκδρομῆς, ὁ Νίκος ἔστειλε στὴ Νίνα κάποιο βιβλίο πού τοῦχε ζητήσει. Σὲ τρεῖς μέρες ἐκείνη τοῦ τὸ γύρισε. Στὴν πρώτη τοῦ σελίδα εἶχε γράψῃ: «Μὲ συγκόρησες λοιπόν. Καὶ δὲ μὲ ἐξέσωσες, εἰσαι πολὺ καλός... Νίνα». Τῆς ἔστειλε τὴν ἰδίαν μέρα ἕν' ἄλλο βιβλίο, στὴν πρώτη τοῦ σελίδα τῆς ἔγραψε: «Μποροῦσα νὰ μὴ σὲ συγνώμῃ δὲ μποροῦσα ὅμως ποτὲ νὰ σὲ ξεγᾶσω. Κί' οὔτε θὰ μπορέσω ποτὲ...»

Κί' ἕνα βράδυ, σὲ κάποιο σπίτι, ὅλα γκρεμίστηκαν ἀπτόμα. Ἦταν ἐκεῖ ἡ Νίνα, οἱ φίλοι τῆς ἡ Κάιτη, ἡ

Ὀλγα, ἡ Λιλὴ, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς ὁ Στέφανος, κί' ἕνα πλῆθος ἀπὸ εὐθymiους ἀνθρώπους, πού χορεύανε, πίνανε, καὶ τραγουδοῦσαν. Ὁ Νίκος ἦπιε πολὺ, τόσο πού εἶδε γύρω του, ἀντὶ δύο, διακόσια μᾶτια σάν τῆς Νίνας νὰ τὸν πνίγουνε στὰ σκοτάδια τους, ἄκουσε σάν ἀσυγκρίτη χορὴ τῆς μουσικῆς τῆς φωνῆς τῆς ἀπὸ ἑκατοντάδες χεῖλια ὅμοια μὲ τὰ δικά τῆς, καὶ, στὸ τέλος, βρέθηκε μέσ' σὲ μιὰ βαθεῖα πολυθρόνα, μὲ τὸ ποτήρι τοῦ μισοαδειανό, μὲ τὰ μᾶτια μισόκλειστα, μὲ τὸ κεφάλι τοῦ πνιγμένο μέσ' στοὺς ἀτμούς καὶ μέσ' στὴς ἐξαίσιες αὐταπάτες τοῦ οἴνου πνεύματος. Καί, ἐκφινικά, τὴν ἄκουσε δίπλα του νὰ τὸν παρακαλᾷ:

—Μὰ, ἔλα καὶ σὺ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους... Γιατί κάθεσαι μόνος σου;...

Δὲν κατάφερε νὰ συγκροτήσῃ μιὰν ὁπωσδήποτε κανονικὴ φράση.

—Δὲ θὰ πῆς ἄλλο... τοῦ εἶπε, καὶ τοῦ ἐπῆρε τὸ ποτήρι.

Καὶ πέρασε ἡ ὥρα, χωρὶς ἐκείνην —γιατὶ ἐκείνη εἶχε φύγει, μαζὶ μὲ τὸ ποτήρι... — μὲ τοὺς ἦχους τοῦ γραμμωφῶνου ἀπ' τὸ γῶγλὸ πού ἔπαιζε τὸ ἴδιο πάντα σαγλὸ ταγκό, μὲ τὰ γέλοια τῶν προσκαλεσμένων. Καί, ἐκφινικά, τὰ γέλοια πλησιάζανε — ὅλα γυναικεῖα... — καὶ τὸν ζώσανε, σὰ φλόγες χαρᾶς.

—Νὰ κί' ὁ ἐρωτευμένος μας! ἔλαγε ἡ μιὰ φωνὴ μέσ' στὰ γέλοια.

—Τὴν ἔχασες;... ἔλεγε ἡ ἄλλη.

—Μὰ, φυσικὰ... ἔχει ἄλλος πρωταριότητα... φώναζε μιὰ τρίτη.

Ξεμέθυσε στὴ στιγμή. «Ἄνοιξε τὰ μάτια του, γύρω του, ἡ Κάιτη, ἡ Ὀλγα, ἡ Λιλὴ, γελοῦσαν, γελοῦσαν, γελοῦσαν.

—Ὡστε ἔτσι ἔ... τοῦ φώναξε ἡ Λιλὴ. Δὲ θὰ τὴν ξεχάσης ποτὲ;...

—Σὲ ξέχασε ὅμως ἐκείνη... πρόσθεσε ἡ Κάιτη.

—Ἡ, καλύτερα, δὲ σὲ θυμήθηκε ποτὲ... συμπλήρωσε ἡ Ὀλγα.

—Πότε;

—Καὶ ὅμως ἐσέχασε ἕνα ραβδί κί' ἔσπασε τὸ κεφάλι τῆς κυρίας. Τέτοια πράγματα δὲν ἔκανε παιδιόθεν;

—Ποῦ;

—Μεγάλωσε καὶ χάλασε λοιπόν.

—Ψεῦδος.

—Πῶς τὸ ξέρεις;

—Ἐγὼ πῶς τὸ ξέρω;

Καὶ ὁ μάρτυς παίρνει ἀναπνοήν. Ἐρχεται γρήγορο βλέμμα στὸν συγγενὸν νὰ πάρῃ θάρρος. Πιέζει λιγάκι τὴν μνήμη του, σουφρώνει τὰ φρύδια, καταβιβάζει:

—Ἡ κ. Θελεῖνὸν εἶναι γνωστὴ εἰς ὅλην τὴν συνοικίαν. Εἶναι χαρὰ τῆς ὕποψης. Ἡ χήρα ἡ Θελεῖνὸν μὲ τὸ ὄνομα καὶ ὅποιον μάρτυρα καὶ ἂν φέρετε τὰ ἴδια θὰ πῇ. Γλωσσάρα μιὰ πῆχυ καὶ τὰ λοιπά. Ἀφοῦ ἐκείνη τὴν ἡμέρα πού λὲς πῶς δὲν ἔβλεπε τὸ κεφάλι ὁ κ. Καροῦζος, ὁ κακομοῖρος ἦταν χῆμος στὸ κρεβάτι, τοῦ θανατᾷ.

—Μπᾶ;

—Μάλιστα.

—Τὴ ἀρρωστία εἶχε;

—Πυρετό.

—Πυρετό, τελοσπάντων. Πόσο;

—Τριανταενηντᾶ...

—Θυμᾶσαι ἀκριβῶς καὶ τὸν πυρετό, βλέπω. Ἐχεις σπουδαίαν μνήμη. Γιὰ νὰ δοῦμε μπορεῖς νὰ θυμῇς κί' ἄλλες λεπτομέρειες; Τί φοροῦσες, ἔξωφθα, ὅταν πῆγες νὰ τὸν ἐπισκεφθῇς; Τὸ θυμᾶσαι αὐτό;

—Βέβαια...

—Λέγε λοιπόν.

—Ἐνα καφὲ κοστοῦμι καὶ παλτό.

—Ἄ, μπράβο. Ἰούλιο μῆνα κάνει πολὺ κρύο καὶ καλὰ ἔκανες νὰ προφυλαχτῇς...

—Πῶς;

—Τίποτε! Τὸ ἐπεισόδιό ἔγινε στὴς 15 Ἰουλίου κί' ἐσὺ τὴν ἡμέρα ἐκείνη εἶδες ἄρρωστον τὸν κατηγορούμενο, πού ἐπῆγες νὰ ἐπισκεφθῇς μὲ τὸ παλτό σου...

Ὁ μάρτυς κοκκινίζει ἐλαφρῶς. Μία σταγὼν ἰδρώτος κατεβαίνει ἀπὸ τὸ μέτωπο.

Αὐτὰ περίπου σκεφτόμας ὁ Νίκος, ἐνῶ γυρίζει ἐντελῶς ἐξεμέθυτος πᾶν καὶ ψυχραῖος στὸ σπίτι του, μέσ' ἀπὸ δρόμους πού τοὺς ἀπαλοβάθωνε οἱ ἀπογνώσεις τῆς αὐγῆς, κί' ἐνῶ ἐξανέφερε τὴν κλονισμένην του καρδιά στὴν κανονικὴ τῆς στάθμη.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ εἴδημα τοῦ δικαστηρίου ΜΑΡΤΥΡΟΣ... ΜΑΡΤΥΡΙΟ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑ

Ὁ πρόεδρος τὸν ἐμυρίσθηκε. Καὶ ἄρχισε πῶς νὰ τὸν παίζει ὅπως ἡ γάτα τὸν ποντικόν. Ματαίως ὁ μάρτυς κάνει τὸν ψύχραιμον: ἐμειδιῶσε, ἔδειχνε θάρρος καὶ προσπαθοῦσε νὰ κἀνῃ πνεῦμα. Γαλήνιος στὴν ἔδραν τοῦ ὑπέδαλε τὴς ἐρωτήσεις καὶ τὸν παρακολουθοῦσε μὲ τὸν κανθὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ:

—Λοιπόν;

—Σᾶς εἶπα κ. πρόεδρε. Μὲ τὸν κ. Καροῦζο γνωρίζομας ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ — παιδιόθεν πού λείε.

—Παιδιόθεν;

—Μάλιστα.

—Παρακάτω.

—Ἐρῶ γὼ τὸν χαρακτῆρα του. Δὲν ἦταν δυνατόν ὁ Καροῦζος νὰ κἀνῃ τέτοιο πρᾶγμα.

—Δὲν ἦταν δυνατόν!

—Ποτέ.

—Καὶ ὅμως ἐσέχασε ἕνα ραβδί κί' ἔσπασε τὸ κεφάλι τῆς κυρίας. Τέτοια πράγματα δὲν ἔκανε παιδιόθεν;

—Ποῦ;

—Μεγάλωσε καὶ χάλασε λοιπόν.

—Ψεῦδος.

—Πῶς τὸ ξέρεις;

—Ἐγὼ πῶς τὸ ξέρω;

Καὶ ὁ μάρτυς παίρνει ἀναπνοήν. Ἐρχεται γρήγορο βλέμμα στὸν συγγενὸν νὰ πάρῃ θάρρος. Πιέζει λιγάκι τὴν μνήμη του, σουφρώνει τὰ φρύδια, καταβιβάζει:

—Ἡ κ. Θελεῖνὸν εἶναι γνωστὴ εἰς ὅλην τὴν συνοικίαν. Εἶναι χαρὰ τῆς ὕποψης. Ἡ χήρα ἡ Θελεῖνὸν μὲ τὸ ὄνομα καὶ ὅποιον μάρτυρα καὶ ἂν φέρετε τὰ ἴδια θὰ πῇ. Γλωσσάρα μιὰ πῆχυ καὶ τὰ λοιπά. Ἀφοῦ ἐκείνη τὴν ἡμέρα πού λὲς πῶς δὲν ἔβλεπε τὸ κεφάλι ὁ κ. Καροῦζος, ὁ κακομοῖρος ἦταν χῆμος στὸ κρεβάτι, τοῦ θανατᾷ.

—Μπᾶ;

—Μάλιστα.

—Τὴ ἀρρωστία εἶχε;

—Πυρετό.

—Πυρετό, τελοσπάντων. Πόσο;

—Τριανταενηντᾶ...

—Θυμᾶσαι ἀκριβῶς καὶ τὸν πυρετό, βλέπω. Ἐχεις σπουδαίαν μνήμη. Γιὰ νὰ δοῦμε μπορεῖς νὰ θυμῇς κί' ἄλλες λεπτομέρειες; Τί φοροῦσες, ἔξωφθα, ὅταν πῆγες νὰ τὸν ἐπισκεφθῇς; Τὸ θυμᾶσαι αὐτό;

—Βέβαια...

—Λέγε λοιπόν.

—Ἐνα καφὲ κοστοῦμι καὶ παλτό.

—Ἄ, μπράβο. Ἰούλιο μῆνα κάνει πολὺ κρύο καὶ καλὰ ἔκανες νὰ προφυλαχτῇς...

—Πῶς;

—Τίποτε! Τὸ ἐπεισόδιό ἔγινε στὴς 15 Ἰουλίου κί' ἐσὺ τὴν ἡμέρα ἐκείνη εἶδες ἄρρωστον τὸν κατηγορούμενο, πού ἐπῆγες νὰ ἐπισκεφθῇς μὲ τὸ παλτό σου...

Ὁ μάρτυς κοκκινίζει ἐλαφρῶς. Μία σταγὼν ἰδρώτος κατεβαίνει ἀπὸ τὸ μέτωπο.

πό του. Ἀρχίζει πλέον καὶ διαισθάνεται ὅτι ἄσχημα ἐμπλεξε καὶ προσπαθεῖ νὰ ξεμπλέξῃ. Ἀλλὰ εἶναι ἀργά.

—Πῶς;

Ἰδωμεν τὸ ἱστορικόν:

Γείτονες ἦσαν. Χήρα ἐκείνη. Γεροντοπαλλήκαρος ἐκεῖνος, πού παρέκαμψε πρὸ πολλοῦ τὸ ἀκρωτήριο τῆς πρώτης νεότητος. Ὅταν ὅμως ὁ διάβολος βάλῃ τὴν οὐρά του δὲν ἔχουν σημασίαν τὰ χρόνια. Ὁ ἔρως εἶναι τὸ πὶδ θανατοῦργον ἐλπίδιον τῆς νεότητος. Κί' ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως ὁ κ. Καροῦζος ἦταν νέο παιδί. Ἐγινόταν δὲ ἀκόμη περισσότερο παιδάκι ὅταν ἔβλεπε νὰ ἀνατέλλῃ στὸ ἀπέναντι παράθυρο τὸ ὁλοστόγγυλο πρόσωπο τῆς παχουλῆς

Ἐσέχασε μιὰν μαγνούραν καὶ τὴν ἔφερε στὴν κεφαλὴ τῆς χήρας.

Χήρα. Οἱ χήρες — τί τὰ θέλετε! — εἶναι μέγας πειρασμός. Εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ κ. Καροῦζος τὰ θελήματα τῆς χήρας ἐνεφανίζοντο ὡς ἀμύδωτον εἰκόπεδον, ὅπου ἡμποροῦσε κανένας νὰ ἐπεκτείνῃ ἐλεύθερα τὰ κυριαρχικά του δικαιώματα.

Στὸ μεδίμα τῆς ἔβλεπε τὴν πρόκληση. Στὰ μάτια τῆς τὴν ὑπόσχεσιν. Στὰς γυμνάδας τῆς τὸν πειρασμόν. Στὴς κινήσεις τῆς τὸν κολασμόν. Ὅλα αὐτὰ τοῦ ἐφαίνοντο ὡς ἀγῶνες τοῦ ὅποιου τὴν καλλιεργεῖαν ἄφισε ἡμιτελὴ ὁ μακαρίτης καὶ ἀπῆλθε. Ἐπιθυμῶν δὲ διακαῶς νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον τοῦ μεταστάντος, ἄρχισε νὰ τὴν πολιορκῇ στενῶς:

—Κυρία Θελεῖνὸν...

—Τί ἐπιθυμεῖς;

—Σ' ἀγαπῶ.

—Τὸν κακὸ σου!

—Γιατὶ κυρά μου;

—Τὸν ψυχρό σου. Καὶ νὰ μὴ μ' ἐνοχλῇς διότι θὰ φωνάξω τὸν ἀδελφό μου.

Τὸ ὅποιον ἐσήμαινε ὅτι ἡ χήρα δὲν ἐπυλοῦσε ἀγρόν. Ἀντιθέτως ἀγρόν ἠγόραζε. Ὅπου ἀναγκάστηκε ὁ ἄνθρωπος ν' ἀφίστη κατὰ μέρος τὴν τακτικὴν τῆς ἄλλης γιὰ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν πολιτικὴν τοῦ λύκου.

—Κυρία Θελεῖνὸν...

—Τί ἐπιθυμεῖς;

—Σ' ἀγαπῶ.

—Τὸν κακὸ σου!

—Γιατὶ κυρά μου;

—Τὸν ψυχρό σου. Καὶ νὰ μὴ μ' ἐνοχλῇς διότι θὰ φωνάξω τὸν ἀδελφό μου.

Τὸ ὅποιον ἐσήμαινε ὅτι ἡ χήρα δὲν ἐπυλοῦσε ἀγρόν. Ἀντιθέτως ἀγρόν ἠγόραζε. Ὅπου ἀναγκάστηκε ὁ ἄνθρωπος ν' ἀφίστη κατὰ μέρος τὴν τακτικὴν τῆς ἄλλης γιὰ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν πολιτικὴν τοῦ λύκου.

—Κυρία Θελε

ΕΝΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΟ
ΚΟΡΙΤΣΙ

(Τὰ προηγούμενα)

Ἡ Βίλμα Ζαλιάνου μαθήτρια στὴν τελευταία τάξη τοῦ Κολλεγίου, μαθαίνει μιὰ μέρα ἀπ' τὴ μητέρα της πὺς ὁ πατέρας της δὲν ἔχει πεθάνει, ὅπως πίστευε. Ὁ πατέρας της ζῇ. Εἶναι ὁ διάσημος γιατρός Κώστας Μαρᾶς, ὁ πρῶτος ἀντὺρας ποὺ γνώρισε ἡ μητέρα της. Ἡ συνθησμένη ἱστορία τῆς ἐγκαταλείψεως ἔφερε τὴ Βίλμα στὸν κόσμο ἀνεπίσημα, χωρὶς πατέρα, χωρὶς ὄνομα. Ἡ μητέρα της διωγμένη καὶ περιφρονημένη ἀλλάζει καὶ τὸ πατρικὸ της ὄνομα ποὺ δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ κληρώσῃ, δανείζεται τὸ ὄνομα «Ζαλιάνου», ἐπειδὴ αὐτὸ θρῆνε πρὸς πρόχειρο, καὶ κάνει τὸν ἔρωτα ἐπάγγελμα. Ἔτσι ἀνατρέφει τὴν κόρη της. Κι' ἡ Βίλμα μαθαίνει ἀπ' τὴ μητέρα της τὴν τραγικὴ ἱστορία ποὺ γίνετο ἀφορμὴ νὰ θρῆναι στὸν κόσμο. Ἀπὸ τὴ στιγμή, διορίζεται στὸ Κολλέγιο ὁ νεαρὸς καθηγητὴς καὶ συγγραφεὺς τῆς μόδας Νίκος Μαρᾶς. Ἡ Βίλμα νοιώθει μιὰ ἀκατανίκητη δύναμη νὰ τὴν τραβᾷ κοντὰ του. Μαθαίνει πὺς ὁ Νίκος Μαρᾶς εἶναι ἀδερφός του. Αὐτὸς ὁ πόνος εἶναι πολὺ βαθὺς γιὰ τὴν παιδικὴ της καρδιά ποὺ γεμίζει ἀπὸ ἐπιπλοαὶ μίσος γιὰ τὸν πατέρα της. Σὲ μιὰ στιγμή κάνει τὴ σκέψη νὰ ἐκμεταλλεῖται τὴν γοητεία της γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν ἔριξε στὸ καλὰθὶ τῶν ἀχόρητων τῆς ζωῆς. Σκέπτεται νὰ τὸν γνωρίσῃ σὰν μιὰ ξένη—ἀφοῦ τ' ὄνομα «Ζαλιάνου» τοῦ εἶν' ἀγνωστο—καὶ νὰ τὸν κἀνὴ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Ἀλλὰ ἡ μοῖρα ἀλλάζει τὴν ἐξέλιξη τῆς πλοῆς. Ἡ Βίλμα γνωρίζει πραγματικῶς τὸν Κώστα Μαρᾶ σὰν ξένον, —ἐνῶ θράδου στὸ σπίτι τῶν Γεράνηδων—κι' ἐκεῖνος τῆς κάνει κόρτε. Ὁς τόσο μέσα της, ἀρχίζει νὰ μιλάει ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν πατέρα της, καὶ συγκινεῖται, ζωηρὰ ἀπὸ τὸ αἶσθημά της αὐτό. Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ τοῦ πῇ τὴν ἀλήθεια. Ὁ ἔρωτάς της γιὰ τὸν Νίκο ἔχει μεγαλώσει, τὴν ἔχει τυφλώσει. Καὶ τοῦ μὴν μὴπως ἐκεῖνος μάθει τὸ συγγενικὸ δεσμὸ τους. Ἔτσι τὸ κρύβει κι' ἀπ' τὸν πατέρα της ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ τῆς σέβεται ἐρωτικά. Ἡ Βίλμα τοῦ λέει καθαρὰ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐλπίσῃ τίποτε ἀπὸ κείνην, ἀλλὰ ὁ Κώστας Μαρᾶς τὴν βεβαιώνει πὺς δὲν ζητάει παρὰ μόνον τὴν ἀγνὴ φιλία της, κἀνόντας τὴν πεπεισμένη σκέψης πὺς τὴ συνέχεια θὰ τὴ σέβη μόνος του ὁ Χρόνος. Ἡ Βίλμα ποὺ εἶναι εὐτυχισμένη νὰ βλέπῃ τὸν πατέρα της, ξεγελάει καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἐαυτὸ της, καὶ πιστεύει στὰ λόγια του, ἐπειδὴ θέλει νὰ τὸν πιστέψῃ. Στὸ μετὰξὺ ἀνέως γνωρίζεται μετὰ τὸν φίλο τῆς μητέρας της τὸν τραπεζίτη Γρι-

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

μά κι' ἐκεῖ συναντᾷ τὴ Βίλμα καὶ τὴν Πόπη. Ἔτσι Βίλμα εἶναι κόρη τῆς Πόπης μὰ οὐτε καν ὑποπτεύεται πὺς εἶναι κόρη του. Ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ; Τὴ νύχτα, ὅταν μὲν μόνος μετὰ τὴ γυναῖκα του, τῆς προτείνει νὰ χωρῶσιν σὰν δυὸ φίλοι. Κι' ἐκεῖνη δέχεται κἀνόντας τὴν ἐπιπόλαιη σκέψη πὺς αὐτὸ τὸ διαζύγιο θὰ εἶναι εὐκαιρία γιὰ νὰ γίνῃ θέρους γύρω ἀπ' τὸ ὄνομά της στὰ κοσμικὰ

της στὰ κοσμικὰ σαόνια.

Ἡ Βίλμα τὸ ἄλλο πρωὶ δίνει ἐξετάσεις στ' Ἀρχαία. Ὁ καθηγητὴς τῆς παραγγέλλει πὺς θέλει νὰ τὴ δῇ καὶ συναντῶνται ἔξω ἀπ' τὸ Κολλέγιο. Ἀπὸ τοιαύτην ὥρην ἔχει μετὰ τὸν ἀδερφὸν της. Ἐκεῖνη περιμένει τὴν ἐρώτησιν, μὰ ὥστόσο δὲν καταφέρνει ν' ἀπαντήσῃ.

150N

Μ' ἄξαφνα ἡ Βίλμα σταμάτησε. Πὺς εἶχε παρασυρθῇ ἔτσι; Πὺς ἔξαφνα τόσο γρήγορα τὴν ἱστορία τῆς Νόρας, τίς σκέψεις ποῦχε κάνει πρὶν, τίς ἀποφάσεις ποῦχε πάρει; Προσπάθησε νὰ κἀνὴ σταθερότερη τὴ φωνὴ της καταπίνοντας δύσκολα, δυὸ - τρεῖς φορές μετὰ τὸ στεγνωμένο λαϊμό της. Κι' ἀλλάζοντας ὕψος ἀπότομα:

—Λέω κουταμάρες, πρόσθεσε μ' ἐνα νευρικό γέλιο. Ἐκάν' ἄσχημα ποὺ ἄφησα τὸν ἐαυτὸ μου νὰ παρασυρθῇ. Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ στὰ πῶ ὅλ' αὐτά...

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε μ' ἓνα βλέμμα ἐμβρόντητο.

—Μὰ τί λές τώρα; ψιθύρισε.

—Ναί, ναί, συνέχισ' ἡ Βίλμα. Νόμιζα πὺς... με εἶχες ἀγαπήσει! Ἀκούω τώρα! Ἔτσι τὸν φαντάστηκα τὸν ἔρωτα ἀπ' τὸ μαθητικὸ μου θρανίو!... Παιδιάστικες ἀνοησίες. Ποῦ θὰ τίς θυμᾶμαι αὐριο καὶ θὰ γελάω...

Ἡ φωνὴ της ἔσπασε ἀπ' τὴ συγκίνηση ποὺ ἄδικα προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ μετὰ τὴν ἄτεχνη προσπάθειά της.

—Αὐτὰ ποὺ λές τώρα εἶναι παιδιάστικες ἀνοησίες, εἰπ' ὁ Μαρᾶς σοβαρὰ.

—Ἀ, μπᾶ!... Τώρα ξέρω καλὰ νὰ κρίνω ἂν εἶν' αὐτὰ ἢ τ' ἄλλα. Θὰ πῇς, ἔτσι ἄξαφνα τὴν ἀπέκτησα ἐγὼ τὴν πόρη; Κι' ἐν τούτοις... Αὐτὴ εἶν' ἡ ἀλήθεια. Ποῖν λγους μῆνες ἦμου ἀλλή... Ἐντελῶς ἄλλη. Δὲν ἐννοῶ τίποτε, ἀπὸ κόσμου, δὲν ἤξερα τί μοῦ γινόταν ἀπ' τὴ ζωὴ...

—Ἐνῶ τώρα;

—Ἐ... ὅσο νᾶναι κατὶ ξέρω.

—Τὸ παραδέχομαι! εἶπε σημαντικὰ, ὁ Μαρᾶς, ὑπογραμμίζοντας μετὰ μιὰ ἐλαφρὰ εἰρωνεία, τὴ λέξη.

—Μπορεῖ νὰ μὴν τὸ παραδέχεσαι.

—Ἀλλὰ μιὰ φορά ἔτσι εἶναι...

—Ὁχι, ὄχι, τὸ παραδέχομαι. Φαίνεται πὺς μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς λγους μῆνες ποὺ πέρασαν, μεσολάβησαν γεγονότα ποὺ σ' ἔκαναν ν' ἀποκρίσεις ἄκοκτῃ πείρᾳ!

Ὁ πειραγματικὸς τόνος τοῦ ἔδειχνε καθαρὰ πόσο ἦταν βαθεῖα πληγωμέ-

νος ἀπ' τὴ ζήλεια. Μὰ ἡ Βίλμα δὲν εἶχε μάθει ἀκόμα νὰ διαβάξῃ οὔτε τὰ πρὸ εὐκόλα κρυπτογραφήματα τοῦ ἔρωτα.

—Πραγματικῶς, ἀπάντησ' ἀπότομα. Μεσολάβησαν γεγονότα ποὺ μοῦ μάθαν ἀρκετὰ τὴ ζωὴ. Ὅπως, γιὰ νὰ σοῦ φέρω ἓνα παράδειγμα, ἡ ἱστορία τῆς Νόρας... Πρὶν σκεπτόμουν πὺς δὲν εἶχα κανένα δικαίωμα νὰ σοῦ μιλήσω γι' αὐτό... Γιατί... μετὰ ἐξέμας δὲν ὑπῆρχε τίποτε! Ὁς τόσο δὲν εἶχα δίκην. Ὑπῆρχε. Θάπρεπε νάμουνα πολὺ κουτὴ ἂν πίστευα πὺς ὅλες οἱ συχνές συναντήσεις μας γινόντουσαν ἀπὸ μιὰ σύμπτωση! Κι' ἐπειτα τόσες φορές μέγαμε στιγμὲς ὁλόκληρες βουβοί! Κι' αὐτὸ ἦταν... σὰ νάχαμε μιλήσει...

Αἰσθάνθηκε πάλι ἓνα κόμπο τυραννικὸ στὸ λαϊμό της, καὶ τὸ βλέμμα της θαμπό.

—Νὰ, βλέπεις, εἶπε, πάλι ἄρχισα νὰ λέω κουταμάρες...

Ἐκεῖνος τῆς ἔπιασε τὸ χέρι τρυφερὰ.

—Μὴν προσπαθῇς νὰ κρυφθῇς, τῆς εἶπε. Βασανίζομαι! ἄδικα. Γιατί τὰ λές τώρα ὅλ' αὐτά; Μίλησέ μου καθαρά. Πές μου ὅ,τι σκέπτεσαι, ὅ,τι αἰσθάνεσαι... Ἀφῆσ' ἐλεύθερο τὸν ἐαυτὸ σου...

Ἡ Βίλμα ὡς τόσο δὲν ἀπαντοῦσε. Δὲν ἦταν σὲ θέση ν' ἀπαντήσῃ. Ἡ φωνὴ της δὲν πειθαρχοῦσε πιά.

Ἐκάναν ἀρκετὰ βήματα βουβοί.

Ὁ Μαρᾶς ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κρατᾷ ἀπ' τὸ γέρι. ἔτσι σὰ νὰ κρατοῦσε ἓνα μικρὸ παιδί. Ἦταν τόσο συγκινημένος, τόσο ἀναστατωμένος ἀπ' τὴν ἐπαφὴ της, ἀπ' τὴ μυρωδιά τοῦ κορμιοῦ της, ποὺ τοῦ φερε τὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι καὶ τοῦ μεθῶσε τίς αἰσθήσεις, ποὺ δὲν πρόφτανε νὰ σκεπθῇ ψυχραῖμα πόσο ἦταν περίεργη αὐτὴ ἡ γτεσιμὴ μικροῦλα. Ὁς τόσο τοῦ περνούσε μιὰ ὑποψία: Πὺς ὅλ' αὐτὰ ποῦκανε ἡ Βίλμα ἦταν ὑπερφύγες. Πὺς ἤθελε νὰ κερδίσῃ γοῶν, νὰ σκεπθῇ τί θὰ τοῦλεγε, τί ἐξήγηση θὰ τοῦδινε γιὰ τίς σκέψεις της μετὰ τὸν ἄλλο. Ἦταν λοιπὸν τόσο πονηρὸς; Ὅσο τὸ σκεπτόταν αὐτὸ γινόταν ἔξαλλος. Μέσα του ὅμως εὐνόταν ν' ἀκούσῃ μιὰ εὐγενικὴ δικαιολογία, κατὰ ποῦ θάταν ἀρκετὰ πιθανὸ γιὰ νὰ τὸ πιστέψῃ. Ὁ, ἀμέσως θὰ τὸ πίστευε. Ἦθελε τόσο πολὺ νὰ γελάσῃ κι' ὁ ἴδιος τὸν ἐαυτὸ του... Γιατί αἰσθανόταν τὸν ἐαυτὸ του ἀδύνατο νὰ ὑποκύβῃ σὲς ἀδείσεις τῆς λογικῆς του. Βέβαια ἡ Βίλμα δὲν ἦταν πιά τὸ ἀγνὸ, τρυφερὸ πλασματάκι ποῦχε κείνος δνειροπολήσει. Εἶχε γνωρίσει τὰ τρεμουλιαστὰ γάδια τῆς ἐνοχῆς ἀγάπης, τὰ γυδαῖα φιλία τῆς πόθνης ἀγάπης. Μὰ ἦταν πάντα ἡ Βίλμα. Τὴν ἀγαποῦσε! Γιατί τὴν ἀγαποῦσε, ἀφοῦ τοῦ ἦταν τόσο ἀγνὸς σπῆ, κι' ἀφοῦ τὸ βλέπε πὺς δὲν ἀξίζε μιὰ τέτοια ἀγάπη; Μὰ ὑπόσχετο ἀπάντησιν σ' αὐτὸ τὸ «γιατί»; Ποῖος μπόρεσε ποτὲ νὰ τὴ δώσῃ; Πὺς λοιπὸν θ' ἀείωνε αὐτὸς ἀπ' τὸν ἐαυτὸ του νὰ βρῇ τὴ λύσιν στὰ πρὸς βαθεῖα μυστήρια τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς;

Πεπτατοῦσαν πάντα βουβοί. Εἶχαν πολὺ προχωρήσει. Ὁ δρόμος ἦτον ἔρημος.

—Πές μου τί σκέπτεσαι, εἰπ' ἄξαφνα ὁ Μαρᾶς.

—Τὴ Νόρα! ἀπάντησε σταθερὰ καὶ χωρὶς καθυστέρηση ἡ Βίλμα. εὐτυχισμένη ποὺ αὐτὴ τὴ φροῶ μπορᾷ σὲ πᾶ τὴν ἀλήθεια.

—Κι' αἰέτως;

—Κι' ἐσύ; Τὸν ρώτησε.

—Τὸ ξέρεις, πρόφερ' ἐκεῖνος μ' ὅλο-πὺ δὲν ἤθελε νὰ ξαναφέρῃ τὴν κουβέντα σ' αὐτὸ τὸ θέμα.

—Αὐτὸ δὲν ὑπάρχει, εἰπ' ἡ Βίλμα με θάρρος. Πιστέμει. Δὲν πόκειται νὰ σοῦ μείνῃ καμιά ἀμφιβολία ὅταν θὰ μᾶθης τὴν ἀλήθεια... Τὸ ἄλλο ὅμως, ὑπόσχετο.

—Ἦταν μιὰ κουταμάρα... Ἐνα καπρίτσιο... Δὲ θέλω νὰ τὸ σκέπτεσαι κἀν! Ἐκανε ἀδιάφορα καὶ σὰν ἐνοχλημένος ἐκεῖνος.

Ἡ Βίλμα σταμάτησε καὶ τὸν κύτταξε κατάματα.

—Ἄν σοῦδιναι κι' ἐγὼ τὴν ἴδια ἀπάντησιν, θὰ σὲ ἱκανοποιῶ;

Δὲν τῆς εἶπε τίποτα.

—Ὁχι, φυσικά, ἔ;

Ὁ Μαρᾶς ἐνίωσε γιὰ πρώτη φορά πὺς ἦταν ἐνοχός! Δὲν εἶχε ἔλ-σει ποτὲ σημασία στὴ Νόρα. Ὁς τόσο, τὴν βλέπε πὺς αὐτὸ δὲν ἦταν δικαιολογία. Πὺς μποροῦσε ν' ἔρω-τεῖται μετὰ τὴ Βίλμα καὶ ν' ἀπα-σχολεῖται ἔτσι μετὰ τὴν ἄλλη, νὰ βρίσκει τόσο εὐγὰ-ρίστησιν στὰ γάδια της, νὰ περ-νᾷ ὥρες γλυ-κὲς στὴν ἀγκα-λιά της; Εἶχε βέ-βαια τὸν ἡθικὸ αὐτουργὸ τῶν αἰσθήσεων. Μὰ πάντα ἦταν ἐνο-χός.

Δὲ βρῆκε τί ν' ἀπαντήσῃ. Κι' ἡ σκέψη τοῦ ξανα-γύρισε στὸ φοβε-ρὸ μυστήριό τῆς ἀνθρώπινης ζω-ῆς, ποῦταν τόσο ἀνεξερεύνητο, πόσο πολυσύνθε-το... Ποῖος ξέρει κι' ἐκεῖνη πὺς βρέθηκε καὶ πὺς ἐμπλέξε μετὰ τὸν γιαντρά... Ἐκανε τὴ σκέψη νὰ μὴν τῆς ξαναμιλήσῃ πιά γι' αὐτό. Ἦ-σως νᾶταν προ-τιμότερο καὶ γιὰ τοὺς δύο.

Ἡ Βίλμα ὅ-μως δὲν ἐννοῶ-σε νὰ ἐγκατα-λείψῃ τὴ συζήτη-ση. Τώρα ἔ-χε πάρει πιά τίς ἀ-ποφάσεις της. Θὰ τοῦ τᾶλεν ὅλα κι' ἂς γινόταν ὅ,τ' ἤθελε.

—Δὲ μ' ἀπάν-τησες... συνέχισε.

—Ἄν κι' ἐγὼ σοῦ-λέγα πὺς ἔνα πραγματικὸ καὶ σὲ σκέψεις μετὰ τὸν γιαντρά, ὅπως πι-στεύεις ἀκόμα μέσα σου, καὶ πὺς ἦταν ὅλως... μιὰ περιπέτεια, ἓνα καπρίτσιο ποὺ εἶπες ἐσύ, αὐτὸ θάταν ἀν-τιπρὸς τὴν ἀλή-θεια;

Χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ Μαρᾶς νεύρι-σε.

—Ἐπὶ τέλους, τῆς εἶπε, ἐγὼ σοῦ-δῶσα μιὰ ἀπάντησιν. Δῶσε μου κι' ἐσύ μιὰ.

—Ἐγὼ δὲ θὰ σὲ δώσω. Θὰ σὲ δώσω ἄλλος.

—Καὶ γιατί δὲ μοῦ τὴ δίνεις ἐσύ;

—Δὲ μπορῶ.

—Πὺς δὲ μπορεῖς;

Ἡ Βίλμα κόμπησε λίγο κι' ἐπὶ τέλους κατάφερε νὰ πῇ ἐκεῖνο ποῦ νοιώθε.

—Νὰ... Δὲν ξέρω πὺς νὰ πῶ αὐτὸ ποῦ θέλω!

Ὁ καθηγητὴς νεύρισε περισσότε-ρο. Ἄ, πολὺ τὴν ἐξυπηλίκανε.

—Φαίνεται μετὰ περὶνὰς γιὰ κοῦτό, τῆς εἶπε.

Ἡ Βίλμα τὸν κύτταξε με ἀπορία. Εἶχε παρατηρήσει πολλὰς φορές πὺς ἡ Ἀλήθεια ἔκανε πάντα τὴν ἐντύ-πωση ψευτιάς στοὺς ἀνθρώπους.

—Δὲ με πιστεύεις; ρώτησε.

—Ἄς τὴν ἀφίσουμε καλλίτερο! αὐ-τὴ τὴ συζήτηση, εἶπε πειραγμένος.

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

πάντα ο Μαρᾶς.

Καί, σέ λίγο:

—Δέν θέλω νά μοῦ πῆς τίποτα, πρόσθεσε. Στό κάτω - κάτω... ἐν ὅ-
πάρχει λόγος νά σ' ἀναγκάσω νά
μοῦ μιλήσης γιά κάτι πού... πιθανόν
νὰ ντρέπεσαι.

Ἡ Βίλμα γέλασε νευρικά.

—“Α, ὅχι, εἶπε. Αὐτό μὴν τὸ φοβᾶ-
σαι! Δέν ἔχω κανένα λόγο νά ντρέ-
πομαι γιά τίποτα!

Ἡ φωνή της ἦταν σταθερή, γεμά-
τη πεποίθηση κι' εὐλικρίνεια. Κι' ὁ
Μαρᾶς κλονίστηκε. Μήπως πράγμα-
τι δέν εἶχαν τίποτε τὸ ἔνοχο οἱ σχε-
σεις της μὲ τὸν ἀδερφό του, κι' ἐκεί-
νος τοῦ τῶπ' ἔτσι, ἀπὸ κακία ἢ κι'
ἀπλῶς γιά νά παίξῃ μαζί του;

—Μίλησε μοῦ ἐπὶ τέλους, τῆς εἶπε
ἔξω. Μίλησε μοῦ! “Αν ἔχεις πραγ-
ματικά κάτι νά μοῦ πῆς, πέστε μου.

—Δέν μπορῶ. “Επέμειν” ἡ Βίλμα.

“Αλλά...”

—“Αλλά; Τί;

—Θά σοῦ γράψω. Θά σοῦ γράψω
σήμερα κι' ὅλας. Κι' αὔριο θά σοῦ
δώσω τὸ γράμμα... στήν κυρία Σο-
φία.

—Καλά. Εἶπ' ὁ Μαρᾶς.

Μήπως μποροῦσε πιά νά πῇ καὶ
τίποτ' ἄλλο;

Σταμάτησ' ἕνα ταξί καὶ ὑπῆκαν
μέσα. Δέ μιλοῦσαν πιά. Μόνον ὅταν
ζύγωναν στό κέντρο, ἐκείνος τῆς
ἐφαίξε δυνατὰ τὸ χέρι καὶ κοιτάζον-
τας τὴν στὰ μάτια μ' ἕνα βλέμμα
γεμάτο ἔρωτα.

—Θέλεις νάχης πεποίθηση στήν ἀ-
γάπη μου, τῆς ψιθύρισε.

—Κι' ἐγὼ τὸ θέλω, εἶπ' ἐκείνη. Μά
δέν μπορῶ. “Ὅσο σκέπτομαι πὼς ἔ-
λεγεσ' ἐκείνη λονιὰ ἐρωτικά, ἔσιω
καὶ ψεύτικα, πὼς τὴν κρατοῦσε στήν
ἀγκαλιά σου καὶ τὴ φιλοῦσε στο
στόμα...”

Τράβηξε τὸ χέρι της ἀτότιστα ἀπ'
τὸ δικό του.

—“Ὅχι, δέν μπορεῖ νά ᾿ ἀγαπᾷς,
πρόφερε πικρά.

—Κι' ὅμως, ἔχεις ἄδικο. Εἶσαι παι-
δί! Γιά τὸν ἄντρα ὅλ' αὐτὸ δέν ἔ-
χουν καμμία σημασία... Πὼς νά στο
ἐξηγήσω... “Ἐνας ἄντρας, εἶναι φυ-
σικὸ νά εἶχε περιπέτειες, νά εἶχε ἐ-
ρωμένους...”

—“ὦ! Αὐτὸ τὸ ξέρω!... Μά δέν
πρόκειται ἐδῶ γιά κάτι τέτοιο. Μὲ τὴ
Νόρα ἦταν αἰσθημα, ἦταν ἄνθρωπος. Δέ
μποροῦσε νάσαι κι' ἄλλοιῶς ἔ...
Εἶχαν φτάσει στο Σύντηγμα. Ἡ
Βίλμα εἶπε στο σωφὸρ νά σταθῇ.

—Θά κατεβῆς ἐδῶ;

—Ναί.

—Νά περιμένω;

—Τί;

—Τὸ γράμμα. Τὸ ἔχεσες κι' ὅ-
λας;

—“Α, ναί. Βέβαια, νά περιμένω.
“Ἐτσι ἢ ἄλλοιῶς, σ' ἐνδιαφέρει μιά
φορὰ αὐτὸ πὺ θά σοῦ γράψω...”

Τῆς ἀρπάξε τὸ χέρι καὶ τῆς τὸ φι-
λήσε. “Εκείνη τὸ τράβηξε μὲ βία.

—“Αντίο.

—“Ὁρβούα. Περιμένω, ἔ;

—Ναί, τοῦ φώναξε ἐνῶ πηδούσε
στο πεζοδρόμιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Τὴν ἐπομένη τῆς βραδυᾶς τοῦ κι-
νηματογράφου, ὁ Κώστας Μαρᾶς ἐ-
πληρώσε ζωὴν καὶ γεμάτος ὄρεξη.
Ταχτοποιήσε γρήγορα τὶς βιαστικές
δουλειές του καὶ — κατὰ τὶς ἐννεῖ-
α— πήρε στο τηλεφῶνο τὴν Πόπη, καὶ
τῆς ζήτησε νά τοῦ δώσῃ ἕνα ραντε-
βοῦ.

—Θέλω νά σᾶς συναντήσω, ἡς εἶ-
πε, γιά κάτι πολὺ ἐνδιαφέρον.

—Κι' ἐγὼ, τ' ἀπάντησε ἐκείνη.

“Ὁ Μαρᾶς ἐαυτιάστηκε. Νὰ τῆς
εἶχε μιλήσει ἄραγε ἡ Βίλμα; “Αλλά
δέν εἶδε τίποτα.

—Πότε μπορῶ λοιπὸν νὰρθῶ; ὡ-
τήσε.

—Θέλετε σήμερα; Κατὰ τίς ἔξῃ;...
Μπορεῖτε;

—Μπορῶ.

Καὶ στίς ἔξῃ ἀκριβῶς, ὁ Κώστας
Μαρᾶς χτυποῦσε τὴν πόρτα τῆς κυ-
ρίας Ζαμάνου. Ἡ Βίλμα εἶχε μάθει
ἀπ' τὴ μητέρα της τὸ ραντεβοῦ καὶ
εἶχε βγῇ ἀπὸ νωρίς. Προτιμοῦσε νά
μὴν εἶναι σπῆτι ὅταν ὁ πατέρας της
θὰ μάθαινε τὴν ἀλήθεια.

Ἡ Πόπη δέχτηκε τὸ Μαρᾶ μὲ συγ-
κίνηση πὺ μόλις κουβίσταν. Κι' ὁ
γιατρός τὸ κατάλαβε. Μά τὸ βόηκε
δικαιολογημένο. “Ε, ὅσο νάταν ὅσα
χρόνια κι' ἂν πέρασαν, τὰ πρῶτα
παιδικὰ φιλία δέν ἐξχνιόνται. Κι' ἔ-
πειτα, αὐτὸς ἦταν ὁ ἀνθρώπος πὺ
τῆς ἔδωσε τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ μεθύσι.

“Ἐκασαν στο σαλόνι. Ὁ Μαρᾶς
θέλησε νά προλάβῃ τὴ στενοχώρια
τῆς ἀμνησίας.

—Σχεδὸν δέν ἔχετε ἀλλάξει ἀπὸ
τότε! εἶπε.

—Ὁ, πάλι κοπιμένα; Θά μαλῶ-
σουμε. “Ἐκὼν” ἡ Πόπη μὴ βρίσκοντας
νά πῇ τίποτε καλύτερο.

—Χτὲς πὺ σᾶς εἶδα, συνέχισε ὁ
Μαρᾶς σὰ νὰ μὴν εἶν' ἀκούσει τὴν
ἀπάντησή της, νόμισα πὺς ἐανάβλε-
πα μπροστὰ μου τὴν μικροῦλα Πό-
πη τῆς ὁδοῦ “Αχαρνῶν...”

Ἡ Πόπη δέν τὸ βόηκε ὥραϊο νά
τῆς θυμίσῃ μὲ τόση ἀπάθεια κάτι
πὺ γιά κείνην εἶχε στοιχίσει τόσες
θυσίες.

—Θά σᾶς ἔλεγα, τὸν διέκοψε, νά
μὴ μοῦ θυμίσετε τίποτε ἀπ' τὰ περα-
σμένα, ἂν κι' ἐγὼ δέν ἤμουν ὑπο-
χρεωμένη νά σᾶς μιλήσω γι' αὐτά...
“Ὁ γιαιτὸς τὴν κύτταξε μ' ἀπορία.

Τι ἐννοοῦσε;

—...Σᾶς πασακαλῶ νά μὲ συγγω-
ρήσετε πὺ εἶμαι λίγο ταραγμένη,
συνέχισε ἡ Πόπη. Θά ποσοσταθῶ νά
σᾶς πὺ ἐκείνο πὺ θέλω, μὲ τὸν πὺ
εὐγενικό τρόπο, ἀλλά κι' ἂν δέ με-
ταγειοισθῶ τὶς κατάλληλες λέξεις,
μὴ μὲ παρεξηγήσετε. Δέν ἔχω καμ-
μιά πρόθεση νά σᾶς θίξω.

Τώρα πιά ὁ Μαρᾶς δέν καταλά-
βαινε τίποτα! Τι εἶδους πρόλογος ἦ-
ταν αὐτός;

—Ἡ Βίλμα μοῦ εἶπε μιά πρόταση
πὺ τῆς κάνατε...

—“Αλλά μόλις τὸ πρόφερε αὐτό, ἡ
Πόπη σταμάτησε. Τῆς φάνηκε πὺς
ἀογίξε ἄσχημα.

—Θυμώσατε, ἐξακολούθησε κά-
νοντας καινούρια ἀογή, τὴν τελευ-
ταία φορὰ πὺ συναντηθήκαμε τότε;

“Ὁ Μαρᾶς ἐκινῶν τὸν νῶτον πρὸς
τὸ μὲ τὴν πρόταση πὺκίναε ἡ Βίλ-
μα; “Ὅς τόσο δέν εἶπε τίποτα. Περι-
μενε ν' ἀκούσῃ.

—Θυμώσατε; Ξαναρώτησε ἡ Πό-
πη.

—Μά ναί, φυσικά, εἶπ' ὁ Μαρᾶς
πὺς θυμῶταν πράγματι πολὺ καλά.

—...Μὲ περιμένετε ὅπως πάντα
στὴ γωνία, ἔξω ἀπ' τὸ φαρμακεῖο.
“Ἐκανε κρὺο ἐκείνο τὸ βράδυ κι' ὅ-
ταν ἦρθα περπατήσαμε λίγο καὶ
μῆκαμε σ' ἕνα μικρὸ ὑπόγειο γα-
ραροπλαστεῖο... “Ἡμῶνα πολὺ τα-
ραγμένη... κλαμμένη... Μὲ ρωτήσα-
τε τι ἔχω... Καὶ δέν ἀπαντοῦσα... “Ε-
σεῖς ἐπιμένετε... Κι' ἐγὼ σᾶς εἶπα
πὺς εἶχα κάτι μὲ τὸ σπῆτι μου...

Ἡ φωνή της κοβόταν ἀπ' τὴ συγκί-
νηση. Κι' ὁ Μαρᾶς δέν ἦταν καθόλου
ἀπαθής.

—Τὰ θυμώσατε αὐτά; ρώτησε ἐ-
κείνη.

—Πολὺ καλά... “Ὅσο κι' ἐσεῖς...
—Ξέρετε τι εἶχα κείνο τὸ βράδυ...
Κι' ὅλα τ' ἄλλα βράδια πὺς εἶχαν
περάσει κι' ἐρχόμουν πάντα κλαμμέ-
νη. “Ἐτσι;

“Ὁ Μαρᾶς ἐρεύνησε στή μνήμη
του.

—“Ὅχι, εἶπε. Δέν ξέρω.

Ἡ Πόπη τὸν κύτταξε περιφρονη-
τικά.

—Μά δέν καταλαβαίνετε πὺ θέλω
νὸ φτάσω, τι πρόκειται νά σᾶς πῶ;
ρώτησε.

—“Ὅχι, σᾶς βεβαιῶ!

—Δέν ὑποφισαθήκατε τίποτα χτὲς;
—“Ὅχι.

—Τίποτ' ἀπολύτως;

—Στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου. Μά... τι
μποροῦσα νά ὑποφισαθῶ;

—Δέ θυμάσαι... πὺς χωοίσαμε;

—Ναί.

—Καὶ σέ ποιά θέση μ' ἐγκατέλει-
ψες;

“Ὁ ἐνικός ἦρθε αὐθόρμητος, ἀναγ-
καστικός. “Ἦταν τόσο ταιριαχτὲς οἱ
ἐτικέτες σ' αὐτὴ τὴ στιγμή!

—“Εγὼ σ' ἐγκατέλειψα; εἶπ' ὁ Μα-
ρᾶς.

Ἡ Πόπη γέλασε.

—Καλά! πρόφερε εἰρωνικά.

—“Εγὼ; ξαναῖε ἐκείνος, ἐκπλη-
κτός.

(Ἡ συνέχεια στο προσεχές!)

Στὴ 13ῃ συνέχεια, στήν πρώτη σελί-
δα τῆς σελίδος 9 σειρά 51, ἀντὶ ἀδὲν
πρόσεξε τὸ φριχτὸ δρᾶμα πὺς ἐτυλι-
γόταν ἐκεῖ νά ἀναγνωσθῇ “ἀδὲν πρό-
σεξε τὸ φριχτὸ δρᾶμα κ.τ.λ...”

Στὴν 14ῃ συνέχεια, ἐπίσης στήν πρῶ-
τη στήλη τῆς σελίδος 9, σειρά 10, ἀντὶ
“τοὺς ἐνκόλους δεσμούς, ν' ἀναγνω-
σθῇ “τοὺς ἐνκόλους δεσμούς” καὶ στήν
δεύτερα στήλη τῆς ἰδίας σελίδος, σει-
ρά 44, ἀντὶ “κινεῖται τὴν τρυφε-
ρά” νά γίνῃ “κινεῖται τὴν σ. ο. β. α. ρ. α.”

Προσεχῶς:

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

«Κορίτσια πολυτελείας»

“Ἐνα συναρπαστικὸ αἰσθημα-
τικὸ μυθιστόρημα παρμένο
ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ζωὴ τῆς
Ἀθήνας.

Μια εξαιρετική καμπάνια Ιοήμηρὲς ἐρωτήσεις ΣΤΟΥΣ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

Ἀπαντοῦν οἱ κ. κ. ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ καὶ ΓΙΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΣ

Τὸσο δύσκολη εἶνε ἀλήθεια ἡ
δουλειὰ αὐτὴ πὺ ἀνέλαβα.
“Ὅσο καὶ εὐχάριστη καὶ ἂν
σᾶς φαίνεται ἐν τούτοις ἔχει
πολλὰ ἀγκάθια!

Ξέρετε τί θά πῇ, νά πηγαῖν νά
βρίσκῃς κάθε φορὰ καὶ ἐντελῶς ἀλ-
λοιώτικους τύπους, ἀνθρώπους, ξε-
χωριστοὺς, φίρμας καὶ κύρους καὶ
νά τοὺς ἀναγκάξῃς νά μιλήσουνε
γιά πράγματα πὺ ποτὲ δέν περι-
μένανε, νά σοῦ ἀπαντήσουνε σὲ ἐ-
ρωτήσεις πὺ οὔτε στοῦ παπᾶ τὴν
ἐξομολόγησι δέν θά ἔλεγαν!...

Καὶ ἐν τούτοις, μὲ τὴ ρέγουλα, μὲ
τρόπο, ρίχνοντάς το στο ἀστεῖο κα-
τορθῶναι κανεῖς νά κἀνῃ τὴ δουλειὰ
αὐτὴ... δουλειὰ ἐπαναλαμβάνω ὅχι
καὶ τόσο εὐκόλη.

Καὶ νά... “Ἡ ταμπὶδα τῆς σημερι-
νῆς καμπάνιας μου, διάλεξε νά ἀρ-
πάξῃ πρῶτα τὸν δημοφιλέστατον
καὶ μοναδικὸ μας στο εἶδος του
μουσουργὸ Σακελλαρίδη καὶ ὕστερα
τὸν ἐπίσης λατρευτὸ τοῦ κοινῶν
(καὶ ἰδιαίτερος τοῦ θηλυκοῦ τοι-
ούτου) καλλιτέχνη τοῦ θιάσου Κο-
τοπούλη, Γιώργου Παπᾶ. Αὐὸ θ ὅ-
μ α τ α τῆς σημερινῆς καμπάνιας
μας τὸ ἕνα ἐντελῶς ἀλλοιώτικο ἀπὸ
τὸ ἄλλο. “Ὁ ἕνας σεβαστὸς μουσουρ-
γὸς (πρὸς Θεοῦ ὅχι γέρος) καὶ ὁ
ἄλλος νέος γεμάτος ὄρεξη γιά κα-
τακτήσεις Δὸν Ζουάν τοῦ θεάτρου
μας, “ἔζεν πρεμιέ τῆς κομεντί ντ' ἄ-
τέν” ὅπως τὸν βάφτισε κολακευτικά
γνωστὸς κακογλώσσος τῶν παρα-
σκηνίων.

—ΕΕ—

Ἀδίζο λοιπόν. Γραμμὴ γιά τὸ
σπῆτι τοῦ Σακελλαρίδη. Μόνον ἐ-
κεῖ μπορεῖ κανένας νά τὸν ὀρῇ μὲ
τὰ καλά του καὶ νά τὸν ἐξαναγκά-
σῃ νά μιλήσῃ. Στὸ θέατρο πὺ κἀ-
νῃ πρόβα, στήν ἐταιρία “Ελ. Θεα-
τρικῶν Συγγραφέων, ἡ στήν “Ἀ-
δεια ἐξασκήσεως ἐπαγγέλματος” ἐ-
κεῖ εἶνε ἀδύνατο νά μωρέσῃς νά τὸν
φέρῃς ὅλτα νά τοῦ μιλήσῃς γιά τέ-
τοια πράγματα. “Ὅσο καὶ φίλος καὶ
συνάδελφος νάσαι τοῦ Σακελλαρί-
δη ὅταν ἔχει δουλειὰ δέν χασομε-
ράει γιά συζητήσεις. Τόσο μᾶλλον
γιά συζητήσεις τέτοιες πὺ ἀπὸ αὐ-
τὲς βρίσκει τὸν μπελὰ του.

Καὶ νάσαι στο νοικοκυριὸ τοῦ
ἐξαιρετικοῦ μας μαέστρου, στο ἀρ-
χοντόσπιτό του, τῆς ὁδοῦ “Ἡπείρου.
Δέν πάω ὡς συνεργάτης οὔτε ὡς συ-
νάδελφος. Πάω ὡς δημοσιογράφος...
Τὸν διακόπτω τὴν ὥρα πὺ ἀκούει
τὰ θριαμβευτικὰ ἰταλικά μαῖς τῆς
ὕποδοχῆς τοῦ Χίτλερ στή Ρώμη.

Δίπλα του ὁ γηραιὸς πατέρας
του, ὁ Ἰωάννης Λαριδῆς, ὁ

ὁ μέμπης γιὸς, ἐπίσης Γιάννης
Σακελλαρίδης καὶ ἡ λατρευτὴ του
σύζυγος ἡ κυρία Τούλα Σακελλα-
ρίδη.

—“Ελα, μοῦ λέει ν' ἀκούσῃς γλύ-
κα μουσικῆς. Γράφουνε οἱ ἀθεόφο-
δοὶ ἀριστουργήματα... (“Ἐννοεῖ τοὺς
Ἰταλοὺς ἐθνικοὺς μουσουργούς).

—Νά σοῦ πῶ μαέστρου μου καλὰ

“Ὁ κ. Θεόφραστος Σακελλαρίδης
βεβαιώνει ὅτι ἔφαγε πολλὰς χι-
λόπτες στή ζωὴ του!...

εἶνε κι' αὐτὰ μὲ ἐγὼ ἐρχομαι ν'
ἀκούσω... ἔσένα.

—“Εμένα;

—Ναί... “Ἐρχομαι νά σ' ἐρωτήσω
λίγα πράγματα γιά τὴν “Ἐβδομά-
δα”. Ἡ σειρά σου θλέπει.

Κεραμίδα!... “Ὁ Σακελλαρίδης ἀ-
γριεύει.

—Βρὲ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ τί σοῦ
φταίω; Δέν μ' ἀφήνεις ἡσυχο κα-
λύτερα νά παρακολουθῶ τὴν ὀ-
ποδοχὴ τοῦ Φύρερ στή Ρώμη!...

—Ἀνάγκη μαέστρου.

—“Ας εἶνε χαλάλι σου. Μιά στιγ-
μὴ ὅμως...

(Χειροκροτήματα ἀπὸ τὸ ραδιό-
φωνο). “Ὁ Φύρερ προχωρεῖ καὶ χαι-
ρετὰ τὸν Μουσολῖνι. Στὴν πρὸς τι-
μὴν του παρέλαση τῆς Ἰταλικῆς Ἐ-
θνικῆς Νεολαίας... “Ὅπως ἀναγγέλ-
λει ὁ Ἰταλὸς σπῆκερ ἀπὸ τὸ μικρὸ
φωνο). “Ἐπακολουθεῖ ὁ Γερμανικὸς
καὶ ὁ Φασιστικὸς Ἰταλικὸς ὕμνος
καὶ κατόπιν... οἱ ἐρωτήσεις μου...

—Πόσων ἐτῶν εἶσαι μαέστρου.
(Πρῶτὴ ἐρώτησις).

—“Ενάμιση! Μοῦ ἀπαντᾷ ὁ Σα-
κελλαρίδης σοδωρότατα.

—“Ενάμιση;

—Ναί... “Ενάμιση θαμὸ πρεσβυ-
πία ἔχω. Ρῶτα ἕναν ὀφθαλμολόγο
πόσων ἐτῶν πρέπει νάσαι ἕνας πὺ
φοράει γυαλιὰ πρεσβυοπικά, ἐνάμι-
ση νούμερο!...

Ἐρωτήσεις δευτέρα.

—Δέν μοῦ λὲς μαέστρου, ἀπὸ μι-
κρὸς γιά μαέστρους πῆγαίνεις, ἢ σὲ
προώρῃζαν γιά κανένα ἄλλο ἐπάγ-
γελμα;

—Εἶμαι μουσικὸς φίλε μου ἐκ κοι-
λίας μητρός. Εἶμαι πενήντα τρία
χρόνια μουσικός!

—Πιάστηκες μαέστρου...

—Παρντόν. Στὰ 53 χρόνια εἶνε καὶ
οἱ ἐννέα μῆνες πὺς κάθησα στήν
κοιλιά τῆς μητέρας μου!

Ἐρωτήσεις τρίτη.

—“Ἐχεις ἐρωτευθῇ μαέστρου καμμιὰ
ἀπὸ τὶς πρωταγωνίστριες τῶν ὀ-
περετῶν σου;

—Ποτέ. Μόνον τὶς ὀπερέττες μου!

Ἐρωτήσεις τετάρτη.

—Ἐχετε κανεῖ καταχρήσεις στή
ζωὴ σας;

—Μόνον μιά... Τὴν ἔφερις.

—Κ α τ ε χ ρ ὶ σ θ η ν τ ῆ ς
κ α λ ω σ ὶ ν η ς... τοῦ κοινῶν.

—Καλὸ καλαμπούρι, ἀλλά δέν
ταιριάζει σ' ἐμένα. “Αἱ νά τὸ ἔλεγαν
αὐτὸ κάμποσοι μοντέρνοι ταγκο-κα-
τασκευασταί, μάλιστα...

Ἐρωτήσεις πέμπτη.

—Ἐφάγατε καμμιὰ “χυλόπιτα”
σὴ ζωὴ σας;

—Πολλές, ἀλλά πάντα μαγειρεμ-
μένες μὲ μπόλικο τυρί. “Απὸ τὶς ἄλ-
λες δέν ἔφαγα γιὰτὶ φρόντιζα, ἔχων
πάντοτε συμβουλὸ μου τὸν καθρέ-
φτη μου νά μὴν ἀνακατεῦμαι μὲ ἐ-
ρωτικές ἐπιχειρήσεις...

Ἐρωτήσεις ἕκτη.

—Ἀπατάτε καμμιὰ φορὰ τὴ γυ-
ναῖκα σας;

Ερώτησις ογδόη.
—Σας άρεσουν τα λεπτά;
—Και σε πών δεν άρέσουν!... Τά πολλά όμως. Τά λίγα τά μισώ!
—Και μία τελευταία έρώτησις μά-
έστρο μου.
—Ελα λέγε γιατί πέρασε ή ώρα
και έχω συμβούλιο στην «Εταιρία
Συγγραφέων».
—Τι αγαπάτε περισσότερο στον
κόσμο;
—Τόν Χριστό!... Τόν λατρεύω για-
τί ήταν ο πρώτος πού δίδαξε την
αγάπη και σταυρώθηκε γιά δαύτην!
Και επειδή ή αγάπη έχει μεγάλη
σχέση με τή μουσική λατρεύω τόν
Χριστό και ως Θεό τής μουσικής!...
Τετέλεσται!...

Τι λέγει ο κ Παπᾶς

Και τώρα γραμμή γιά τόν δευτε-
ρο θύμα τόν αγαπημένο μας καλλι-
τέχνη κ. Γιώργο Παπᾶ. Πάω και τού
στηνω καρτέρι νά κατεβή από τόν «60
Πάτωμα».

Τόν περιμένω νά τόν πιάσω στό ύ-
πόγειο τής περιστροφικής σκηνής.
Άλλοθ είνε αδύνατο νά τόν δω. Έ-
κτός αν περιμένω νά τελειώση ή πα-
ράστασις και τότε θά ξεμερωθώ...
Νάτος κατεβαίνει. Είνε κουρασμέ-
νος. Δυό παραστάσεις σήμερα Σάβ-
βατο.

—Παρντόν φίλε κ. Παπᾶ μέσ' στην
τόση σου κόυραση θά σοῦ φορτωθώ
γιά λίγο.

—Ξέρω. Γιά τίς «Τολμηρές έρω-
τήσεις». Διάβασα τής κ. Μαρίκας.

—Μπράβο, Λοιπόν.

—Φίλε μου νά μου επιτρέψης νά
σοῦ πῶ πώς σεις οἱ δημοσιογράφοι
είσαατε άγριοι άνθρωποι! Μοῦ λέει
γελώντας. Δέν με λυπάσαι φίλε μου.
Δέν σοῦ προξενεί οἰκτο ή κόυρασή
μου; κ' έρχεσαι νά με πιλατέψης πε-
ρισσότερο.

—Τί νά γίνῃ φίλε μου. Τό ἐπάγ-
γελμά μας, αὐτά έχει. Έχεις υπο-
χρέωση νά ἀπαντήσης!

Και ο κ. Παπᾶς ἀναστέναξε θα-
θεία. Τί νάκανε άλλο; Δέχτηκε.

—Έλατέ. Μιά ψυχή θά θυγῇ πού
θά θυγῇ. Πέστε και ἀπαντάω. Έχω
ένα τέταρτο καιρό γιά νά θυγῶ στην
άλλη εικόνα.

Πρώτη έρώτησις.
—Πόσων ἐτών είσθε.

Τόν ἀνεστάτωσε αὐτή ή ἀναιδε-
στάτη μου έρώτησις.

—34.

—Πόσα κρύβετε;

—Τρεῖς μήνες μόνον. Παρὸλ ντ'
όνερί!

(Και δέν λέει και ψέμματα. Βά-
ζω τόν χέρι μου στό Εὐαγγέλιο. Δέν
μοιάζει βλῆπετε ο κ. Παπᾶς σάν και
μερικούς συναδέλφους του πού γί-
νονται παππούδες και ἐξακολουθοῦν
νά λένε πώς εἶνε «τριανταπεντάρη-
δες»!...).

Δευτέρα έρώτησις.
—Σκοπεύετε νά κάνετε καμμιὰ
νέα ἀπαγωγή;

—Διάβολε. Και θέβαια σκοπεύω.
Τί ὀργή του Θεοῦ. Γι' αὐτό ἔκανα
και πρὸ ἐτών τήν πρώτη γιά νά πά-
ρω τόν χούι νά κάνω κ' άλλες. Η
«πρεμιέρα» μου ἔδειξε πώς τά κατα-
φέρνω καλά. Πρὸς τόν παρὸν εἶ τ ο ι μ
ά ζ ο μ α ι. Κάτω δηλαδή πρόβες...
Κι' ὅταν θά κάνω καλά τόν ρόλο
μου τής νέας ἀπαγωγῆς θά τή σκα-
ρώσω!...

Τρίτη έρώτησις.

—Θά παντρευόσαστε μιὰ γρηά ἐ-
ξηντάρα με 50 ἑκατομμύρια;
—Και θέβαια. Άν μάλιστα ἦτανε
και 75 ή ἑτοιμοθάνατος, τότε πολύ
εὐχαρίστως θά ἔκανα και... σκόντο!
Και με τά μισά θά συμβιβαζόμουναι.
Τετάρτη έρώτησις.
—Θά παίρνατε μιὰ μονόφθαλμη με
80 ἑκατομμύρια ὅπως ο Ἄμερικαν-
ός συνάδελφός σας Τζάιμς Μπέρ-
ρυ;
—Νά...σας πῶ... Θά προτιμούσα νά
πάρω μιὰ με 160 ἑκατομμύρια και
ἀς τής λείπανε και τά δυό μάτια!...
Ερώτησις πέμπτη.
—Θά θέλατε νά είσαατε μισογύ-
νης;
—Πρὸς Θεοῦ ποτέ. Πῶς θά σκότω-

Ο κ. Γιώργος Παπᾶς ἐτοιμάζε-
ται νά κάνει και νέα ἀπαγωγή...
(Η εἰκὼν μας παριστάνει ὅλως
τόν κ. Παπᾶ με τήν κ. Ἀρώνη
στό «60ν πάτωμα».

να τότε τήν ώρα μου με τίς έρωτι-
κές μου επιχειρήσεις;

Ερώτησις ἑκτη.
—Έχετε τήν γνώμη ὅτι μπορεί ὁ
γάμος νά εὐδοκιμήσῃ στό θέατρο;

—Δηλαδή;

—Δηλαδή μπορεί νά ζήσῃ ἁρμο-
νικά ένα θεατρικό ἀνδρόγυνον;

—Χωρίς νά θέλω νά κακοκαρδίσω
οὔτε νά προσβάλλω τούς πανδρεμέ-
νους συναδέλφους μου ἔχω τή γνώ-
μη πώς ὁ «ζαχαροπλάστης» δέν τρώει
ποτέ ἀπό τά γλυκά του». Έννοούμε-
θα ἔ; Εἶνε λίγο ἀκαταλαβίστικος ὁ
γάμος μεταξύ συναδέλφων στό θέ-
ατρο....

—Και τώρα κύριε Παπᾶ μιὰ τε-
λευταία έρώτησις. Πλησιάζει νά ἐκ-
πνεύσῃ τὸ «τέταρτο» και θά ἀνεβῇτε
νά συνεχίσετε...

—Ναί, Ναί... Κάντε πῶ γρηγορά.

—Πόσες γυναίκες θά μπορούσατε
νά πάρετε με «στεφάνι» ἐννοεῖται, ἀν
δέν ὑπῆρχε στην Ἑλλάδα ὁ νόμος
τῆς ἐκκλησίας πού νά ἐπιτρέπῃ μόνο
τρεῖς;

—Πόσες; Με στεφάνι; Έδῶ φίλε
μου κάνω τόν σταυρό μου νά καταρ-
γῇ ὅλως διόλου ὁ γάμος κι' ἐσὺ
μ' έρωτᾷς πόσους θάκανα; Άσε με
στό καλό σου... Ένας τόν πολὺ-πολὺ
με φτάνει ἀλλά ὁ ἕνας; πρέπει νά
με κάνῃ τουλάχιστον... ἐφοπλιστὴ ή

δ' άλλως... ἄς λείψῃ... Παίρνω ἕνα
ἀσθινο στεφάνι καιε πρωτομαγιά
τόν κρεμάω στην πόρτα μου και...
ἔξω ἀπό τήν πόρτα!... Τά ἀνθῆ τῆς
λεμονιάς ή πρέπει νά συνοδεύονται
με ἑκατομμύρια ή ἀλλοιῶς εἶνε πολ-
ὺ πένθιμα!...

Ο «ὁδηγός» τῆς σκηνῆς μᾶς δια-
κόπτει.

—Κύριε Παπᾶ... ἀνεβαίνετε!...

Και οἱ έρωτήσεις μου ἀναγκasti-
κῶς τελειώνουν.

ΣΩΤΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

ΣΤ' ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Ἀπαντοῦν ὁ μου-
σουργός μας κ. Μανώλης Καλομοί-
ρης ὁ «ζέν-πρεμιέ» τῆς κρατικῆς
σκηνῆς κ. Νίκος Δενδραμῆς.

Συμβουλές ἄγγλου γιατροῦ

Ένας Ἄγγλος γιατρός ὑποδεικνύει
τήν ἐξῆς διαίτα γιά τούς παχείς, πού
θέλουν ν' ἀδυνατίσουν:

Νά τρώνε, ἐν πρώτοις, παξιμάδια λε-
πτά και χωρίς θαύτυρο. Τό τσάι και ὁ
καφές τούς ἐπιτρέπονται, ἀλλά χωρίς
ζάχαρη ή γάλα. Ἐπίσης ἐπιτρέπονται
ἀγνά βραστά ή ἐμάτια στό νερό, με πι-
πέρη και ἀλάτι...

Όποιος θέλει ν' ἀδυνατίσῃ πρέπει ἐ-
πίσης νά τρώῃ ψάρια βραστά ή τῆς σχά-
ρας, ὅχι ὅμως σολωμοὺς ή χέλια. Τό κυ-
νῆγι και τά πουλερικά πρέπει ν' ἀποφεύ-
γονται. Συνιστῶνται ἰδιαίτερος τά λα-
χανικά και κυρίως τὸ σπανάκι, τὰ φρέ-
σκα ὅσπρια και οἱ ντομάτες.

Ένας ἀδύνατος, πάλι, πού θέλει νά
παχύνῃ, πρέπει νά τρώῃ πᾶστες, ζυμα-
ρικά, ἀρρόγαλα, κομπόστες, σοκολάτα
και τσάι, με γάλα και ζάχαρη, μέλι, κον-
σέρβες, ὁμελέττες με ἀγνά και με λαρ-
δί πατάτες ψητῆς ή τηγανιτές και κρέας
ἀγνίστου.

Σκέψεις γιά τή γυναῖκα

— Η μόδα εἶναι γιά τίς γυναῖκες πού
δέν ἔχουν γούστο, και ή ἐτικέττα γιά
τούς ἀνθρώπους πού δέν ἔχουν τρόπους.
(Βασίλισσα Μαρία)

— Γενικά, οἱ γυναῖκες προτιμοῦν τούς
ἀνόητους ἀνδρες. Οἱ πολὺ ἔξυπνοι και
οἱ χαριτόλογοι τούς ἐλπίζουν.

(Κα ντέ Πουιζιέ)

— Δυστυχία εἶναι ἕνα δράμα πού ἀ-
χίζει ἀπό τήν πείνα.

(Κα Κιουρῆ)

—Τὸ ἄρωμα εἶναι τὸ πνεῦμα τῶν λου-
λουδιῶν.

(Κάρμεν Σὺλβα)

— Ἀδυνα πασχίζουμε νά κρύψουμε τὸ
ἐγὼ μας στό βάθος τῆς ψυχῆς μας. Αὐ-
τὸ ξαναβαίνει, ὅπως ἕνα ξύλο πού τὸ
ρίχνει κανεὶς στό νερό και σὲ λίγο ξα-
ναβαίνει στην ἐπιφάνεια.

(Κα ντέ Σταῆλ)

— Δέν εἶναι ἀπαράτητο νά λένε πάν-
τα αὐτὸ πού ἔχουμε μέσα μας, εἶναι ὁ-
μως ἀπαράτητο, νά μὴν ἔχουμε μέσα
μας, κάτι πού δέν θά μπορούσαμε νά
ποῦμε!

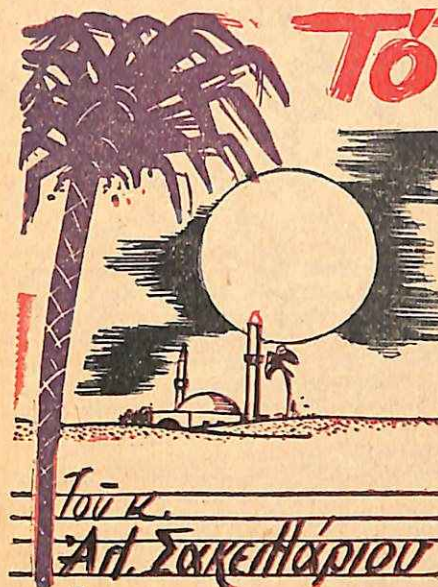
(Σέλιμα Λάγκερλεφ)

— Δέν μπορούμε συχνά νά βροῦμε τή
εὐτυχία, γιατί τήν ἔπαινε πολὺ...

(Κα ντέ Σεβινιέ)

— Η γυναῖκα εἶναι πλάσμενη νά
γαπᾷ. Ἀκόμη κι' ὅταν πονᾷ!...

(Ζούπ)

Τὸν κ.
Αἰ. Σακελλάριου

Τὸ «Ρόδο τοῦ Ἰσπαχάν» ἔχει ὡς
βάση ἕνα παλιὸν περσιάνικο παραμύ-
θι. Ο ἄκαδημαῖος Σπύρος Μελάς ὅ-
ταν ἦταν σκηνοθέτης τοῦ «Καινούρ-
γιου Θεάτρου», ἔδωσε τήν ἰδέα στό
συγγραφέα νά γράψῃ σὲ λυρικό στί-
χο τὸ ἐξωτικό αὐτὸ ρομάντζο γιά νά
τ' ἀνεβάσῃ. Ἐτσι γράφτηκε τὸ «Ρό-
δο τοῦ Ἰσπαχάν» πού εἶναι τόσο πα-
ραμύθι, ὅσο και πραγματικότητα. Οἱ
συνδολισμοὶ του βρίσκονται πολὺ
κοντὰ στην Ἀλήθεια. Η δὴθεν ἀφε-
λῆς «Μπουφονερί» τῶν κομμικῶν
σκηνῶν του, κρύβει μιὰ τσουχερή
σάτυρα ἡθῶν, ὁ λυρικός ἀνατολι-
σμός του ἔχει ἕνα μικρόχολο φιλο-
σοφικὸ περιεχόμενο. Καὶ τὸ κέντημα
τοῦ στίχου του δέν εἶναι γαλὶ τῆς μη-
χανῆς, εἶναι νταντέλλα τοῦ χειριοῦ.
Η ὑπόθεσις ἐξυπλίνεται σὲ μιὰ
πολὺ μακροῦν ἐποπῆ, στό βάθος τοῦ
χρόνου, ἐκεῖ πού δέν ἀριθμοῦνται οἱ
μέρες κι' οἱ νύχτες. Η σκηνὴ ἀνοί-
γει «μὴ ἀ φορὰ κι' ἕνα και-
ρὸ»...

Στὴν πρεμιέρα τοῦ ἔργου πού δό-
θηκε τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1937 στό
Θέατρο Ἀλίκης, με μουσικὴ Χαρο-
πούλου και σκηνοθεσία Μελά, ἡ ἐν-
τύπωση ὑπῆρξε πραγματικῶς ἐκπλη-
κτική. Ο συγγραφεὺς τοῦ ἔργου,
γνωστός ὡς «ἐλαφρὸς συγγραφεὺς»—
σφοδρῆ ρετινιὰ αὐτὸς ὁ τίτλος—
δέν νομιζότανε ἄξιος νά παρουσιάσῃ
τόσο ἄψογο ἕνα ἔργο τέχνης. Καὶ
κεῖνο τὸ βράδυ χάσπραν τ' αὐτιά του,
τὰ γεμάτα εὐλακρίνεια χειροκροτήμα-
τα τοῦ κόσμου πού πλήρωσε, και ἀ-
πῆλυσαν τὰ μάτια του τίς φαρμακε-
ρὲς γκιομάτσες τῶν σοβαρῶν «ρατέ»
πού μπῆκαν στό Θέατρο με τήν ἀτέ-
λειά τους και τήν κακία τους και—τί
νάκαναν;—χειροκροτοῦσαν κι' αὐτοὶ
παίγνοντας τὰ δόντια τους. Εἶναι
δίκαιο ν' ἀνασέσω ἔδῳ πὸς ή κ. Ἀ-
λίκη, ὁ Μουσουργὸς και ὁ Νέστω δη-
μιουργῆσαν στό «Ρόδο τοῦ Ἰσπαχάν»
τρεῖς ἀλησμόνητους τύπους.

Δ. Κ. Ε.

Σάν πρόλογος

Με τὸ τρίτο κουδοῦνι κι' ὅταν τὰ
φῶτα τῆς πλατείας σβύνουνε ἀκούγε-
ται μιὰ φωνή, μιὰ φωνὴ βαθεῖα και
ὕποβλητική, πού ἀπαγγέλει

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ

Τὸ ρόδο τοῦ Ἰσπαχάν

ΜΙΑ ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

—χρόνια πέρασαν σωρὸ—
ὁ Κοθάμ και ή γυναῖκα του ή Ἀμῖνα.

—Ἦτανε κακὸς κι' αὐτὸς ἦτανε κα-
[κιὰ κι' αὐτὴ—

εἶχαν κάποιο παραγυιὸ και δουλευτὴ
με τὸν μῆνα.

Ἐτρωγε ψωμὶ ξερό
πού βουτούσε στό νερό

και κοιμῶταν κάθε βράδυ στό χαλί-
[κιὰ.

Ἐκανε δουλειές πολλές
και, κοντὰ σ' αὐτὲς πού λές,

τόν ἐστέλναν νά τούς φέρῃ και τὰ
[νοίκια.

Εἶχανε σ' ἕνα βουνό,
σ' ἕνα μέρος μακρινό,

στοῦ Ἐλμπούρζ τὸ σταυροδρόμι κά-
[ποιο χάνι

ποῦχε λένε νοικιαστὲί
ἀπὸ κάποιονε ληστή,

τόν Μωχάμετ, πού λημέρι τόχε κάνει.
.....

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ
κάποιο βράδυ βροχερό

ὁ Μιρζά, γιατί Μιρζά ἦταν τ' ὄνομά
[του.

Γιὰ τὸ χάνι ἐξεκινᾷ.
Ὅλα γύρω σκοτεινά

παγωμένα, παγωμένη κι' ή καρδιά
[του.

Τὸ σκοτάδι τὸν τυλίγει.
Πῶς φοβόταν... Πῶς φοβόταν...

Νά μπορούσε νά ξεφύγῃ.
Κάθε σκιά πού συναντοῦσε, κάθε δέν-
[τρο τοῦ

Πῶς τὸν ἔπαιρνε κυνήγι.
Πῶς φοβόταν... Πῶς φοβόταν...

Περπατοῦσε... Περπατοῦσε... Δέν μπο-
[ροῦσ' ἄλλοιῶς νά γίνῃ.

Δρόμο παίρνει... Δρόμο ἀφίνει...
Δρόμο παίρνει... Δρόμο ἀφίνει...

[Ἡ φωνὴ σβύνει σιγά—σιγά και σιγά
ἀνολεῖ ή ἀυλαία].

ΠΡΑΞΙΣ Α'

ΕΙΚΟΝΑ 1η

(Ἐνα ὑποπτο χάνι σ' ἕνα μακρινὸ δά-
σος τῆς ὁροσειρᾶς τοῦ Ἐλμπούρζ.

Δυό-τρία χοντροκομμένα ξύλινα τρυ-
πέζια εἶναι ή μοναδική του ἐπίπλωση.

Τὸ ὡροσκοπικὸν ὡς ἐνός λυχναριοῦ
φωτίζει τή θρόμβη αἰθουσα πούναι

πνιγμένη ἀπ' τούς καπνοὺς τοῦ ναργιλέ.
Γύρω τριγύρω ἀπ' ἕνα ξύλινο τραπέ-
ζι κάθονται τρεῖς ληστὲς με καλλία μα-
κρά, σιγὰ φρυδιὰ και βρομὰ γέ-
νια. Τὸν ἕναν τὸν λένε Χασίν, τὸν ἄλ-
λον Ὀυάρ και τὸν ἄλλον Ὀρμουζ. Κου-
δενιάζουν χαμηλόφωνα παπίζοντας
συνγρόνως.

Πίσω ἀπὸ τὸ τεζάκι—πύλαι στην ἄλ-
λη ἄκρη τῆς σκηνῆς—προβάλλει δειλὰ
ή ἡλιθία φάτσα τοῦ μικροῦ καπέλου πού
σπαρακωλεῖ μ' ἐνδιαφέρον τή συζήτη-
[ση].

Πίσω ἀπὸ τὸ τεζάκι—πύλαι στην ἄλ-
λη ἄκρη τῆς σκηνῆς—προβάλλει δειλὰ
ή ἡλιθία φάτσα τοῦ μικροῦ καπέλου πού
σπαρακωλεῖ μ' ἐνδιαφέρον τή συζήτη-
[ση].

Πίσω ἀπὸ τὸ τεζάκι—πύλαι στην ἄλ-
λη ἄκρη τῆς σκηνῆς—προβάλλει δειλὰ
ή ἡλιθία φάτσα τοῦ μικροῦ καπέλου πού
σπαρακωλεῖ μ' ἐνδιαφέρον τή συζήτη-
[ση].

Πίσω ἀπὸ τὸ τεζάκι—πύλαι στην ἄλ-
λη ἄκρη τῆς σκηνῆς—προβάλλει δειλὰ
ή ἡλιθία φάτσα τοῦ μικροῦ καπέλου πού
σπαρακωλεῖ μ' ἐνδιαφέρον τή συζήτη-
[ση].

Πίσω ἀπὸ τὸ τεζάκι—πύλαι στην ἄλ-
λη ἄκρη τῆς σκηνῆς—προβάλλει δειλὰ
ή ἡλιθία φάτσα τοῦ μικροῦ καπέλου πού
σπαρακωλεῖ μ' ἐνδιαφέρον τή συζήτη-
[ση].

Πίσω ἀπὸ τὸ τεζάκι—πύλαι στην ἄλ-
λη ἄκρη τῆς σκηνῆς—προβάλλει δειλὰ
ή ἡλιθία φάτσα τοῦ μικροῦ καπέλου πού
σπαρακωλεῖ μ' ἐνδιαφέρον τή συζήτη-
[ση].

Πίσω ἀπὸ τὸ τεζάκι—πύλαι στην ἄλ-
λη ἄκρη τῆς σκηνῆς—προβάλλει δειλὰ
ή ἡλιθία φάτσα τοῦ μικροῦ καπέλου πού
σπαρακωλεῖ μ' ἐνδιαφέρον τή συζήτη-
[ση].

Πίσω ἀπὸ τὸ τεζάκι—πύλαι στην ἄλ-
λη ἄκρη τῆς σκηνῆς—προβάλλει δειλὰ
ή ἡλιθία φάτσα τοῦ μικροῦ καπέλου πού
σπαρακωλεῖ μ' ἐνδιαφέρον τή συζήτη-
[ση].

Πίσω ἀπὸ τὸ τεζάκι—πύλαι στην ἄλ-
λη ἄκρη τῆς σκηνῆς—προβάλλει δειλὰ
ή ἡλιθία φάτσα τοῦ μικροῦ καπέλου πού
σπαρακωλεῖ μ' ἐνδιαφέρον τή συζήτη-
[ση].

φεῖρια, μπριλλάντια και χρυσάφι με
τὸ ζῦγι.

ΟΜΑΡ. [Με πονηρία]. Τί μᾶς τά
δείχνεις; Σάμπως δέν τὸ ξέρουμε

πὸς θά τάχης ὡς αὔριο ή μεθαῦριο
τὸ πολὺ; Στὰ δικά σου πράγματα ἔ-
σένα ἀφέντης εἶναι τὸ ζάρι. Αὐτὸ ἀ-
ποφασίζει πού θά πάνε.

ΟΡΜΟΥΖ. Ἐ, ναί. Και τώρα, ἀν
θὲς νά μάθης, ἀρχίζω ἀπ' αὐτὰ τά
δυό ρουμπίνια. [Βγάζει δυὸ μεγάλα
ρουμπίνια ἀπ' τή σακκοῦλα]. Τὰ λο-
γαριάζω γιά χίλια ριάλια... Σας βα-
στάει νά τὰ παίξετε;

ΧΑΣΙΝ. Γιατί ὄχι; Ἀφοῦ θά σοῦ
τά πάρουμε...

ΟΡΜΟΥΖ. Καλά... Αὐτὰ θά τὰ
βροῦμε... [Στόν κάπελα] Ἐ... Ψίτ...
[ὁ κάπελλας σκοτώνεται νά πᾶῃ γρη-
γορά].

ΚΑΠΕΛΛΑΣ. Πρόσταξε, ἀγά μου.

ΟΡΜΟΥΖ. Τὰ ζάρια. [Ὁ κάπελλας
κάνει νά φύγῃ] κι' ἀκού... κρασί...
Ἀπ' αὐτὸ τὸ κόκκινο γλυκὸ κρασί
ποῦναι σάν τὰ χεῖλη ἀφίλητης παρθέ-
νας. Κερνάω ἐγὼ κι' ή ἁμαρτία δικιά
μου.

[Ὁ κάπελλας φέρνει τὸ κρασί και
τὰ ζάρια].

ΚΑΠΕΛΛΑΣ. Ὅριστε ἀφεντάδες μου
[τ' ἀφίνει στό τραπέζι και πάλι πάλι
στή θέση του πίσω ἀπὸ τὸ τεζάκι].

ΟΡΜΟΥΖ. Παίζω πρώτος. Μιὰ κι'
ἔξω τὰ ρουμπίνια.

ΧΑΣΙΝ. Μὴ ξανοίγεσαι Ὀρμουζ
γιατί, τὸ ξέρεις, ή τύχη δὲ σὲ θέλει.

ΟΡΜΟΥΖ. Ἐσὺ Χασίν νά κᾶνης τή
δουλειά σου. [Στόν Ὀυάρ] Πήγανε;

ΟΜΑΡ. Πήγανε... Εἴπαμε γιά χίλια
ριάλια.

ΟΡΜΟΥΖ. [Κουνάει τὰ ζάρια στό
ποτήρι και ὕστερα τὰ ρίχνει]. Ἐξή
τρία.

ΟΜΑΡ. [Ρίχν

τά βροῦμε... Ποιός παίζει τὰ δυὸ αὐτὰ τοπάζια.

ΧΑΣΙΝ. Για πόσο;
ΟΡΜΟΥΖ. Τρεῖς χιλιάδες ριάλια, [Κάνει δὲν ἀπαντᾷ]. Κανείς;
ΟΜΑΡ. [Τὰ παίρνει τὰ τοπάζια στὰ χέρια του, τὰ κυττάζει γιὰ λίγο κι' ὕστερα τὰ πετάει περιφρονητικά]. Τρεῖς χιλιάδες ριάλια; Πφφ...

ΟΡΜΟΥΖ. Γιατί; Τάδεσ καλὰ; Λάμπουν στὸ σκοτάδι σὰν τὰ μάτια τῆς τίγρης κι' ἂν θὲς νὰ καλοξέρης κοστίζουν παραπάνω. [Μικρὴ παύσις]. Κανείς;

ΟΜΑΡ. Ἄν θὲς γιὰ χίλια, κάτι γίνεται.

ΟΡΜΟΥΖ. Τί ἔκανε λέει; Για δύο-μιση χιλιάδες. Ὅποιονοῦ τ' ἀρέσει. Μήτε γρόσι παρακάτω.

ΟΜΑΡ. Κομμάτια νὰ γίνῃ. Μιά κι' ἔξω;

ΟΡΜΟΥΖ. Μιά κι' ἔξω.

ΟΜΑΡ. [Ρίχνει τὰ ζάρια]. Ἐξάρεις. [Παίρνει ἀπὸ χάμω τὰ τοπάζια].

ΟΡΜΟΥΖ. Τί ἔκανες ἐκεῖ;

ΟΜΑΡ. Τί ἔκανα;

ΟΡΜΟΥΖ. Γιατὶ ἔπαιζες πρῶτος;

ΟΜΑΡ. Τί θὰ πῇ «γιατὶ ἔπαιζες πρῶτος»; Τὴ μιὰ φορὰ ἐσύ τὴν ἄλλη ἐγώ.

ΟΡΜΟΥΖ. Ἄλλο παιχνίδι τὸνα ἄλλο τ' ἄλλο. Δὲν παίζουμε μόνο οἱ δυὸ μας! [Ὁ Ὀμάρ τὸν κυττάζει σὰν νὰ μὴν καταλαβαίνει τί θέλει νὰ πῇ]. Ἄσ' τὰ τοπάζια χάμω καὶ δός' μου νὰ ρίξω.

ΟΜΑΡ [εἰρωνικά]. Για τί μὲ περνᾷς; γιὰ μωρὸ ἢ γιὰ μεθυσμένο καὶ πολεμᾷς νὰ μὲ γελάσεις;

ΟΡΜΟΥΖ. Ἄκουσες; Ἄσε τὰ τοπάζια χάμω ἂν θὲς νὰ δῆς κι' αὐριο τὸν ἥλιο. [Πάνει ἀπειλητικὰ τὸ μαχαίρι ποῦχει στὴ ζώνη του. Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ Ὀμάρ].

ΧΑΣΙΝ. Ὀμάρ... Ὀρμουζ... Μπὰ σὲ καλὸ σὰς... Χαράς τὸ πρᾶμμα γιὰ νὰ σκοτωθῇτε!

ΟΡΜΟΥΖ. [Ἄγρια στὸν Ὀμάρ]. Ἄκου;

ΟΜΑΡ. Ἐννοια σου καὶ τ' αὐτὶ μου ἐμένα δὲν ἰδρώνει ἀπ' τίς φοβέρεις σου.

ΟΡΜΟΥΖ. Ἐτοί; Ἐ νὰ λοιπὸν παλητόμαρο. [Ὀρμουζ νὰ τὸν χτυπήσῃ μὲ τὸ μαχαίρι του. Ὁ ἄλλος ἀμύνεται. Ὁ Χασίν προσπαθεῖ νὰ τοὺς χωρίσῃ. Τὰ τραπέζια κι' οἱ καρέκλες πέφτουν με κρότο. Τὸ χάνι ἀναστατώνεται κι' ὁ κάπελας κρύβεται ἐντρομος πίσω ἀπ' τὸ τεζάκι του. Ἄπάνω στὴν ἀναμπουμπούλα μπαίνει ὁ Μιρζά. Ἐνας νέος εἰκοσιπέντε χρονῶν, μελαχροινός, ψηλὸς κι' ὠραίος. Τὰ ρούχα του εἶναι φτωχὰ καὶ χιλιόμπαλωμένα, ὅπως ἄλλως τε εἶναι τὰ ρούχα ὅλων τῶν σκλάβων].

ΜΙΡΖΑ. [Κοντοστεκεῖται στὴ πόρτα]. Ὠχ... Ὠχ πού ἔπεσα. Ἦρθα γιὰ τὰ νοίκια καὶ θὰ εἰσπράξω μαχαίριες.

ΜΩΧΑΜΕΤ. [Ὁ ἄρχηγὸς τῶν ληστών. Ἐνας ἄνθρωπος ἱσάμε πενήντα χρονῶν, ὀπλισμένος σὰν ἀστακός. Μπαίνει ἀμέσως κατόπιν ἀπ' τὸν Μιρζά. Στὸν ληστή πού ἐξακολουθοῦν τὸ καυγά τους]. Κάτω τὰ σπαθιά σας. Εἶπα μιὰ φορά. Κάτω τὰ σπαθιά σας. [Ὁ καυγάς ἐξακολουθεῖ. Ὁ Μωχάμετ ὁμῶς μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Χασίν, κατορθώνει νὰ χωρίσῃ τοὺς ἀντιπάλους].

ΟΡΜΟΥΖ. [Ἐνῶ προσπαθεῖ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ γερά νέρια τοῦ Μωχάμετ πού τὸν κρατοῦν σφιγτά]. Ἄστε με... Ἄστε με νὰ τὸν καθαρίσω τὸν σκύλλο.

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΟΥ ΙΣΠΑΧΑΝ

ΜΙΡΖΑ. [Μονολογεῖ]. Ὠχ! Θὰ χουμε αἱματα. Καὶ πῶς τὰ συχαίνουμαι, πῶς τὰ συχαίνουμαι!

ΟΡΜΟΥΖ. Ἄστε με...

ΟΜΑΡ. Ἐλὰ ντὲ ἂν σοῦ βαστάει;

ΟΡΜΟΥΖ. Κλέφτη; Ἐγὼ εἶμαι... ληστής κι' ἔχει μεγάλη... διαφορά!

ΟΡΜΟΥΖ. Δώσε μου πίσω τὰ τοπάζια, ἀλλοῦδς...

ΟΜΑΡ. Τὰ τοπάζια δὲν στὰ δίνω... Τὰ παίζω ἂν θέλῃς.

ΟΡΜΟΥΖ. Ἐμπρός.

ΜΩΧΑΜΕΤ. Ὠχ, δὲν θέλω παιγνίδια, αὐτὰ εἶναι πού σὰς κάνουν καὶ σκοτώνεσθε. Θὰ πιούμε. [Νεῦει στὸν κάπελα]. Κι' αὐτὸ μὲ οικονομία γιὰτὶ σὰς ἀνάβει τὰ αἱματα. [Ὁ κάπελας κερνάει κι' ὕστερα παίρνει πάλι τὴ θέση του στὸ τεζάκι].

ΜΙΡΖΑ. [Σιγὰ στὸν κάπελα]. Ὠχ...

...Ὠχ. Καὶ νὰ δῆς πού πρέπει νὰ τὸν ζυγώσω γιὰ νὰ τοῦ ζητήσω τὰ νοίκια. [Πιὸ σιγὰ δειχνοντας τὸν Μωχάμετ]. Δὲν μοῦ λές, αὐτὸ ποῦχει στὴν μέση του χατζάρι εἶναι;

ΚΑΠΕΛΑΣ. [Μὲ τὸ πάντα ἡλίθιο ὄφρος του]. Νά!

ΜΙΡΖΑ. Καὶ θὰ τῶχει ἀκονισμένο. Μωρὲ πῶς νὰ τὸν πλησιάσω αὐτὸν τὸν ἀγριάνθρωπο;

ΚΑΠΕΛΑΣ. Ἐ, σὰν φοβᾷσαι μὴν πᾶς.

ΜΙΡΖΑ. Μιά κουβέντα εἶν' αὐτὴ... Τί θὰ πῶ ὁμῶς στ' ἀφεντικὸ μου; Νὰ τί περιμένει νὰ τοῦ πᾶω λεφτά; Νὰ τί θὰ πῇ ἰδιοκτήτης. Ἄν ἦταν δικό μου αὐτὸ τὸ γάνι, θὰ τοῦ χάριζα τὰ νοίκια καὶ θὰ γλύτωνά... [Σκέπτεται]. Νὰ πάω... Νὰ μὴν πάω...

ΚΑΠΕΛΑΣ. Κάνε ὅτι σὲ φωτίζει ὁ Ἄλλας.

ΜΙΡΖΑ. Μωρὲ γὼ θὰ πάω, ἔτσι κι' ἔτσι χαμένος εἶμαι. Μπρὸς βαθὺ καὶ πίσω ρέμμα. [Προχωρεῖ στοὺς ληστές]. Μὲ τὸ συμπάθειο, ἀφεντάδες μου. [Στὸν Μωχάμετ]. Θὰ μποροῦσα νὰ πῶ στὴν ἀφεντιά σου δυὸ λόγια;

ΜΩΧΑΜΕΤ. [Ἄγρια]. Τί πρᾶμμα;

ΜΙΡΖΑ. Ἐ, δὲν τὸ ξέρεις; Βλέπεις ἔρχεται μιὰ μέρα πού ὁ μῆνας τελειώνει... Τί νὰ σοῦ κἀν κι' αὐτός, μῆνας εἶναι τελειώνει... Ἐγὼ τὸν δικαιολογῶ... Καὶ πρέπει νὰ ξεκινήσω ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς Περσίας μὲ τὴν ψωροφορὰ μου ποδῶναι μεγαλύτερη στὰ χρόνια κι' ἀπ' τὴ γυναικα τοῦ ἀφεντικοῦ μου, γιὰ νὰ ῥθῶ ἐδῶ στὸ Ἐλμπουρζ νὰ σὲ βρῶ... καί...

ΜΩΧΑΜΕΤ. [Τὸν κόβει ἀπότομα]. Κατάλαβα... Θέλεις τὸ νοίκι... Πάλι νοίκι; Ὅποτε τελειώνει, δηλαδὴ ὁ μῆνας θὰ πληρώνω νοίκι;

ΧΑΣΙΝ. Ἄσε, ἀγᾶ μου... Τὸ νοίκι θέλει; Τῶχους ἔτοιμο. [Κλείνει τὸ μάτι στοὺς ἄλλους πονηρὰ καὶ βγάζοντας ἕνα κασσονάκι ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι φωνάζει στὸν Μιρζά]. Ἐ, ψίτ, ζύγασε...

ΜΙΡΖΑ. [Πού βλέπει μέσα ἐντρομος]. Ὠχ... Τί εἶν' αὐτά;

ΧΑΣΙΝ. Αὐτιά.

ΜΙΡΖΑ. Μὰ εἶναι κομμένα!

ΧΑΣΙΝ. Εἶναι ἡ μονέδα μας...

Πάρτα καὶ φέρε μας τὰ ρέστα... [Βγάζει τὸ μαχαίρι του].

ΜΙΡΖΑ. Ποιά ρέστα;
ΧΑΣΙΝ. Τὰ δικά σου αὐτιά.
ΜΙΡΖΑ. Δὲν στέλνετε νὰ χαλάσετε πουθενά ἄλλο; Ἄς μὲν τὸ νεῖκι... Πάλι θὰ γυρίσω μ' ἄδεια χέρια... Τὶ τοῦρθε μωρὲ νάχῃ ἕνα χάνι στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς Περσίας... Δὲν σὰς τὸ κάνει χαλάλι νὰ ἡσυχάσω.

ΣΚΗΝΗ Β'.

[Ἀκούγονται ἀπὸ τὸ βάθος τῆς σκηνῆς φωνές. Ἀπὸ τὴ μεγάλη πόρτα τῆς εἰσόδου μπαίνει ὁ Σάχης μὲ τοὺς ἀξιωματικούς τῆς ἀκολουθίας του καὶ τὸν γελωτοποιεῖ τὸν νάνο Ταχάμ. Εἶναι ὅλοι ντυμένοι μὲ κυνηγετικὲς ἐνδυμασίες καὶ κρατᾶν στὰ χέρια τοὺς γεράκια. Οἱ ληστές δειχνουν πῶς ἀνησυχοῦν].

ΧΑΛΗΛ. [Ἐνας ὠραίος ἀξιωματικός]. Ἀπὸ δῶ περάστε ἀπὸ δῶ. Ἀπὸ δῶ καμάρι τῆς Περσίας.

ΑΓΚΑΜ. Ἀπὸ δῶ ἀφέντη τῆς στεριάς καὶ τῆς θάλασσας. Ἀπὸ δῶ γυιὲ τ' οὐρανοῦ.

ΤΑΧΑΛ. [Ὁ γελωτοποιὸς ὁ νάνος. Κωμικά]. Ἀπὸ δῶ ἄστρο τῆς αὐγῆς. Ἀπὸ δῶ ὁμφαλὲ τῆς γῆς. Ἀπὸ δῶ.

ΟΜΑΡ. [Στοὺς συντρόφους του σιγὰ]. Μωρὲ τί ἐξιδωμάτα... Ποιὲ εἶν' αὐτοί; Ἀπὸ τὴν ἔρημο ἔρχονται ἢ ἀπ' τὸ δρόμο;

ΑΓΚΑΜ. [Προτοῦ καθήσουν]. Γονατίστε ὅλοι. Προσκυνήστε τὸ χῶμα πού πάτησε.

ΧΑΣΙΝ. [Σιγὰ]. Τί νᾶναι ἀραγε; ἐμπόροι ἢ ἀρχόντοι;

ΟΡΜΟΥΖ. [Κι' αὐτὸς σιγὰ]. Στραβομάρα ἔχετε; Δὲν εἶδατε τὰ γεράκια;

ΜΩΧΑΜΕΤ. Κυνηγοὶ εἶναι ἀπὸ τὴν Τεχεράνη.

ΟΜΑΡ. Κι' ἦρθανε δῶ νὰ κυνηγήσουν ἢ νὰ κυνηγηθοῦν; [Οἱ ληστές γελάνε θορυβῶδως].

ΤΑΧΑΜ. [Στὸν Σάχη]. Δὲν ὤρεσουν καθόλου τὰ μοῦτρα τους. Φυλάξου ἄστρον τῆς αὐγῆς.

ΑΓΚΑΜ. [Χτυπάει τὸ τραπέζι]. Κρασί. Φαί κι' ἕνα γιατάκι ζεστὸ νὰ γύρη ἢ ἀφεντιά του.

ΤΑΧΑΜ. Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι παλληκάρδες θὰ τὸν παραστέκουμε.

[Ὁ κάπελας τοὺς περιποιεῖται].

ΜΩΧΑΜΕΤ. [Πού βλέπει τὸν Μιρζά στὴν ἴδια θέση]. Σὺ ἀκόμα δῶσαι; Τί περιμένεις;

ΜΙΡΖΑ. [Πού βρίσκεται σὲ πολὺ δύσκολη θέση]. Αὐτὰ ντὲ... πού... λυτήσου με τὸ φτωχό... Σὲ μένα θὰ ξεσπάσῃ τ' ἀφεντικὸ μου.

ΜΩΧΑΜΕΤ. Εἶπα μιὰ φορά.

ΜΙΡΖΑ. Μὰ...

ΜΩΧΑΜΕΤ. [Ἀπότομα]. Μετρήστε τὸν ἀπ' τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια.

ΜΙΡΖΑ. Γιατί;

ΜΩΧΑΜΕΤ. Για νὰ δοῦμε τί μνημα θὰ σ' ἀνοίξουμε. Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ παραπανιστὸ σκάψιμο. [Ὁ Μιρζά παγώνει ἀπ' τὸ φόβο].

ΧΑΣΙΝ. [Στοὺς ἄλλους σιγὰ δειχνοντας τὸν Σάχη καὶ τὴν ἀκολουθία του]. Καλὰ ψυιάρια φαίνονται.

ΟΜΑΡ. [Κυττάζοντας φιλόποπτα]. Μὰ δὲν κάνει νὰ τὰ λέμε ἐδῶ.

ΟΡΜΟΥΖ. Ἐλάτε. [Προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα]. Ἐλάτε ἔξω νὰ σὰς πῶ, πῶς πρέπει νὰ γίνῃ ἡ δουλειά. [Στέκεται στὴν πόρτα καὶ περιμένει νὰ περάσουν πρῶτα οἱ ἄλλοι. Στὸν τελευταῖο πού βγαίνει ἀδέξια]. Τὸ νοῦ σου γάχα, δὲν βγαίνουν ἔτσι.

ΣΑΧΗΣ. [Δειχνοντας τὸν Μιρζά]. Ἄγκαι. Ταχάμ, φέρτε μου ἐδῶ αὐτὸν τὸν ἀνθρωπο. [Ὁ Ἄγκαι κι' ὁ Ταχάμ ὀδηγοῦν τὸν Μιρζά στὸν Σάχη].

χῃ]. Ἄσ' τὸν Μιρζά]. Πῶς σὲ λένε;
ΜΙΡΖΑ. Ἀπόψε δῶ μέσα δὲν μὲ λένε τίποτα. Πές με ὅπως σοῦ ἀρέσει.
ΑΓΚΑΜ. [Ἀπειλητικῶς, ἐνῶ πιάνει τὸ χατζάρι του]. Τ' ὄνομά σου γρήγορα εἰ δὲ μὴ στὴν ἔκοφα τὴ μύτη.

ΜΙΡΖΑ. Ὁ ἕνας τ' αὐτιά... Ὁ ἄλλος τὴ μύτη... Τὶ κατάρρα εἶν' αὐτὴ ἐπόψε.

ΤΑΧΑΜ. Χάρισέ μας τὸνομά σου!

ΜΙΡΖΑ. Μιά ἱστορία θὰ σὰς πῶ, [κομμάτι ὅπως—ὅπως.

Κι' ἀκούστε ἀρχοντάδες μου, [ἂν δὲν σὰς εἶνε κόπος.

Ὅταν γεννήθηκα, ἡ μαμὴ ὁ [πῶς ὁ νόμος ὠρίζε.

Μὲ κύτταξε προσεκτικὰ καὶ εἶπε στὴ μαμὰ μου.

Μιρζά ὅτι θὰ ταίριαζε νὰ εἶναι τ' ὄνομά μου.

ΣΑΧΗΣ. [Γελώντας]. Ὡστε ἔτσι... Μιρζά. Κάνεις καὶ στίχους;

[Ὁ Μιρζά νεύει νά].

ΜΙΡΖΑ. Τώρα, ὁμῶς, ἔτσι γιὰ νὰ χουμε καλὸ ρῶτμα, τὴν ἴδια δουλειὰ κάνετε μ' αὐτοὺς πού καθόντουσαν ἐδῶ πρωτύτερα;

ΣΑΧΗΣ. Γιατί;

ΜΙΡΖΑ. Χί... Χί... Νάβλεπες τὸ κασσονάκι μὲ τ' αὐτιά;

ΑΓΚΑΜ. Τί θὲς νὰ πῇ;

ΜΙΡΖΑ. Τίποτα. Ἐπρεπε νὰ τὸ καταλάβω... Γιὰ νὰ βρίσκεσθε ἐδῶ πέρα καὶ νὰ πιτετε κρασί πρέπει νὰ εἰσάστε ληστές.

ΣΑΧΗΣ. [Κλείνοντας τὸ μάτι στοὺς ἄλλους]. Νά... νά... Τὸ βρήκες. Κάτσε. [Ὁ Μιρζά κάθεται]. Ἄγκαι, δός του μιὰ κόπια κρασί.

ΜΙΡΖΑ. Ἐνῶ τοῦ γεμίζουν τὸ ποτήρι. Εὐχαριστῶ.

ΣΑΧΗΣ. Τὸ πίνεις; Ὁ Προφήτης τὸ ἀπαγόρευσε, δὲν φοβᾷσαι τὴν ἀμαρτία;

ΜΙΡΖΑ. Ἐ, ποιὸς λίγο, ποιὸς πολὺ, ὅλοι μας τὴν ἀγαπάμε. Γιὰ μιὰ φορά μπορεῖ ν' ἀμαρτήσῃ κανεὶς. Ἄφοῦ καὶ μιὰ κοπέλλα τώρα ἐδῶ στὴ βρύση πού πίνουμε μαζί μοῦ λέει «Γιὰ τὴ καὶ τὸ νερό, μωρὲ Μιρζά, νὰ μὴν εἶναι ἀμαρτία;» Γιατὶ μωρή; τῆς λέω». «Ἐτσι μοῦ λέει. Θάτανε πιὸ γλυκὸ». Καὶ νὰ δῆς, ἀρχοντά μου, ποῦχε δίκη.

ΣΑΧΗΣ. Καὶ γιὰτὶ γιὰ μιὰ φορά; Δὲν ἔχεις ἀμαρτήσῃ ἄλλοτε;

ΜΙΡΖΑ. Ὁχι. Μὰ τὸν ἄλλας, ἀφέντη μου. Τί τὸ δρελός, ὁμῶς; Δὲν εἶδα οὔτε χατρί οὔτε προκοπή. Μπορεῖ ἄμα ἀρχίσω ν' ἀμαρτάνω ν' ἄλλο τὸ γούρι. Στὴν ὁγεία σας.

ΟΛΟΙ. Στὴν ὁγεία σου.

ΜΙΡΖΑ. [Ἀφοῦ τὸ πιῇ]. Τάδειασα τὸ ποτήρι μου. Δὲν πήρατε χαί.

[Μπάρι.

Λοιπὸν ξεαναγεμίστε μου, τὴν [κούπα κεχριμπάρι.

Κέρνα, καλὲ μου κεραστή, νάρθῃ μέχρι τὰ χεῖλια, κι' ἄλλον ἀπόκτησε ἔραστη ἀπόψε ἢ μπότλιλα.

Βάλτε καὶ στὰ ποτήρια σας, [καὶ πιέτε τὸ μὲ βιάση.

προτοῦ τὸ κρασοπότηρο τοῦ βί.

[Μας ἀδειάζει.

Μὲ τὸ κρασί ἀφεντάδες μου πι.

[Γαίνει κατὰ μέρος.

Κι' ὁ πιὸ μεγάλος ἔρας.

Γιατ' εἶναι ἡ κούπα μάλιστα, [πού καταφέρει μόνι.

καὶ τὴ πληγὴ τὴ πιὸ βαθεῖα νὰ [τῆνε βάλσαμῶν.

Ἐνα κρασάκι ἀπὸ τ' ἀνέρωτα τὸν ἔρωτα.

σοῦ σβύνει.

Καὶ στὴν ταβένην σὰν θρηνη.

Ζεσαί.

Δὲν νοιάζεσαι.

γιὰ κείνη.
Πόνους, γιὰτρέυει ἀλησμόνητους
πού μόνοι τους
περιάνε.
Κι' ὅσοι τὸ πίνουν καὶ ζαλιζονται.

τ' ὀρκίζονται
ποτέ τοὺς δὲν γερῶνε.
Κρασί κι' ἀγάπη ἂν μᾶς λείπανε.

τὸ εἶπανε
καὶ ἄλλοι.
Τότε μικροὶ θάμαστε μόνοι μας
κι' οἱ πόνοι μας
μεγάλαι.

Κάνεις μὲ τὸ κρασί καὶ ἐξέρε το.

ἐξείρετο
ἕνα κέφι.

Ἀκόμα κι' ἂν τὰ βλέπης [ὅλα οὗ.

σὰν κόλασι
γεμάτη μαῦρα νέφη.
Πιές το λοιπὸν κοπάνατο
γιατὶ μετὰ ἀπ' τὸν θάνατο
δὲν βρίσκεις κατηλιὰ
κι' οὔτε κρασί γουλιὰ.
Πιές το καὶ μέσα σ' ἄλλα του
ἢ κάθε μιὰ στάλα του
πνίγει κι' ἕνα σεβντά
ἐξέρι νὰ σὲ γλεντᾷ.

ΟΛΟΙ. [Ἐνθουσιασμένοι]. Μπράβο.

...Μπράβο...

ΣΑΧΗΣ. Μπράβο, Μιρζά, πολὺ ὠραῖο.

ΜΙΡΖΑ. Ἐτσι πού λές ἀφέντη μου. Αὐτὸ εἶναι τὸ κρασί πού πάνε τὰ φαρμάκια κάτω.

ΣΑΧΗΣ. Καὶ ποιά μπορεῖ νᾶναι τὰ δικά σου τὰ φαρμάκια;

ΜΙΡΖΑ. Τί λές ἀφέντη μου! Ἀπὸ τότε πού γεννήθηκα μέρα καλὴ δὲν εἶδα.

ΣΑΧΗΣ. Κισμέτ.

ΜΙΡΖΑ. Ποιὸ κισμέτ, ἀφέντη μου. Εἶναι ὁ τόπος τέτοιος. Εἶναι πού δὲν ὑπάρχει οὔτε δικαιοσύνη, οὔτε τίποτα, πῶνε ὅλα ξεβιδωμένα, πού ὁ μεγάλος κατατρέχει τὸν μικρὸ κι' ὁ μικρὸς δὲν βρίσκει πουθενά τὸ δικό του. Νά, ἔχῃς τὸ παράδειγμα.

[Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές.]

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΟΒΑΡΕΣ ΚΥΒΕΝΤΕΣ

Κουβέντες του Βάδρακα

Συνάντησις

Άγαπιτέ «Εβδομάς».

Γεια χαρά. Πρώτον έχω να άρω-
τήσω διά την καλήν σου υγείαν και δεύ-
τερον αν άρωταις και διά μέ καλώς υγι-
αίνω.

Είμαι κρεδβα-
τωμένος από 'Ισο-
κομείο. Πώς μου-
λαχε Μαγιάτικα;
Μουτζώσει μωρέ
μ' έχουνε τούτες
τις μέρες και δε
μπορώ να δω Θε-
ού πρόσωπο; Ξέ-
ρω κι' εγώ τί να
πώ;

Θυμάσαι πού
σουλέγα για τὸ ἐ-
πεισοδιόν τῆς
Πρώτης Μαΐου;
Ἐ, αὐτὸ τὸ ἄτιμο
πλερώνω ἀκόμα.
Βγήκ' απ' τὸ φρέ-
σκο μ' ἕνα προστι-
μάκι και μιὰ μι-
κροποιήσιμα πού
«σκότωσα» τὸ ρο-
λόι μετὰ την καθή-
να μου και τὴν ἐ-

ξαγόρασα σὰ συνείδηση ἐπαγγελματίας
ψευδομάστη.

Τὸ λοιπὸν μόλις ἐβγήκα, κανόνισα τὴν
ξοδρα μου στὸ μπαρμπέρικο τοῦ Βελινσα-
ρίου, ἔκανα και τὴ σχετικὴ κατανάλωση
τοῦ Μενούνου και βγήκα νὰ σουλατσάρω
στὴν ὁδὸς Λεωφόρο Πανεπιστημίου. Ἐ-
στρίβω και Σταδίου, γάੜω κομμάτι στὶς
βιτρίνες καὶ σκεδόμενα φιλοσοφῶν περὶ
τὰ ἐνδόμια τοῦ κόσμου.

Τὸ λοιπὸν... Πούχαμε μείνει; Ἄ,
ναι. Πού σουλατσάρω φιλοσοφῶν! Τὸ
λοιπὸν ἐκεῖ πού σουλατσάρω φιλοσοφῶν,
και μπάνιζα ρεμβώδης μιὰ γάμπα ξύλινη
μὲ μεταξωτὴ κάλσα σὲ μιὰ βιτρίνα, ἐξ-
αιφνιδίως και ἀνευ ἀπροόπτου προεϊδο-
ποίησε, τρώω μωρὲ παιδί μου μιὰ
στράκα στὸ σῆμα πού θυμήθηκα τις πα-
ληές μου παλληκαριές. Πῶς; Γυρίζω
και τί νὰ δῶ; Αὐτὸς πού μοῦχε βουτήξει
τὸ κορίτσι στὰ Πατήσια!

Ἄναψα!...

—Βρε ἄτιμε, μού λέει. Καὶ μού βαρεῖ
τὴ δεύτερη.

Κόρωνα!

—Βρε γλέπα, μού λέει. Καὶ μού βα-
ρεῖ τὴν τρίτη.

Ἐ, δὲν ἀντέξα πιά. Πού νὰ συγκρα-
τηθῶ; Κάνω νὰ τὸν ἀρπάξω απ' τὴ γρα-
βάτα, μού σερβίρει μιὰ γροθιά στὴν κάτω
σιανόνα, πᾶρτον κάτω ἐγώ! Μούρβ' ὁ οὐ-
ρανὸς σφιντύλι. Μόλις πέσω κάτω, πᾶ-

ΓΝΩΜΕΣ ΜΙΚΡΩΝ
ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΕΦΗΒΩΝ

—Τί ώραία πού εἶναι ἡ Σερενάτα
Π ο ζ έ λ λ ι !

ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

—Δὲν εἶμ' ἐγὼ ὁ χορευτής;
ΒΑΣΙΛΗΣ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

συγγραφεὺς τῆς «Κοκέττας»
—Ἔμει «λίσσε» κι' ἔγω καὶ «λίσσε»
Ν ρ' ἔρ.

—Ἐγέρασα μωρὲ παιδιὰ
σαράντα χρόνια γράφων
τὸν ὕπνο δὲν ἐχόρτασα
και τῶρ' ἀποσταμένος
θέλω νὰ πᾶω νὰ κοιμηθῶ...
..... Χρρρρρρρ!

Α. ΒΩΤΗΣ

—Ὁ καλλίτερος συγγραφεὺς εἶναι ὁ
Υόλβιος.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΦΛΕΡΥ

—Ἀδελφικοὶ δεσμοὶ μᾶς συνδέουν μὲ
τὸ Γιαννάκη τὸ Φλερύ.

ΣΥΛΒΙΟΣ

—Τὸ «Τσάι τῆς Νίτσας» ἔχει... ἀρ-
χαιολογικὴν ἀξίαν.

Α. ΜΑΚΕΔΟΣ

—Πολὺ συμπαθῶ τὸν Γιαννουκάκη.
«Ε. Β. Γ. Α.»

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

—Δὲ βγαίνει κανένα καινούριο κουτί
τρινάρα νὰ δοῦμε τί θὰ γίνουμε;

Πάολα, Πάολα

Δὲν σὰς ξέρω παρὰ τόσο λίγο!

Κ. ΜΑΝΙΑΤΑΚΗΣ

(τενέρος)

Μὲ φάγανε τὰ Καλουτάκια.
ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

Θὰ κάνω θίασο.

ΠΟΘΗΤΟΣ ΜΑΝΤΙΝΕΙΟΣ

(Σύζυγος Μαντινείου)

—Ἐξ ἡ ρ ο ν ο γ ρ ά φ ο ι ζητοῦνε
ἀναγνώστην.

Ν. Γ. Τ. ΟΚΤΩΡΑΤΟΣ

—Περᾶστε τὴ Δευτέρα.
Ο ΙΔΙΟΣ

φτεῖ αὐτὸς ἀπὸ π'νω μου και μὲ ταραΐζει
στὸ μῶλωπα! Καὶ τῶρα εἶμαι στὸ 'Ισο-
κομείο.

Δόξα τῷ Θεῷ! Κάποιον Ἅγιο εἶχα!
Μὲ φύλαξ' ὁ Θεὸς και ζαλίστηκα απ' τὴ
γροθιά. ἄλλοιως θά'χα ἐγκληματίσει.

Ἔτσι;

ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Γράμματα τοῦ Γζανέττου

«Συνεργασία»

Σιόρ Ντιρεττόρο μου τσῆ «Εβδομάς».

Στῶχα πῆ μωρὲ τζόγια μου πῶς θὰ
σοῦστερνα παναπή κάνα πρωτόλειό μου
για ν' ἀρχινήσω
τὴν καριέρα μου
στὴ Λιττερατού-
ρα και νὰ γίνω
κι' ἐγὼ ἀμντελέ-
τρος. Μὰ ξέρεις,
τὸ μετανόησα!

Ναῖσκα! Διάβασα
μωρὲ ντιρεττόρο
μου ἐκεῖ πού
γράφει ὁ Σεκρετά-
ριος τσῆ Ρενταζι-
ὸν στὰ «ἀντρε-
νοῦ», τὰ «μεταξὺ»
μας παναπή, και
μ' ἐπιασε ντελί-
ριο! Σπαθεντάρισα
μωρὲ μάτια μου!

Ἐκεῖς τσοῦ ἄ-
ποτέρνει οὐλους!
Τ σοῦ βγάξει
σχάρτους στὸ μι-
νοῦπο!

Τόμου λοιπὸν κι' εἶδα τί ρεζίλεμα μὲ
περίμενε, λέω για στάσου μωρὲ Γζανέττο.
Πού πᾶς; Νὰ κάμης ρεντίκολο τῶ ἀρχές
και τὰ τίτολα τσῆ φαμελιάς σου πού δε-
χότουνε κι' αὐτόνα το Διουνάκη τὸ Σο-
λωμὸ στὸ παλάτσο τῆς; Ὅσκα, τζόγια
μου. Ὅσκα! Τέτριο ρεζίλικι δὲ μοῦ ξανα-
καπιτάρισε!

Καὶ ξέρεις, στὸ ὕστερο, τί ἀσκέφτηκα;
Λέω γιατί παναπή νὰ στειλῶ δικὰ μου;
Δὲν ποστάρω τὰ ξένα και νὰ βάνω τὴ σι-
νιστοῦρα μου; Μηδὰ δὲν ἔκαμε τὸ ἴδιο κι'
ὁ Σπυράκης ὁ Μελάς πού ἔδανε τὴ φέμα
του κάτω απ' τὸ ἔργο τσῆ Μαρίας Κορέλ-
λι; Καὶ δὲν τὰ ματάκαμε κι' ὁ Τάκης ὁ
Μπαρλᾶς πῶδανε κι' αὐτὸς τὴ δικιά του
φέμα κάτω απ' τὸ ἴδιο ἔργο; Τὰ μεγάλα
πνέγματα τρακάρουνε βλέπει. Ναῖσκα!
Ἐπὶ θὰ κάμω λοιπὸν κι' ἐγώ. Ἐξὼν ἂν
προτιμήσω ν' ἀνταπάρω τίποτσι, νὰ κά-
μω δηλαδὴ καμμιὰ διασκευοῦλα μπά και
γίνω και πρεζιντάντες τσῆ Σοσιετᾶς τῶν
θεατρικῶν Συγγραφέων.

Τὸ ἴδιο δὲν ἔκαμε κι' ὁ σιόρ Σοναδινός;
Μὲ τιμὴ και μὲ ὑπόληψη

ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΣΕΜΙΖΕΤΤΑ

Σοῦ ξέσχισα τὴ σεμιζέττα πού φοροῦτες
χωρὶς κακὸ σκοπὸ, ἐκ τύχης,
και μοῦπες νὰ σοῦ πᾶρω ἄλλι,
κι' ἔχα ὀδόντα τρεῖς ὁ... πῆχους!

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑ-ΓΤΙΝΗΣ

Μιά εὔδυμη ἱστοριοῦλα

Ἡ γυναίκα..χωρὶς ἐλαττώματα

Εἶμαστε στὰ 2000, στὴν Ἀμερικὴ φυσικά, δη-
λαδὴ στὴ χώρα τοῦ πιδ ὕψηλοῦ μηχανικοῦ
πολιτισμοῦ.

Ὁ Πικ εἶχεν ἀνακαλύψει τὸ «μεγάλον μυστικόν»
και θέλησε νὰ καλέσῃ στὸ ἐργαστήριό του τὸν
Γκράμπ για νὰ τὸ δείξῃ.

—Τὸ ἀνεκάλυψα, τοῦ εἶπε. Ὅχι ἄτομα και
κουκλὲς καμωμένες ἀπὸ ἀτσάλι, πού κινοῦνται
μὲ ἠλεκτρισμὸ! Ἐφικίασα γυναῖκες καμωμένες
ἀπὸ σάρκα και ὀστά!

—Ζωντανές;
—Ζωντανές! Ἀφοῦ ἀνακατώσω ὀρισμένες πο-
σότητες χαλκίου, ὕδροξειδίου και φωσφόρου.

—Μὰ ἀν τὸ ἐπιτύχῃς αὐτὸ Πικ θὰ εἰσαι... πῶς
νὰ στὸ πῶ; Ἐνας Θεός! Θὰ μπορέσῃς νὰ δη-
μιουργήσῃς μιὰ γυναῖκα ὁμορφῇ, πού νὰ μπο-
ρῇ νὰ τρελλάνῃ κόσμον και ἡ ὁποία νὰ εἶναι
συγγρόνως ἐξυπνὴ, κομψή, μὲ γούστο και ἀπὸ
τὸ ἄλλο μέρος ἐργατικὴ, μετρίοφρων, ἐρωτευ-
μένη μὲ τὸν ἄνδρα τῆς και πιστὴ σ' αὐτόν;

—Ἀκριβῶς;... Μιά τέτοια γυναῖκα ὅπως
τὴν λές.

Καὶ μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε, πρόσθεσε:
—Θα σοῦ ἐκμισθρευθῶ ἀκόμα κάτι. Τὸ ἱδα-
κτικὸ αὐτὸ πλάσμα τὸ ἐτοιμάζω για γυναῖκα
μου, για σύντροφο τῆς ζωῆς μου.

—Σὲ μακαρίζω!... Ὑστερα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ δια-
ζυγία σου θὰ ἔπρεπε ἀσφαλῶς νὰ φκιάσῃς μό-
νος σου τὴν ὄγδοη γυναῖκα σου!

Καὶ γεμάτος περιέργεια ὁ Γκράμπ συνώδευ-
σε τὸ φίλον του στὸ ἐργαστήριό του.

Αὐτὴ εἶναι ἡ μήτρα, τοῦ εἶπε ὁ Πικ. Τὴν
ἔξετέλεσε ἕνας περίφημος γλύπτης.

—Τῆς νεωτέρας σχολῆς;
—Ὅχι τῆς κλασσικῆς σχολῆς, φίλε μου. Ἄς
μὴν ἀστελευόμαστε. Καὶ τῶρα κύτταξε. Ὅλα
εἶναι ἔτοιμα, δὲν ἔχω παρὰ νὰ γυρίσω αὐτὸ τὸ
κλειδί καί...!

Μιά ἰαχυρὰ φλόγα. Δυὶ - τρεῖς ἐκκενώσεις.
Τὸ ἐργαστήριον σκοτεινίωσε. Ἐπειτα ξαναφωτί-
στηκε και τέλος ὅλοι οἱ θόρυβοι τῶν μηχανημά-
των ἔσβυσαν.

Τότε ὁ Γκράμπ, τρέμοντας εἶδε νὰ προβάλλῃ
ἕνα ἀνθρώπινο πλάσμα. Ποτὲ δὲν εἶχε δῆ, οὔ-
τε στὴ ζωὴ, οὔτε καὶ στὸ ὄνειρό του πιδ ὁμορ-
φῇ γυναῖκα.

Ὁ Πικ ἔτρεξε μ' ἕνα μπουρνοῦζι και τῶρριξε
ἐπᾶν στὸ σῶμα τῆς γυναίκας. Αὐτὴ ἄρχισε
νὰ περιπατῇ μὲ ἀσύγκριτη χάρι. Τὶ φωτιά μέ-
σα στὰ μάτια τῆς και τί γλύκα στὸ πρόσωπο!
Ὅμορφῇ νὰ τρελλάνῃ κόσμον, ὅπως εἶχε πῆ ὁ
Πικ.

Ὁ Πικ τῆς μίλησε κι' αὐτὴ τοῦ ἀπήντησε μὲ
φωνὴ μελωδική, τρεμου-
λιαστή. Ἐρριξε μιὰ μα-
τιά στὸ δημιούργη καὶ
μέλλοντα σύζυγό τῆς καὶ
κοκκίνισε βλέποντας ὅτι
εἶχε γυνὰ τὰ πόδια.

Ὁ Πικ ἔρριξε μιὰ
θριαμβευτικὴ ματιά στὸν
φίλον του και ἔπειτα εἶπε:

—Ἐχει δικήν. Τὶ ξεχα-
σίαρχος πού εἶμαι.

Καὶ στρεφόμενος στὴν
γυναῖκα:

—Μὲ συγχαρεῖς, τις
παντόφλες σου...

Καὶ πῆγε νὰ τις φέρῃ.
Τότε ἡ νέα Εὐὰ πλησία-
σε τὸν Γκράμπ πού τὴν
κύτταζεν ἐκστατικός.

—Γρήγορα, φίλησέ με,
τοῦ εἶπε, τῶρα πού λείπει
ἐκείνος!

ΠΕΤΡΟΣ ΜΟΡΜΙΝΟ

Ἐνα περίεργο ἐπάγγελμα

Ἡ κοπέλλα... για τὰ διαζύγια

Ὅλοι ξέρουν τὴν εὐκολία, μὲ τὴν ὁποία βγαί-
νουν τὰ διαζύγια στὴν Ἀμερικὴ. Φθάνει για
τὰ ὑπὸ διάλυσιν ζεύγη νὰ πᾶνε νὰ περάσουν
λίγες μέρες στὴν μικρὴ πόλι τοῦ Ρένο, ὅπου οἱ
τοπικὲς ἀρχὲς αἰσθάνονται ἰδιαίτερη εὐχαρίστη-
ση νὰ σπᾶνουν τις ἀλυσίδες το γάμου, ὅσο μπο-
ροῦν συντομώτερα — ἀφοῦ μοσχοπληρωθοῦν ἐν-
νοεῖται.

Στὴν Ἀγγλία δὲν ὑπάρχει μιὰ παρόμοια πό-
λις, ὑπάρχουν ὅμως γι' αὐτοὺς πού θέλουν νὰ
χωρίσουν μερικὰ πρακτορεῖα, πού θέτουν στὴν
διάθεσή τους ἕνα μέσο ὅλας διόλου πρωτότυ-
πο, διά νὰ ἐπιταχύνουν τὴν διάλυση ἑνὸς γά-
μου. Τὸ μέσο αὐτὸ εἶναι ἡ «νέα για τὰ διαζύ-
για».

Ὁ ρόλος τῆς νέας αὐτῆς συνίσταται στὸ νὰ
χρησιμεύσῃ ὡς συνένοχος τοῦ ἀνδρός, για νὰ
διαπιστωθῇ ἡ ἀπιστία του πρὸς τὴν σύζυγον.
Ἐτσι ἡ τελευταία θὰ μπορέσῃ νὰ πάρῃ εὐκολὰ
τὸ διαζύγιο, πού δὲν ἐκδίδεται για ἀπλὴ ἀσυμ-
φωνία χαρακτήρων.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ νομίσετε, ὅτι ἡ ἀπιστία
τοῦ συζύγου πρέπει νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν ἁκρῶν,
δηλαδὴ νὰ ἀπατήσῃ πραγματικὰ τὴ γυναῖκα
του μὲ τὴν νέα, πού τοῦ χρησιμεύει ὡς συνένοχος.

Ἡ τελευταία εἶναι πάντοτε ἕνα πολὺ φρόνιμο
κορίτσι, τὸ ὁποῖον προσφέρει τὰς ὑπηρεσίας του
ἀντὶ ἀδρότητας ἀμοιβῆς.

Μιά ἀπὸ τις νέες αὐτὲς ἔκαμε τελευταίως σὲ
ἕνα ἀγγλικὸ φύλλο μερικὲς διασκεδαστικὲς ἀ-
ποκαλύψεις, ἀπὸ τις ὁποῖες σταχυολογοῦμε με-
ρικές.

Στὴν ἀρχή, ἡ νέα αὐτὴ ἐξηγεῖ ὅτι ὅλας διό-
λου τυχαία ὑπερβέβηκε στὸ περίεργον αὐτὸ ἐ-
πάγγελμα. Ἦταν γὰρ δουλεια κι' ἕνας κύ-
ριος, πού τὴν γνώριζε τῆς πρότεινε νὰ τὴν φέρῃ
σ' ἐπαφὴ μ' ἕνα μεγάλο πρακτορεῖον τοῦ Λονδίνου,
πού ζητοῦσε μιὰ νέα για διαζύγια. Στις ἀρχὲς
ἀρνήθηκε. Ὁ διευθυντὴς, ὅμως, τοῦ πρακτορείου
τῆς ἐξηγήσε πῶς ἡ ἐπιχειρήσις αὐτὴ δὲν ἦταν
τῆς ἐξηγήσε πῶς ἡ ἐπιχειρήσις αὐτὴ δὲν ἦταν
νυ-
διόλου ἐπικίνδυνη. Ἐφθανε νὰ περνοῦσε μιὰ νύ-
χτα σ' ἕνα δωμάτιον ξενοδοχείου μ' ἕνα κύριον,
για νὰ διαπιστωθῇ ἡ μοιχεία τοῦ τελευταίου.

Θὰ ἔπαθε σ' ἕνα θαυμάσιο κρεβάτι, ἐνῶ ὁ
κύριος θὰ ἐπάπνε ἀπλούστατα μὲ τις πυτᾶμες
τοῦ σὲ μιὰ πολυθρόνα! Τὸ πρῶτὸ ἡ σύζυγος θὰ
τοῦ σὲ μιὰ πολυθρόνα! Τὸ πρῶτὸ ἡ σύζυγος θὰ
ἐφθανε μαζί μ' ἕνα ἀτυχεμένο και θὰ διαπι-
στῶνε τὴν ἀπιστία τοῦ συζύγου.

Μπρὸς στίς ἐξηγήσεις αὐτὲς και στὴν γερὴ
ἀμοιβή — 25 λίρες! — πού τῆς πρόσφεραν, ἡ
νέα ἐδέχθη νὰ παίξῃ τὸν ρόλο αὐτὸ και καθὼς
νέα ἐδέχθη νὰ παίξῃ τὸν ρόλο αὐτὸ και καθὼς
ἐπρόκειτο περὶ πολὺ κατὰ πρόχειρον, τὰ

πράγματα ἐξετελέσθησαν
θαυμάσια. Ἀλλὰ και
στις ἐπόμενες περιπτώ-
σεις κανεὶς κύριος δὲν ἔ-
δειξε ἐλλείψην σεβασμοῦ.

Ἡ νέα πού ἔκανε τις
ἀποκαλύψεις ἐπρόσθεσε
πὸς ὅλα αὐτὰ δὲν τὴν
ἔκαναν νὰ συχαθῇ τὸ γά-
μο και ὅτι ἀπεναντίας
πρόκειται νὰ παντρευτῇ
κατ' αὐτὰς μ' ἕνα νέο,
σπὸν ὁποῖο θὰ φέρῃ μιὰ
πολὺ στρογγυλὴ προίκα

πού τὴν ἐμάζεψε ἀπὸ τὸ
ἐπάγγελμα αὐτό!

Τὸ περιεργότερον, ὅ-
μως, εἶναι ὅτι σ' ὅλες αὐ-
τὲς τις σκηνὲς πού κα-
νονίζονται ἐκ τῶν προτε-
ρων ἡ γυναῖκα διαλέγει
τὴ συνένοχον τοῦ ἀνδρός
τῆς.

Τὰ προηγούμενα

Στὴ «Σκάλα» τοῦ Μιλάνου παίζεται ἡ «Νόρμα» τοῦ Μπελλίνι. Τὴν ὑποδύεται γιὰ πρῶτη φορὰ ἡ διάσημη αἰοδὸς Ρόζα Σκαρλάτι. Σ' ἓνα θεωρεῖτο δευτέρως σεირὰς ὁ Ντανιέλε Κόρντα, μουσικοσυνθέτης, καὶ ἡ Τζοβάννα Ρούς, καθηγήτρια τραγουδιοῦ τῆς Ρόζας, παρακολουθοῦν μὲ ἀγωνία τὴν παράστασιν.

Ἡ Τζοβάννα Ρούς ποὺ ὑπῆρξε κάποτε ἡ περιφημότερη «Νόρμα» τῆς ἐποχῆς τῆς καὶ ἔωρα ἔχει ἀποσυρθεῖ ἀπὸ τὸ θέατρο γιὰ ν' ἀνοίξῃ σχολὴ τραγουδιοῦ, διαπιστώνει μὲ μεγάλη θλίψη ὅτι ὁ ρόλος τῆς «Νόρμας» εἶναι πολὺ δεσφαιτικός, πολὺ βαρὺ γιὰ τὴν Ρόζα Σκαρλάτι ποὺ τοσανοῦσαι βέβαια περίφημα ἀλλὰ δὲν ἔχει τίποτα ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν καὶ τὴν ιδιοσυγκρασίαν τῆς πραγματικῆς «Νόρμας».

Τὸ ΑΡΙ-
ΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΗΣ ΣΥΓ-
ΧΡΟΝΗΣ
ΙΤΑΛΙΚΗΣ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Ντανιέλε Κόρντα, ἓνας πενήντα-
ρης μουσικός, ποὺ φαίνεται ὅμως πολὺ
νέωτερος, συνδέεται μὲ τὴν Ρόζα μὲ μιὰ
ἐξαισία, ἀδολή, πραγματικὴ φιλία. Ἡ
Ρόζα τραγουδᾷ στὶς συναυλίες τῆς σχε-
δὸν ἀποκλειστικὰ διὰ τοῦ τραγουδίου
καὶ αὐτὸ κυρίως κάνει τὸν κόσμον νὰ
πιστεύῃ—ἐσφαλμένα ὅμως—ὅτι εἶναι ἐ-
ρασταί. Ὁ Κόρντα, νέος ἀκόμα, εἶχε
παντρευθεῖ μὲ μιὰ πλούσια νορβηγίδα
ποὺ πέθανε σὲ δύο χρόνια ἀφήνοντάς
τοῦ ὅλη τὴν περιουσίαν. Ἀπὸ ἀρχαι-
τὰ χρόνια τώρα, ἔχει ἓνα ἐρωτικὸ σύν-
δεσμο μὲ κάποια κυρία σὺν Τουρίνο, ὁ-
μορφὴ καὶ ἀσήμαντη. Καὶ ὁ σύνδεσμος
αὐτὸς διατηρεῖται πάντα, ἀπὸ συνήθεια
μᾶλλον...

Ἡ αὐλαία πέφτει ἀνάμεσα στὴν παγε-
ρὴ ψυχρότητα τοῦ κοινοῦ καὶ ὁ Ντανιέ-
λε Κόρντα συνοδεύει ὅπως κάθε δρᾶν,
τὴν Ρόζα σὺν τὸν συνηθισμένον τῆς ρεσι-
τᾶν. Ἐκεῖνη τοῦ δηλώνει ὅτι ὕστερα ἀ-
πὸ τὴν μενάλῃ αὐτῇ ἀτυχίᾳ δὲν θέλε-
λε πιά νὰ ξανατραγουδήσῃ σὲ θέατρο.

Καθὼς μιλοῦν, ἓνας νέος μὲ χαμηλὴ,
θερμὴ καὶ μουσικὴ φωνή, ὑποκλίνεται
μπρὸς τὴν Ρόζα καὶ τῆς συνιστᾷται. Λέ-
γεται Ἀλμπέρτο Ἰλάριο καὶ εἶχε γνω-
ρίσει κάποτε τὴν Ρόζα, ἡ ὁποία δὲν τὸν
θυμᾶται σχεδὸν καθόλου, τὴν ἐποχὴ ποὺ
ἐλπίσας ὁ Κόρντα ὅτι ἦταν οἰκονομικὸς δι-
εὐτυνῆς τῆς Ὁπερας. Εἶναι εὐγενικός,
συμπάθης καὶ λέγει στὴν Ρόζα ὅτι
ἦλθε ἐπίτηδες σὺν Μιλάνο γιὰ ν' ἀκού-
σῃ τὸ τραγούδι τῆς. Θαυμάζει τὴν φω-
νὴ τῆς καὶ παρακολουθεῖ πάντα τὰ συ-
ναυλίες τῆς.

Ἡ Ρόζα αἰσθάνεται ὅτι ἔχει πυρετὸ,
ἀποχαιρετᾷ τοὺς δύο ἄνδρες καὶ φεύγει
γιὰ τὸ σπίτι τῆς. Τὴν ὥρα ποὺ ἐτοιμά-
ζει νὰ ξεντυθῇ χτυπᾷ τὸ τηλέφωνο.
Εἶναι ὁ Ἀλμπέρτο Ἰλάριο, ὁ ὁποῖος τὴν
ρωτᾷ σοβαρὰ καὶ ἀπλὰ ἂν θέλῃ νὰ γί-
νῃ γυναῖκα τοῦ. Καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ
τὸν συγχωρήσῃ καὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ὁ-
ποτε θέλῃ.

Ἡ πρότασις εἶναι τόσο ἀπροσδόκητη
ποὺ ἡ Ρόζα δὲν ξέρει τί νὰ πῇ. Καθὼς
δὲ ὁ Ἀλμπέρτο τὴν παρακαλεῖ νὰ κου-
βεντιάσουν λίγο ἂν δὲν εἶναι θυμωμένη
καὶ κουρασμένη, ἐκεῖνη τὸν προσκαλεῖ
σπίτι τῆς νὰ πάρουν ἓνα καφέ.

Ὁ Ἀλμπέρτο ἔργεται ἀμέσως. Τῆς
προτείνει νὰ ἐγκαταλείνῃ τὸ θέατρο καὶ
νὰ τὸν παντρευθῇ. Ἡ Ρόζα ἀπαντᾷ ὅτι
δὲν θὰ παντρευθῇ ποτὲ οὔτε ἐκεῖνον οὔ-
τε κανέναν ἄλλον.

Ὁ νέος φεύγει καὶ ἡ Ρόζα, κουρα-
σμένη, μελαγχολικὴ πέφτει νὰ κοιμηθῇ.
Ξαναχτυπᾷ τὸ κουδούνι τοῦ τηλεφώ-
νου καὶ μιὰ φωνὴ μουσικὴ, χαμηλὴ καὶ
θερμὴ λέγει μονάνα:

— Καληνύχτα Ρόζα.

Ἡ νέα γυναῖκα κρεμά ταραγμένη τὸ
ἀκουστικόν.

Μέσα σὺν σκοτάδι, περὶ ἀπὸ τὰ μά-
τια τῆς Ρόζας τὸ παρελθόν τῆς σὰν μιὰ
γλυκὴ εἰκόνα καὶ προσφέρει δυνατὰ σὰν
νὰ θέλῃ νὰ τὸ πῇ σὺν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ τῆς:

— Ἐκεῖνος δὲν ξέρει.

Καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς, τῆς προ-
ξενεῖ κατάπληξη, τόσο εἶναι ἀλλοιωμέ-
νος, ὑπνωτικός, γεμιστὸς ληυμῶς.

Ὁ γιαντὸς διαπιστώνει ὅτι ἡ Ρόζα
ἔχει ὁρᾶν ψυχικὰ καὶ πνεύει

νὰ μὴν τραγουδήσῃ ἐπὶ μερικὸς μῆνες.
Ὁ Ἀλμπέρτο ζητᾷ κάθε μέρα τηλεφω-
νικῶς πληροφορίες ἀπὸ τὴν Μαργαρίτα
καὶ λέγει ὅτι θέλει νὰ τὴν δῇ. Ἡ Ρόζα
ἀναθέτει σὸν Ντανιέλε νὰ τὸν βρῇ καὶ
νὰ τοῦ μιλῇ, γιὰτὶ αἰσθάνεται συμ-
πάθεια γιὰ τὸν νέο αὐτὸ καὶ δὲν θέλει
νὰ τὸν κἀνῃ νὰ λυπηθῇ ἀφοῦ καταλα-
βαίνει ὅτι ἀρχίζει νὰ τὴν ἐρωτεύεται
πραγματικὰ.

Ὁ Ντανιέλε Κόρντα ἀποκαλύπτει
σὸν νέο ὅτι ἡ Ρόζα εἶναι παντρεμμέ-
νη. Ὁ Ἀλμπέρτο πηγαίνει σπῆτι τῆς ἀ-
μέσως, μπαίνει σὸ δωμάτιόν τῆς σχεδὸν
διὰ τῆς βίας καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τοῦ
ἐξηγήσῃ τί συμβαίνει. Εἶναι τόσο χαρι-
τωμένος καὶ εὐγενικός ποὺ ἡ Ρόζα νοι-
ώθει τὸν θυμὸ τῆς νὰ σβύνῃ ἀμέσως καὶ
αἰσθάνεται μιὰ συμπάθεια γιὰ τὸν νέον
αὐτὸν ποὺ εἶναι ἀσφαλὲς εἰς θέσιν νὰ
τὴν καταλάβῃ ἂν τοῦ διηγηθῇ τὸ μυστι-
κὸν τῆς ζωῆς τῆς.

Τοῦ ἀφηγεῖται λοιπὸν πῶς γινώρισε,
πῶς ἐρωτεύθηκε παράφορα καὶ πῶς παν-
τρεύτηκε τὸν Πατρίτσιο Ἀστόρι, μολο-
νὸν καταλάβαινε πῶς ἦταν τρέλλα αὐτὸ
ποὺ ἔκανε. Ὁ Πατρίτσιο ἦταν ἓνας νέος
γοττευτικός, ἀφελὴς σὰν παιδί, ἀλλὰ
δὲν εἶχε κανένα συναίσθημα ἠθικῆς, καὶ
ἦταν ἐντελὸς ἀπένταρος.

Ἐπαίξε θαυμάσια πιάνο, διηγεῖτο ἐ-
ξαισιες ἱστορίες, ἦταν χαριτωμένος καὶ
ἄστατος. Μιὰ μέρα ἔφυγε γιὰ τὴν Βρα-
ζιλίαν ἐγκαταλείποντας τὴν Ρόζα κατασυ-
ντριμένη. Ἡ φωνὴ τῆς ραγίζεται καὶ
χρειάζεται ὅλη ἡ ἐπιμονὴ καὶ ἡ καλωσύ-
νη τῆς Τζοβάννας Ρούς γιὰ νὰ συνέλθῃ
λίγο. Ἀπὸ τότε ἡ Ρόζα νοιώθει ὅτι τὸ
κεφάλαιον τοῦ ἐρωτος ἔκλεισε πιά γι'
αὐτήν.

Κάποτε μαθαίνει ὅτι ὁ Πατρίτσιο ἦ-
ταν ἀρρώστος καὶ ὁ Ντανιέλε ἀναθέτει σ'
ἓνα φίλον τοῦ στῆ Βραζιλίαν νὰ βρῇ τὸν
Πατρίτσιο καὶ νὰ μάθῃ τί γίνεται. Δὲν
ἔρχεται ὅμως καμμιά εἰδήσις ἕως ὅτου
ἓνα βράδυ ὁ Ντανιέλε πηγαίνοντας σπῆ-
τι τοῦ βρίσκει ἓνα γράμμα ἀπὸ τὸν φί-
λον τοῦ στῆ Βραζιλίαν ὁ ὁποῖος τοῦ ἀναγ-
νέλει ὅτι ὁ Πατρίτσιο Ἀστόρι πέθανε
ἐκεῖ κάτω ἀπὸ μιὰ ἐπιδημίαν κίτρινον πυ-
ρετοῦ. Καὶ σκέπτεται ὅτι ὁ θάνατος τοῦ
Πατρίτσιο τὸν ὁποῖον εἶχε ἐπιθυμήσει μὲ
δύναμιν κάποτε, πολὺ ἀργά...

50N

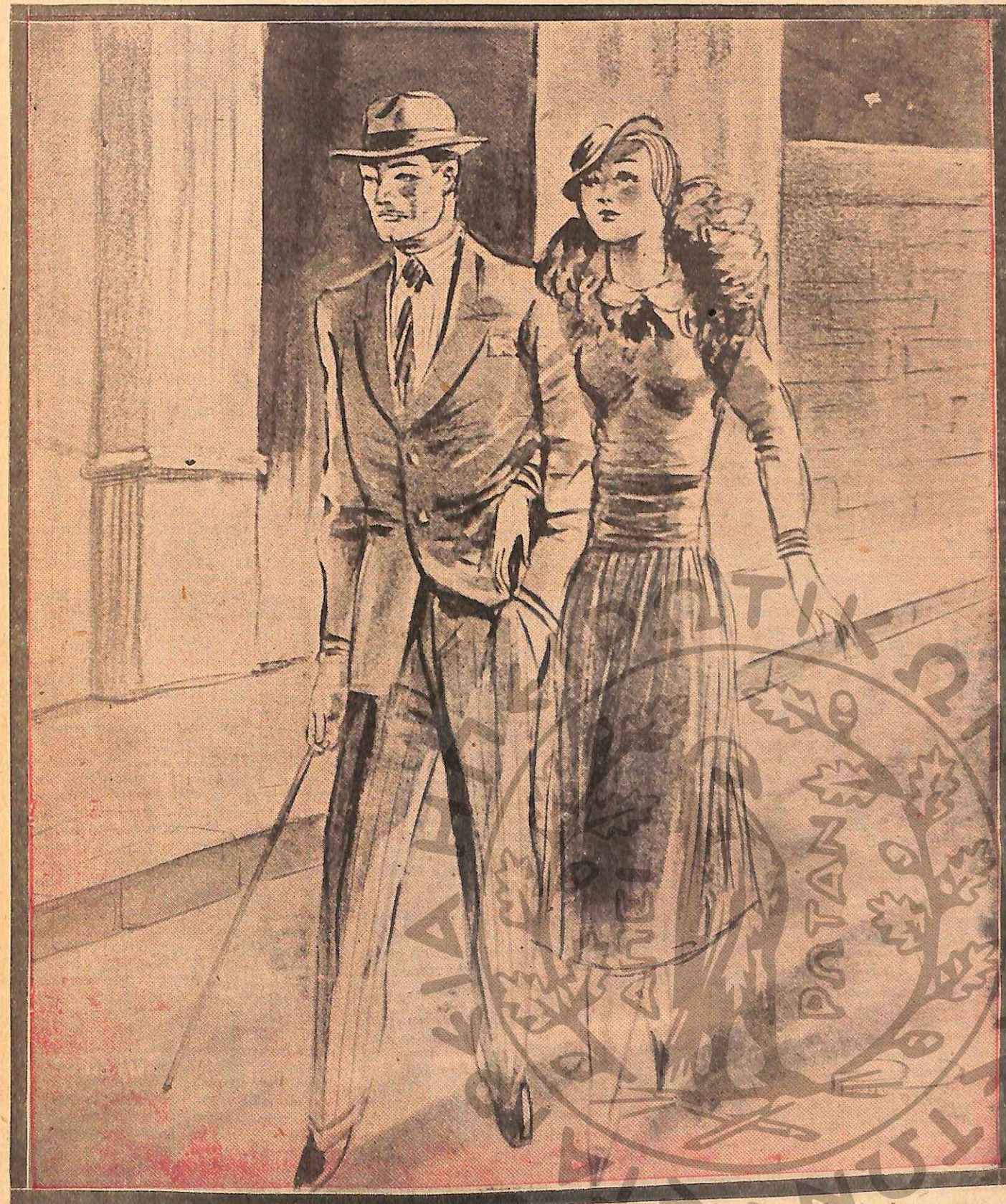
Ὁ σκληρὸς παραλογισμὸς τῆς
ἀπόψεως αὐτῆς δὲν τοῦ προ-
ξένησε φρίκη. Ἐνοιώθη μιὰ
θανάσιμη λύπη ἀντιλαμβάνον-
τος πόσο ταπεινὸς ἦταν οἱ σκέψεις
τοῦ ὅταν ἐπρόκειτο γιὰ τὴν Ρόζα. Κι'
ἐκεῖνη αἰσθανόνταν τόσο ἀφοσίωση,
τόση ἐκτίμησις, καὶ τόσο θαυμασμὸ
ἀκόμα γι' αὐτόν! Μὰ οἱ ταπεινὸς
τοῦ σκέψεις ἐξακολουθοῦσαν νὰ βα-
σανίζον τὴν ψυχὴν τοῦ, ὅσο καὶ ἂν
δὲν τὸ ἤθελε.

«Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τῆς δειξῶ
τὸ γράμμα αὐτό... Ἴσως νάρθῃ
καμμιά ἐπίσημη πιστοποίηση... Μπο-
ρεῖ κανεὶς νὰ γράψῃ σ' ἐκείνη τὴν ἱ-
δίαν... Μιὰ καθυστέρησις μπορεῖ νὰ
εἶναι ἐντελὸς πρὸς ὄφελός μου: Ἴ-
σως νὰ δώξῃ τὸν ἄνδρα αὐτόν...»

Ὁ Ντανιέλε σπρώχθηκε. Ἦταν τρο-

μου ἔλαξεν ἡ Μοῖρα

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

Περπατοῦσαν σιωπηλά. Ὁ Κόρντα σκεφτόταν στενοχωρημένος: Δὲν μπορῶ νὰ τῆς

τραβήξει το χέρι της από το δικό του, νιώθοντας ένα είδος αγανακτισμού για την επιρροή που εκείνος ασκούσε ήδη επάνω της.

Και σ' εκείνον επίσης θάπρεπε να πη: «ό άνθρωπος μου πέθανε». Την αγαπούσε άραγε πραγματικά εκείνος; Ήταν μήπως μία εφηβική τρέλα ή πρότασις του εκείνη τη νύχτα που της είχε τηλεφωνήσει ζητώντας της να γίνει γυναίκα του; Ίσως να ήταν βέβαιος ότι θα του άπαντούσε όχι, ίσως και να ήξερε ήδη ότι ήταν παντρεμένη: Ήταν κι' αυτό ένας τρόπος για να βρη μία περιπέτεια! Όχι, ίσως να μη την αγαπούσε αρκετά... Κι' ήταν τόσο νέος! Ένα χρόνο μικρότερος απ' αυτήν.

Και η Ρόζα, βασανιζόμενη, τώρα που είχε γεννηθεί η έλπις, από τον φόβο και από το πάθος, ξέχασε τον άνδρα που είχε αγαπήσει περισσότερο κι' από τον ίδιο τον εαυτό της, τον άνδρα που κοιμόταν τώρα για πάντα, εγκαταλελειμένος, σε χώρα μακρινή...

Ο Άλμπέρτο Ίλριο περίμενε το τηλεφώνημα της Ρόζας, θεωρώντας κατέκρη του να μη την ένοχλήση.

Τού φαινόταν ότι ποτέ, καμιά γυναίκα, δεν θα μπορούσε να του άρεση τόσο απόλυτα σαν αυτή τη γλυμή και ψηλή γυναίκα, με τα ήρεμα μάτια που έλαμπαν σαν σμαράγδια, με το έκθαμβωτικό χαμόγελο του στόματος, ενός στόματος λίγο μεγαλύτερο μ' εξαίσιον σχεδιασμένου, ενός στόματος που εξέφραζε σκέψεις και όνειρα, ακόμη και όταν είχε τα γέλια κλειστά. Ήταν αλήθεια όμορφη και γλυκιά η Ρόζα, κι' όμως είχε μια ψυχική και φυσική δύναμη που τον γοήτευε. Ήταν μία αληθινή γυναίκα, ανάμεσα σε τόσες γυναίκες ψεύτικες που είχε γνωρίσει έως τότε. Φαινόταν απρόσιτη. Αλλά με την συνηθισμένη αίσιοδοξία των νέων, ο Άλμπέρτο ένοιωσε ότι άργα ή γρήγορα, κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο η Ρόζα θα γινόταν δική του.

Περίμενε. Μά έκνευρίσθηκε αρκετά όταν πήρε ένα τηλεγράφημα που τον παρακαλούσε να επιστρέψω στο Βενέτο για να συμμετάσχω στο Συμβούλιο ενός νηματοουργείου του οποίου ήταν συντάκτορας: επρόκειτο για κάποια σπουδαία συζήτηση σχετικά με κάποια μεταστροφή των ανών και την αύξηση του εργατικού προσήκου.

Απόψε να περιφέρεται νευρικά στο δρόμο, αναποφάσιτος αν έπρεπε να τηλεφωνήσει στη Ρόζα. Συλλογίσθηκε τον Κόρντα, συλλογίσθηκε ότι θα μπορούσε τουλάχιστο να ειδοποιηθεί εκείνον για την αναχώρησή του. Σ' ένα ζαχαροπλαστείο ζήτησε τον αριθμό του τηλεφώνου του, κι' έτσι έμαθε που κατοικούσε. Διευθύνθηκε προς τον δρόμο εκείνο, σχεδόν έφ' ένστικτο.

Σε ώριμες στιγμές ένοιωσε ότι αγαπούσε την Ρόζα με μία μαρτυρική ανάγκη να την δει, να την πλησιάσει, να μιλήσει τουλάχιστο να γείνη, να πλησιάσει στην ατιμόσφαιρα στην οποία ζούσε εκείνη. Κι' ύστερα επέφερε, γιατί το φαινόταν ότι ήταν αποκλεισμένος από τη ζωή της, ξένος προς τον κόσμο της, ξένος προς ό,τι εκείνη αγαπούσε και άρεσε. Κι' αισθανόταν τότε μία παράφορη ζήλεια, μία έντονη ταπείνωση. Τι θα έλεγε στον Κόρντα; Έπί τέλους, ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας, έπρεπε να καταλαβαίνει και να μην έχει

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Μ ΜΟΙΡΑ

απαιτήσεις. Ύστερα ντράπηκε για τις σκέψεις του και θυμήθηκε ότι η Ρόζα αγαπούσε τον Κόρντα και αισθανόταν μεγάλη ευγνωμοσύνη γι' αυτόν.

Μπήκε σ' ένα τηλεφωνικό θάλαμο και πήρε τον αριθμό του Κόρντα:

—Είμαι ο Άλμπέρτο Ίλριο. Με συγχωρείτε που σας τηλεφώνω, μαέστρο. Πρέπει όμως να επιστρέψω άμέσως στον τόπο μου και θα μ' υποχρεώνατε εξαιρετικά αν διαβίβαζε τους χαιρετισμούς μου στη Ρόζα που μου είχε υποσχεθεί ότι θα τηλεφωνούσε.

Ο Ντανιέλε Κόρντα είχε ίσως καταλάβει, γιατί ύστερα από μερικά λεπτά, η ξερή και λεπτή φωνή του, πολύ καθαρή στο τηλέφωνο, είπε:

—Σήμερα δεν είδα την Ρόζα, ούτε χθές. Προχθές της είχα αναγγείλει εγώ ο ίδιος τον θάνατο του συζύγου της, επισυμβάντα στην Βραζιλία.

—Α! έκανε μονάχα ο Άλμπέρτο. Και για ένα χρονικό διάστημα αρκετά παρατεταμένο οι δυο άνδρες έμειναν σιωπηλοί. Ύστερα η ξερή φωνή του Ντανιέλε ρώτησε με όση γλυκύτητα μπορούσε:

—Θέλετε τίποτα;

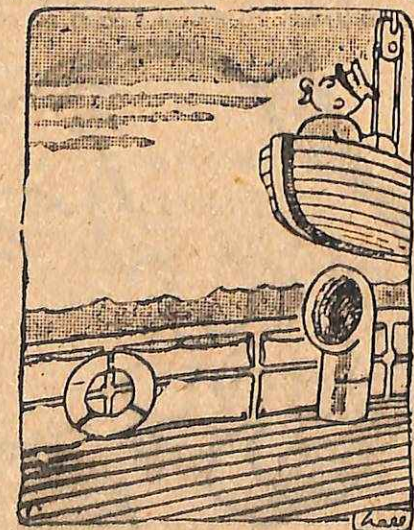
—Σας ευχαριστώ. Καληνύχτα.

Σε δέκα λεπτά ο Άλμπέρτο Ίλριο ανέβαινε στο διαμέρισμα της Ρόζας, έμπαινε στο σαλόνι - γραφείο κι' έβλεπε τη νέα γυναίκα, κατάχλωμη, που σηκωνόταν να τον υποδεχθεί.

Εκείνος έκανε κάτι που δεν φανταζόταν ποτέ ότι θα μπορούσε να το κάνει αυτή την στιγμή: την πήρε στην αγκαλιά του, την έσφιξε με τρυφερότητα και την κράτησε σφιγμένη επάνω του, αφού εκείνη δεν είχε αντισταθεί και τώρα δεν αποτραβιόταν, μά έκλαιε σιωπηλά με το πρόσωπο επάνω στον ώμο του.

Εκείνος έτρεμε από συγκίνηση,

Η ΡΩΓΚΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Ο κ. Ρ. είχε στοιχηματίσει να περάσει τον Ωκεανό μέσα σε μία ναυαγιστική λέμνο...

μά και από ένα παράξενο φόβο που δεν είχε γνωρίσει ποτέ. Και ήταν βέβαιος ότι τώρα δεν θα μπορούσε πια να ζήσει χωρίς αυτή τη γυναίκα, χωρίς αυτό το λεπτό και δυνατό σώμα κοντά στο δικό του, χωρίς αυτή την λυπημένη ψυχή, την έρωτευμένη και ισχυρή που έρχοταν κοντά του, με τόση απλότητα.

Με λεπτότητα άποσπάσθηκε από την αγκαλιά του. Της μιλούσε με την υπόκωφη και τρεμουλιαστή φωνή ενός εφήβου που μιλά για έρωτα για πρώτη φορά.

—Αγαπητή μου, ό,τι κι' αν σ' άρεσει τη στιγμή αυτή θα ήταν ακαιόρο... Πρέπει να φύγω αύριο. Θέλετε να έλθετε μαζί μου, να γνωρίσετε την μητέρα μου, την αδελφή μου και τον τόπο μου; Μερικές μέρες, τρεις μέρες, τρεις μέρες, αν μπορείτε και θέλετε. Δεν μπορώ να σκέπτομαι ότι την στιγμή αυτή θα χωριστούμε!

Η Ρόζα χαμογέλασε, σκουπίζοντας τα ύγρα μάτια της με τα μακριά δάχτυλα των οποίων εκείνος παρακολουθούσε τις κινήσεις με άνεπιτη τρυφερότητα στο βλέμμα. Εκείνη είχε συγκινηθεί από την απλότητα και την ειλικρίνεια των λόγων του.

—Πήτε μου ναί, Ρόζα: και άπόψε τηλεφώνω στην μητέρα μου ότι φεύγω αύριο στη μη, και να μ' άσπείλη το αυτοκίνητο στον σταθμό που άπέχει μερικά χιλιόμετρα από το σπίτι μας. Η μητέρα μου θα είναι υπερήφανη να σ' άξω φιλοξενία. Και εν τώ μεταξύ, έσεις θα σκεφθίτε, άγαπητή μου και θα δήτε αν θα κατορθώσετε να μ' άγαπήσετε...

Η Ρόζα κόντεψε να πη: «νομίζω ότι σ' άγαπώ ήδη», μά δεν βρήκε το θάρρος. Από πολύν καιρό δεν ήταν πια συνηθισμένη να μιλά για έρωτα.

—Ευχαριστώ, Άλμπέρτο: άφήστε με να σκεφθώ λίγο. Αργότερα, τηλεφωνήστε μου. Τώρα πρέπει να δω τον Ντονά, να του μιλήσω για υποθέσεις. Ξέρετε ότι είναι και γραμματέας μου. Τηλεφωνήστε μου άπόψε. Θα φάω στο σπίτι και θα πάω να κοιμηθώ γρήγορα. Τώρα, πηγαίνετε, Άλμπέρτο.

Εκείνος έφυγε, πειθίσιος, γιατί ήταν βέβαιος. Μά της τηλεφώνησε δυο ώρες αργότερα, πριν από την ώρα που είχαν συμφωνήσει κυριευμένος πάλι από την άνησυχία, από τη ζήλεια, από την άνάγκη να πλησιάσει αυτή τη γυναίκα, να βεβαιωθεί ότι δεν του ξέφευγε.

—Θάρρητε, Ρόζα; Έχετε άποφασίσει αν θάρρετε, άγαπητή μου;

Η Ρόζα του άπάντησε απλά:

—Ναί, θάρρω.

Την επομένη, στο τραίνο, την έβαλε ν' αλλάξουν διαμέρισμα δυο φορές, γιατί του φαινόταν πάντα ότι είχε πολύ κόσμο: εκείνη χαμογελούσε, και τον ακολουθούσε.

—Τι ήλιθιος ήμουν να μ' άπρω το αυτοκίνητο μαζί μου! Το άλλο καλό αυτοκίνητο που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί από την οικογένειά μου κατά την άπουσία μου, έπισκευάζεται. Μά ίσως δεν είναι άσχημο να ταξιδεύω έμεις οι δυο με τραίνο. Γιατί δεν έπρεπε ν' άσχαλομαι με το βολάν άλλά μονάχα με σ' άγαπητή μου. Παρ' όλ' αυτό, βρισκομαι σ' ένα τρομερό δίλημμα: δεν ξέρω αν προτιμώ να κάθωμαι άπέναντί σας ή δίπλα σας. Δεν είναι τρομερό το δίλημμα, Ρόζα;

[Η συνέχεια στο έπόμενο]

Η ΣΙΡΛΕΥ ΤΕΜΠΛ

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ

Η Σίρλεϋ Τέμπλ είχε πρό δυο έβδομάδων τα γενέθλιά της. Έκλεισε τα όχτώ και μπήκε στα έννέα. Μέγα γεγονός δηλαδή για την πρωτεύουσα του άμερικανικού κινηματογράφου, άφοδ και η κυρία Φραγκλίν Ρουθβελτ, η σύζυγος του Προέδρου, καταδέχθηκε να μεταβή στο Χόλλυγουντ, για να συγχαρή αυτόπροσώπως τη μικροσκοπική καλλιτέχνη.

Με την μετάβασί της στην Καλιφορνία, η κυρία Ρουθβελτ άναπέδωκε ταυτοχρόνως και την επίσκεψη που της είχε κάνει πρό ενός έτους η μικρή Σίρλεϋ. Όταν οι ήθοιοι του Χόλλυγουντ θέλησαν να συγχαρούν τον Πρόεδρο Ρουθβελτ για την πανεικλογή του, στη Σίρλεϋ Τέμπλ άνέθεσαν να τους εκπροσωπήσει στη λεπτή αυτή άποστολή. Η μικροσκοπική θεντέττα, συνοδευόμενη από τη μητέρα της έγινε δεκτή στον Λευκό Οίκο κι' ο Ρουθβελτ ευχαριστήθηκε τόσο πολύ ώστε παρεκάλεσε την κυρία Τέμπλ να διαβείσσει στους καλλιτέχνες του Χόλλυγουντ την έξαιρετική χαρά που δοκίμασε, για την εκπροσώπησί τους άπό τόσο χαριτωμένη μικρούλα.

Η Σίρλεϋ Τέμπλ δεν είχε μόνο τον πιο καταπληκτικό παιδί του καλλιτεχνικού κόσμου, άλλά και το πιο χαϊδεμένο κορίτσι της Άμερικής. Δεν περνάει μέρα που να μη δεχθί διάφορα δώρα, προσερχόμενα από τις τέσσερις γωνίες του Νέου Κόσμου.

Την τελευταία φορά που είδα τη Σίρλεϋ, ήταν πέρσι, μέσα στο στούντιο της Φόξ Τσέντουρου. Μπροστά στο χαριτωμένο ξύλινο σπιτάκι που άνηκε άλλοτε στη Λίλιαν Χάρδεϋ, στεκόταν ένας γιγαντώσωμος σωματοφύλαξ.

Ενώ έγω φλυαρούσα με την κυρία Τέμπλ, η Σίρλεϋ Τέμπλ, διάβαζε στο διπλανό δωμάτιο με τη δασκάλα της.

Κάθε τόσο, εισωρούσε μέσα στο σαλόνι, με τα μάτια γεμάτα πονηρή τσαχνινιά κι' έδειχνε στη μητέρα της ένα χαρτί. Επρόκειτο περί διαφόρων φράσεων που τις έγραφε με μολύβι χρωματιστό: «Μαμά μου, σ' αγαπώ», είχε γράψει σ' ένα από τα χαρτιά αυτά, γαλλιστί. Γιατί, εκείνη την ώρα, η Σίρλεϋ έπαιρνε το μάθημα της γαλλικής.

Μόλις τελειώσει η ώρα του μαθήματος, η δασκάλα έπαιρνε στη Σίρλεϋ να κινή χρίσιν του έσωτερικού τηλεφώνου του στούντιο.

Τότε η Σίρλεϋ άναγγέλλει σοβαρώτατα στο συνομιλήτή της — που μπορεί να είναι κάλλιστα ο διευθυντής της εταιρείας ή ένας κοινός μαραγκός:

—Άλλό! Έδώ Σίρλεϋ. Έμαθα σήμερα τα δνόματα πέντε λουλουδιών και τριών πουλιών...

Εκείνος που την άκούει μένει άναυδος... Άλλ' η Σίρλεϋ διακόπτει τη συνομιλία, χωρίς να περιμένη άπάντηση κι' επιστρέφει κοντά στη δασκάλα της.

Κατά το διάστημα των δυο τελευταίων ετών που γνώρισε τόσες επιτυχίες η Σίρλεϋ έμεινε το ίδιο άπλο και άνεπιτήδετο παιδί, όπως

Η Κα Ρουθβελτ έπισκέφθη αυτόπροσώπως την Σίρλεϋ Τέμπλ στο σπίτι της για να την συγχαρή για τα γενέθλιά της.

ήταν και πριν.

Αυτό το όφειλε, μόνο και μόνο στη μητέρα της.

Παρ' όλη την ανέλιση τύχη που γνώρισε η μικροσκοπική αυτή άμερικανική οικογένεια, δεν έπαύσθηκε καθόλου. Ενώ οι άλλοι γόητες της θόνης έχουν εγκατασταθεί σε πολυτελείστες βίλλες, η οικογένεια Τέμπλ μένει σ' ένα άπλο σπίτι, που δεν έχει τίποτα το επιβλητικό.

Και όμως, αν ήθελαν οι γονείς της Σίρλεϋ, θα μπορούσαν να διάγουν σήμερα ζωή πραγματικά πριγκιπική.

Η Σίρλεϋ κερδίζει 3.500 δολάρια την εβδομάδα ήτοι 3.640.000 γαλλικά φράγκα τον χρόνο!

Και δεν είναι μόνον αυτά. Το παιδί αυτό του θάνατος εισπράττει και διάφορα άλλα ποσά από διαφημίσεις. Τελευταίως ακόμα, οι γονείς της Σίρλεϋ άρνήθηκαν μία προσφορά 283.000 δολλαρίων, που έκανε μία μεγάλη έμπορική φίρμα, για την εξαγοδή της, από τη Σίρλεϋ.

των της από ραδιοφώνου.

—

Τα χρήματα που κερδίζει η Σίρλεϋ από τη δουλειά της μένουν όλα κατά μέρος. Οι γονείς της την συντηρούν με το δικό τους εισόδημα. Έτσι, μία μέρα, όταν μεγαλώσει, η Σίρλεϋ Τέμπλ, θα έχη μία πρώτη τάξεως προίκα.

Ο σωματοφύλαξ που άγρυπνεί για την ασφάλεια της Σίρλεϋ, πληρώνεται από το στούντιο.

Μέχρι πρό δυο ετών, η Σίρλεϋ πήγαινε στα δημόσια πάρκα κι' έπαίξε με τάλλα παιδάκια. Σήμερα, όμως, δεν μπορεί να κάνει τέτοιο πράγμα. Τα Χριστούγεννα του 1935, η μητέρα της την πήρε και πήγαν στα μεγάλα καταστήματα του Λος Άντζελες, για ν' αγοράσουν διάφορα παιχνίδια. Σ' ένα τμήμα κάποιου μεγάλου καταστήματος, ένας ταχυδακτυλουργός έκανε διάφορα πειράματα, για να προσελκύη τα παιδάκια.

Η Σίρλεϋ πλησίασε μαζί με τη μαμά της, για να παρακολουθήσει το θέαμα. Μέσα σε δέκα λεπτά, ο συνωστισμός του μικροκόσμου έγινε τόσο μεγάλος, ώστε η μικρή θεντέττα κινδύνευε να πάθη από άσφυξία. Τότε ο ταχυδακτυλουργός, μ' ένα μαγικό τέχνασμα, την έξηφάνισε από τα μάτια όλων. Ύστερ' από λίγο, η Σίρλεϋ έβγαίνει από το κατάστημα, κλεισμένη σ' ένα πελώριο αγό!

Η κυρία Τέμπλ, δεν αφήνει ούτε στιγμή την κόρη της.

Το σινεμά είναι για την Σίρλεϋ ένα είδος παιχνιδιού, που το παίζει με μεγάλους. Μέχρι της στιγμής, καμιά επίδραση δεν έξηφθηκε επί του χαρακτήρος της ο κινηματογράφος.

Μόλις επιστρέψει το βράδυ, κατά τις 6 στο σπίτι της, η Σίρλεϋ ξαναγίνεται το μικρό κοριτσάκι, που παίζει με τα δυο μεγαλύτερα άδελφια της.

Μετά το φαγητό, η μικρούλα με τις ξανθές μπούδες κάθεται στα γόνατα του πατέρα της και άκούει διάφορες ιστορίες και παραμύθια, μέχρι της ώρας που θα κοιμηθεί.

Στις όχτώ και μισή — ούτε λεπτό αργότερα — η κυρία Τέμπλ την παίρνει και την οδηγεί στην κρεβατοκάμαρά της. Τη γδυεί, τη βάζει να κάνει την προσευχή της και ξαπλώνει κοντά της, στο ίδιο κρεβάτι, μέχρις ότου την πάρει ο ύπνος.

Σπάνια μητέρα η κυρία Τέμπλ. Αν η μικρούλα Σίρλεϋ είχε μίαν άλλη μητέρα, σίγουρα θα κατεστρέφετο. Η κυρία Τέμπλ, όμως, με την απλότητά της, και με την έλλειψη κάθε έλασμένης αντίληψης, μπόρεσε και κρατήθηκε στο σημείο που έπρεπε, προσπαθώντας διαρκώς να μη χαλάσει ο χαρακτήρ του κοριτσιού της, από τη Σίρλεϋ.

ΖΥΛ ΝΤΥΠΛΕΣ ΣΙ

Ανέκδοτα

Ο είκοστός πρώτος

Μεταξύ των αναριθμητών ανέκδοτων από την ζωή του Λόυδ Τζώρτζ, αναφέρεται και το εξής νουστιμάτο:

Κάποτε ο διάσημος Ουάλλος, την εποχή που ήταν πρωθυπουργός, επέστρεψε από μια διασκέψη. Στο δρόμο το αυτοκίνητό του έπαθε κάποια βλάβη. Ήσαν στην έξοχη και το μόνο κατοικημένο μέρος εκεί κοντά ήταν ένα μεγάλο κτίριο, τριγυρισμένο από έναν κήπο με ψηλές γρίλιες. Ο Λ. Τζώρτζ διευθύνθηκε ο ίδιος προς την είσοδο του κήπου και χτύπησε το κουδούνι. Ένας άνθρωπος, συνοδευόμενος από έναν άλλον, ήλθε να του ανοίξει.

—Τί επιθυμείτε, κύριε, τον ρωτά...
—Είμαι ο πρωθυπουργός, άρχισε ο Λ. Τζώρτζ και...

Δεν πρόφτασε όμως να τελειώσει και ο άλλος έβαλε τα γέλια.

—Άκου, Τζόν, έκανε του συνοδού του, μάς ήλθε και ο είκοστός πρώτος!...

Τί είχε συμβεί; Το μέρος εκείνο ήταν απλώς ταφείο φρενοκομείο, μεταξύ δε των προσφύγων του υπήρχαν και είκοσι, που έλεγαν πως είναι ο Λ. Τζώρτζ, γιατί έτυχε να έχουν κάποια ομοιότητα με τον διάσημο πολιτικό...

—□□—

Δυό... συνάδελφοι

Ένα βράδυ που ο διάσημος βιολιστής Μενούχιν, έφιλοξενείτο σ' ένα φιλικό σπίτι, βλέπει να τον πλησιάζει ένας μικρός όκτω έτών, ο οποίος, αφού τον χαιρετίσει με πολύ σεβασμό, του λέγει:

—Είναι αλήθεια, κύριε, ότι παίζετε βιολί;

—Ναί, μικρέ μου!

—Ωστε είμαστε συνάδελφοι! Γιατί, ξέρετε, παίζω κι' εγώ βιολί!...

—□□—

Πώς τον έγνωρίσε...

Ο Κόναν Ντόυλ, ο μεγάλος αυτός συγγραφέας αστυνομικών μυθιστορημάτων, ταξίδευε κάποτε για διαλέξεις στην Αμερική. Καμμιά φορά, φθάνει και στην Βοστώνη. Από το σταθμό παίρνει ένα αμάξι για να πάγει στο ξενοδοχείο. Όταν έφτασε, βγάνει να πληρώσει τον αμαξά. Αύτος, όμως, του λέγει χαμογελώντας:

—Θα προτιμούσα, αντί λεφτά, ένα εισιτήριο για την αποψινή σας διάλεξη, μίστερ Κόναν Ντόυλ!...

Εκπληκτος ο συγγραφέας του λέγει:
—Και πώς ξέρεις ότι είμαι ο Κ. Ντόυλ!...

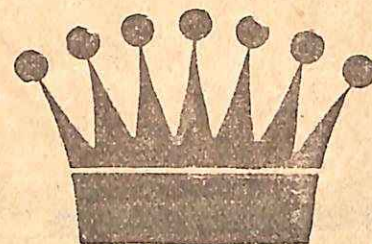
—Πρώτα - πρώτα, είπε ο αμαξάς, έμαθα από τις εφημερίδες ότι φθάνετε σήμερα, έπειτα έχετε στραπατσαρισθεί λίγο από τους δημοσιογράφους, και αυτό φαίνεται από το τσαλακωμένο επανωφόρι σας. Έμιλήσατε εξ' άλλου στην Φιλαδέλφεια, απ' όπου και έρχεστε. Αυτό φαίνεται από το κόψιμο των μαλλιών σας!...

—Αυτό είναι καταπληκτικό, μουρμουρίζει ο δημιουργός του Σέρλοκ Χόλμς.

—Τέλος, συμπληρώνει ο αμαξάς, οι βαλίτσες σας... γράφουν το όνομά σας!...

ΓΕΡΑΛΔΙΝΗ

Η όμορφη βασίλισσα της Αλβανίας

Ποια κοπέλλα δεν όνειρεύτηκε, στην εποχή που τα κορίτσια κάνουν ωραία όνειρα, να συναντήσει στον δρόμο της ένα χαριτωμένο βασιλόπουλο, με γλυκά μάτια και σγουρά μαλλιά, όμορφο, πλούσιο, σοφό και πανίσχυρο; Φυσικά, τα περισσότερα εκ των ονείρων αυτών καταλήγουν στις πιο μεγάλες απογοητεύσεις. Υπάρχουν, όμως, και πολλά που επραγματοποιήθηκαν. Προχθές, η Βασίλισσα της Αιγύπτου Φαρούκ παντρεύτηκε μίαν όμορφη κοπέλλα της πατρίδας του... Χθές πάλι ο Βασιλέας της Αλβανίας, Αχμέτ Ζώγου, πήρε ως σύζυγον την Ούγγριδα κόμησσαν Αππόνου.

—□□—

Η σημερινή Βασίλισσα της φίλης γείτονας, έχει μέσα της το πιο ευγενικό αίμα.

Στά 1924 πέθανε από πνευμονία ο κόμης Ιούλιος Αππόνου. Η Ζεραλντίνη ήταν τότε όκτω έτών, η αδελφή της έφτά και ο Γκιούλα, ο αδελφός της, μόλις είχε γεννηθεί.

Η νεαρά χήρα, εύθως μετά τον θάνατο του συζύγου της, επήρε τα τρία της παιδιά και εγκατεστάθη στο Μαντόν της Ριθίρας, μαζί με τους γονείς της. Εκεί πέρασε η Ζεραλντίνη τα παιδικά της χρόνια. Όταν ήταν δέκα έτών, μιλούσε ιταλικά, γαλλικά, την ούγγρικη και τη γαλλική.

Ήταν μιά μικρούλα με καστανά μαλλιά, με γαλανά μάτια και με γλυκύτητα πρόσωπο.

Όταν η Ζεραλντίνη έφτασε στην ηλικία που έπρεπε να σπουδάσει, εγκατέλειψε τη Γαλλία και πήγε στη Βουδαπέστη, όπου η επιμέλεια και η φιλομάθεια της ικανοποίησαν όλους της τους καθηγητάς.

Σήμερα, είναι ακριβώς είκοσι δύο έτών. Είναι απλή και διαρκώς πρόσχαρη. Η προσήνεια και η ευγένεια του χαρακτήρος της την κάνουν αγαπητή και όπου εμφανισθή, δημιουργεί άμεσα μίαν ατμόσφαιρα συμπαιδιών. Δεν έχει μέσα της το σφαιρα συμπαιδιών. Πρό ελαχίστων ακόμην μηνών, το όνειρό της ήταν να κάνει έναν απλό γάμο, αθρόοτον, ν' α-ποκτήσει παιδιά και να ζήσει ήσυχα. Ή μοίρα, όμως, έλλαξε τα σχέδιά της και σήμερα η απλή κοπέλλα κάθεται στον θρόνο της Αλβανίας.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

—Και ο Θεός θέλησε να γίνει συγγραφέας. Περιογραφημάτων του είναι οι άντρες και ποιήματά του οι γυναίκες. (Μέγας Ναπολέων)

—□□—

—Η καρδιά της γυναίκας μοιάζει με απρόβλεπτο. Στη μέση είναι ο θυμός του Θεού. Ποσα όμως ξωκλήσια είναι γύρω του! (Άρσεν Ούσαι)

(Άρσεν Ούσαι)

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΓΕΡΑΛΔΙΝΗ

ναι οι πιο κοσμικές. Αυτές έγνωρισαν πρώτες την Ζεραλντίνη, σ' ένα χορό της Βουδαπέστης.

Έγγραφε ότι η πρώτη συνάντησής του Βασιλέως Ζώγου με την Ζεραλντίνη έγινε στη Βενετία. Αλλά αυτό είναι ανακριβές. Η πρώτη συνάντησής έγινε στα Τίρανα, την πρωτεύουσα της Αλβανίας. Και να πώς:

Οι δυο αδελφές του Βασιλέως Σαντιέ και Ρουχινιέ είχαν προσκληθί, όταν έμεναν στη Βουδαπέστη, σ' ένα μεγάλο αστοκρατικό χορό, όπου ήταν καλεσμένη η ανωτάτη κοινωνία της Ούγγαρίας. Στον χορόν αυτόν συνήντησαν και την Ζεραλντίνη. Γοητευμένες από την ομορφιά και τη σεμνότητά της, οι δυο Αλβανίδες πριγκίπισσες έζητησαν από την κόμησσαν μια φωτογραφία, για να τη δείξουν στον Βασιλέα. Η Ζεραλντίνη που ανυσσός τις σκέ-

ψεις των, έδωσε μια φωτογραφία, χωρίς την παραμικρή υποψία.

Λίγες μέρες αργότερα, η Ζεραλντίνη, κατάπληκτη, προσεκαλείτο στα Τίρανα. Η φωτογραφία της είχε άρσει στον Βασιλέα, ο οποίος επιθυμούσε πολύ να την γνωρίσει. Τού την έγνωρισαν κι' έγινε αμέσως δεκτή και στα ανάκτορα.

Οι άρραβωνες έτελειώθησαν σχεδόν άμεσα. Και προχθές, η εκκλησία τους ήνωσε με τα άρρηκτα και ιερά δεσμά του γάμου.

Οι γάμοι έγιναν με μεγάλη απλότητα. Ήταν η επιθυμία της ύψηλης νύμφης, επιθυμία στην οποία ανταπεκρίθη εκθύμως ο Βασιλέας Ζώγου, να γίνουν όλα λιτά και απίρριτα.

Ο κόμης Τσιάνο και ο γυναικάδελφος του Βασιλέως πριγκίψ Μεχμέτ Αλίτ παρόστησαν ως μάρτυρες του Βασιλέως, ενώ ο κόμης Αππόνου, θείος της νύμφης, και ο κ. Βιλάνι, πρεσβευτής της Ούγγαρίας εν Ρώμη, παρόστησαν ως μάρτυρες της κομήςσας. Η νύμφη φορούσε λευκή από σατέν εσθήτα μαργαριτοποικιλτή και άργυροκέντητη. Ο Πρόεδρος της Αλβανικής Βουλής κ. Έδαγγέλι βοηθούμενος από τον πρόεδρον του ανωτάτου δικαστηρίου διεξήγαγε την τελετή. Ο κ. Έδαγγέλι διάβασε τρία άρθρα του αστικού κώδικος, που όριζον ότι από ζευγος πρέπει να διαπνέεται υπό πίστεως, ότι η σύζυγος πρέπει ν' ακολουθή τον άνδρα, ο οποίος πρέπει να προστατεύη την σύζυγον και ρώτησε τον Βασιλέα και την κόμησσαν αν δεχονται να γίνουν σύζυγοι. Και οι δυο απάντησαν καταφατικώς και κατόπιν τούτου ο Πρόεδρος της Βουλής τους έκηρυξε ήνωμένους με τους δεσμούς του γάμου. Το βασιλικόν ζευγος έφυγε μετά την στέψη στο Δυράχιο όπου ο Βασιλέας Ζώγου έκτισε μιά υπέροχη βίλλα—ανάκτορον.

Οι Αλβανοί απέκτησαν, λοιπόν, μιά Βασίλισσα που από την πρώτη στιγμή τους κατέκτησε όλους με το γλυκό της χαμόγελο και το απλό της ύφος.

Από τώρα και πέρα, στο μεγάλο εκπαιδευτικό του πρόγραμμα, ο Βασιλέας Αχμέτ Ζώγου θα έχει συμπαραστάτην και βοηθόν τη γυναίκα του, η οποία θα τον εμπνέη και θα τον ενισχύη στη μεγάλη του προσπάθεια.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

—'Η πιο ενάρετη γυναίκα μπορεί να νικηθί. Αν εξακολουθί να είναι ενάρετη σημαίνει ότι δέ συνήντησε ακόμα τον νικητή της.

(Πρίγκιψ ντέ Λίν)

—□□—

—'Η γυναίκα είναι το άρωμα της ζωής.

(Ριβερόλ)

Μιά πραγματική... δασίς

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΘΕΡΙΝΟ ΘΕΑΜΑ

Τὰ καλοκαιρινά θέατρα κι' οι καλοκαιρινοί θίασοι ετοιμάζονται πυρετωδώς για τη καλοκαιρινή σαϊζόν.

Τὰ θέματα τελειώσανε πιά. Τὸ καλοκαίρι ἔρχε με τὰ ὅλα του καὶ οἱ θεατρικοὶ ἐπιχειρηματίαι κυττοῦν πῶς ν' ἀνοίξουν μιὰ ὥρα γρηγορώτερα τὴν πύλην τῶν θεάτρων τῶν.

Τὸ πρῶτο καλοκαιρινὸ θέαμα μετὸ ὁποῖο ἔκανε τὸ «ντεμποῦτο» τῆς ἡθερινῆς περιόδου φέτος, εἶναι ἡ «Ὀάσις» τοῦ Ζαπτείου.

Καὶ ἀξίζει μὰ τὴν ἀλήθειαν τὸν κόπο ν' ἀσχοληθῶμε λίγακι μετὰ τὴν «Ὀάσι» σήμερον.

Εἶναι πραγματικὰ ἓνα θέαμα πολυτιμὸν. Ἐνα πραγματικὸ ἀπόκτημα γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Τὸ πῶς εὐχάριστο ὅμως ἀπ' ὅλα εἶναι ὅτι φέτος ὁ θεατρικὸς ἐπιχειρηματίας τῆς κ. Α. Ζερβὸς, ἐκτός ἀπὸ τὰ ὥραια ξένα νοῦμερα ποὺ ἐφέρει καὶ ποὺ πρόκειται νὰ φέρῃ, φροντίζει νὰ ἐγκαταστήσῃ στὴν «Ὀάσι» κι' ἓνα μικρὸ ἀλλὰ ἄστικο ἐπιθεωρησιακὸ συγκρότημα. Κι' ἐτοί, μαζί μετὰ τὴν εὐχάριστη πού δίνει στοὺς θεατὰς — τί τὰ θέλετε καλὰ καὶ ἄγρια τὰ ξένα νοῦμερα, ἀλλὰ ὁ Ρωμηὸς διασκεδάζει περισσότερο μετὰ τὰ ἑλληνικὰ δίνει ἐργασία καὶ σὲ ἀμετέτους ἑλληνας ἡθοιοποιούς.

Τὸ συγκροτηματικὸν τῆς «Ὀάσης» ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν κ. Ζωζὼ Νταλμάς, τὴ μοναδικὴν πρωταντὸνα τῆς ἑλληνικῆς ὀπερέτας, τὴν συμπτέτα διδῶ Ν. Ἀφεντάκη, τὴν διδῶ Κ. Λάσκαρη, τὴν Καλὴ-Καλὸ, τὴν μικρότερη ἑλληνίδα ἀρτίστα — εὐρημα κι' αὐτὴ τοῦ δαιμονίου Ἀττίλ — τὴν καλὴν καρατερίστα κ. Δέσποινα Παναγιωτίδου τὸν κωμικὸ κ. Γ. Σπαρίδη καὶ τὸν Τραϊφόρο, τὸν κομπέρ ποὺ ἔχει τόσα προτερόματα ἀλλὰ καὶ ἓνα φοβερὸ ἐλάττωμα: Νὰ ἀπαγγέλλῃ ξένους στίχους γιὰ... δικούς του!!

Τὸν θίασο αὐτὸν τὸν συνοδεύει ἡ ὀρχήστρα τοῦ συνθέτου κ. Θ. Παπαδοπούλου ποὺ ἦταν καὶ πέρυσι στὴν «Ὀάσι».

Τὸ πρόγραμμα μὰ τῆς «Ὀάσεως» συζητῆται ἔτσι: Μιά ὥρα καὶ ἓνα τέταρτο τὰ ξένα

Η ΓΟΗΣΙΑ ΠΑΝΤΥ ΤΟΡΕ

Τὸ περίφημο ΣΙΠΠΟΣ ΜΠΑΛΑΕΤ τῆς Βουδαπέστης, ποὺ θὰ ἐμφανισθῇ στὴν «Ὀάσι».

νοῦμερα — ἀκροβατικά, χορευτικά, κ.λ.π. — καὶ τρία τέταρτα νοῦμερα καὶ σκετσάκια ἀπὸ ἑλληνικὲς ἐπιθεωρήσεις καὶ μετὰ ἑλληνικὰς ἐκτελεστές.

Ὁ κόσμος ποὺ παρηκολούθησε τὴς πρώτες παραστάσεις τῆς «Ὀάσεως» ἔμεινε πραγματικὰ εὐχαριστημένος.

Σημειώματα

Σήμερον ἡ αὐριον ἀρχίζει τὰς παραστάσεις του εἰς τὸ «Περικλέ» ὁ θίασος Γιαννιέλης — Μαυρέα.

Τὸ Σάββατον 14ην τρέχ. θὰ ἀνοίξῃ τὸ θέατρον Σημαρτῆ καὶ τὴν ἐπομένην Τετάρτην 18ην Μαΐου ἐγκαινιάζεται τὸ νεόκτιστον θέατρον «Λυρικόν» ἀπὸ τὸν θίασον Κοκκίνη — Μαυρέα.

— Ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Ὑπᾶτην ἡ κ. Κατερίνα Ἀνδρεάδη, καὶ ἀρχισε ἐντατικῶς δοκιμὰς τοῦ ἔργου τῆς πρεμιέρας τῆς.

— Ὡς γνωστὸν, ὡς πρῶτον ἔργον τῆς σαϊζὸν θὰ ἀνεβάσῃ τὴν κλασσικὴν κωμῶδιον τοῦ Σαίξπηρ «Πολὺ κακὸ γιὰ τίποτε» κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Ν. Ποριώτη καὶ κατὰ σκηνοθεσίαν τῆς ἰδίας.

— Ἡ πρεμιέρα τῆς κ. Ἀνδρεάδης ἔχει ὁρισθῇ διὰ τὴν 3ην Ἰουνίου καὶ τοῦτο διὰ νὰ δοθῇ ὅλος ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος εἰς τὴν ἐπιμελὴ καὶ φροντισμένην ἀναδίδασιν τοῦ ἔργου.

— Αἱ «Φοίνισσαι» τοῦ Εὐριπίδου, ποὺ θὰ δοθῶν, εἰς τὸ θέατρον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Α.Α. Β.Β.Υ.Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου καὶ τῆς Πριγκιπισσῆς Διαδόχου ὑπὲρ τοῦ «Σπιτιοῦ τοῦ Κοριταίου», θὰ συνοδεύωνται ἀπὸ πλήρη ὀρχήστρα, τὴν ὁποίαν θὰ διευθύνῃ ὁ κ. Ἀλμπέρτης. Τὴν μουσικὴν διπλοῦσιν τοῦ ἔργου συνέθεσεν ὁ κ. Ψάχος.

— Ἡ σκηνογραφία θὰ παριστᾷ τὴν πρόσθιν ἐπιβλητικὴν οὐραία παλατιοῦ μεγάλων διαστάσεων.

— Διὰ πρῶτην φορὰν εἰς Ἀρχαίον Θέατρον παρατηρεῖται τόση προετοιμασία διὰ τὴν σκηνοθεσίαν ἀρχαίου δράματος.

— Τὸ ἄλφος τοῦ σκηνοῦ θὰ φθάσῃ τὰ 17 μέτρα, ἡ σκηνογραφία δὲ τοῦ ἔργου ἀντιλαμβάνεται εἰς τὸν κ. Γιόχαν Ρωμανόν.

Ἡ κουρσίτσα τοῦ κ. Δημοσθένη

Εὐθυμογράφημα τοῦ Μαξίμ

Κιρό, ὁ Δημοσθένης Λεσπορτίφ, κατὰ τοῦ νὰ ἀποκτήσῃ τὸ αὐτοκίνητόν του, καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους, ὅσοι ἀπὸ μνητῶν ὀλόκληρων ἄγριες στερήσεις καὶ οικονομίες — εἶχε κόψει καὶ αὐτὸ τὸ τοιγάρω! Τὸ ἀπέκτησε, ἡ χαρὰ του ἦταν ἀπερίγραπτη.

Ἦταν μιὰ χαριτωμένη κίτρινη κουρσίτσα, ἀληθινὴ μινιατούρα αὐτοκινήτου, ἀλλὰ σκυλλὶ μοναχὸν σὲ ἀντοχὴ ὅπως τὸν θεβαίονε ὁ γκαρζίστας ποὺ τοῦ τὴν πούλησε. Ὁ Δημοσθένης δὲν γόργαινε νὰ τὴν βλέπῃ. Τὴν κύταζε, ὅσο δὲν κύταζε ποτὲ γυναῖκα στὴ ζωὴ του... Ἀποφάσισε νὰ τὴν δοκιμάσῃ τὴν ἐρχομένη Κυριακῇ. Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε πάρει μαθήματα ὁδηγοῦ καὶ εἶχε ἐπιτύχει τὸ περὶπλοῦτο δίπλωμα.

Κυριακῇ πρωί-πρωί, πῆγε στὸ γκαράζ καὶ ἀφ' οὗ ἐπιβάρθηκε γιὰ τελευταία φορὰ τὴν κουρσίτσα, τὴν ἐβγαλε ἔξω καὶ κάθισε στὸ βολάν. Ὅθι ἔκρινε μιὰ βόλτα στὰ περὶχωρα τοῦ Πλατεῖου, ὡς τὸ Φοντανεμπλώ.

Ἐβγαλε μπρός, καὶ σὲ λίγη ὥρα ἀνέπνεε τὸν μρωμένο ἀέρα τοῦ ὑπαίθρου.

Σαφινὰ, καθὼς ἔτρεχε μετὰ 60 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, ἓνα «κρρρρ», ἀκούσθηκε καὶ σχεδὸν ἀμέσως, ἔπειτα, τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε.

— Περὶεργο, ψιθύρισε ὁ Δημοσθένης, γιὰ τὴν σταμάτησε.

Ἐκανε νὰ ξαναβάλῃ μπρός, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἡ κουρσίτσα δὲν ἐννοῦσε νὰ τὸ κινήσῃ.

Ὁ Δημοσθένης κατέβηκε κάτω κι' ἐγρεῖνε ἓνα ἀπελπισμένον βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ μοτέρ. Εἶχε δὴ πολλὰς φορὰς αὐτοκίνητα νὰ σταματοῦν κατὰ μεσῆς τοῦ δρόμου, καὶ ἀνθρώπων νὰ σηκώνουν τὴν καρδιά καὶ νὰ θυβίζονται ὀλόκληροι σχεδὸν μέσα ἐξετάζοντας τὴ μηχανή. Τὸ ἴδιο σκέφθηκε νὰ κάνῃ καὶ αὐτός. Ἐβγαλε, λοιπόν, τὸ σακάκι του, ἀνασκουμπώθηκε καὶ σὲ λίγο χανότανε ὡς τὴ μέση μέσα στὸ μοτέρ.

Παρ' ὅλες ὅμως, τὴς προσπάθειές του, καὶ μ' ὅλο ποὺ ἔγινε μέσα στὰ λάδια, δὲν κατώρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ τίποτε.

— Χίλιοι διάβολοι! Ἐκατὸ χιλιάδες διάβολοι! φώναξε φουρκισμένος. Ἐμαθα νὰ διευθύνω ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνω γιὰ αὐτὴ τὴ διαβολομηχανή!... Τώρα τί γίνεται;

Σαφινὰ, καθὼς κύταζε γύρω του, τὸ μάτι του πῆρε κάποιον ψηλὸ τύπο, ποὺ στεκότανε λίγα μέτρα μακρότερα καὶ τὸν παρακολουθοῦσε μετὰ ἐμβρίθεια.

— Διάβολε, εἶπε μέσα του ὁ Δημοσθένης, λές ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νᾶναι κανένας... μηχανικός;

Ἐξυπνα...

Στὸ μάθημα τῆς φυσιογνωσίας! — Σήκω ἐσύ Ἰωαννινοπούλε, ἀπὸ ποῦ ἀναπνέουν τὰ φυτά; — Ἀπὸ τὴν μικρὴ τρυπίτσα τῆς γλάστρας, κύριε!

Δίστασε λίγο, ἀλλὰ κατόπι πῆρε τὴν ἀπόφασή του.

— Ψιτ! Ψιτ! Κύριος!... φώναξε.

Ὁ ἄλλος ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κυτᾷ ἀκίνητος.

— Κύριε! κύριε!... ἔκανε πάλι ὁ Δημοσθένης, δὲν πλησιάζετε λίγο;

Ὁ ἀγνώστος ἄνθρωπος κινήθηκε ἐπὶ τέλους καὶ πλησίασε.

— Χάλασε τὸ αὐτοκίνητό σας, εἶπε μ' ἓνα ἀπροσδιόριστο χαμόγελο.

— Ναι, πῶς τὸ ξέρετε; ἔκανε ὁ Δημοσθένης κατὰ πληρωτό.

— Κάτι καταλαβαίνουμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ αὐτά!

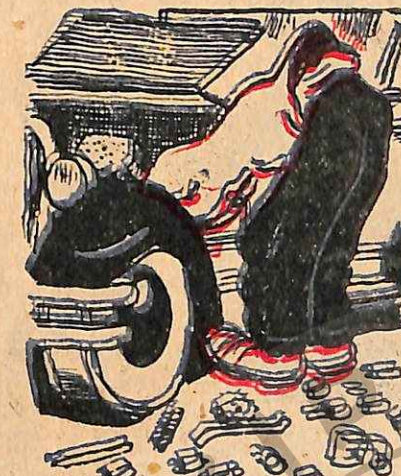
— Πῶς! φώναξε ὁ Δημοσθένης, ξέρετε λοιπόν ἀπὸ αὐτοκίνητο;

— Ἀμέ!...

— Τότε θὰ μπορέσετε νὰ δῆτε τί ἔχει τὸ αὐτοκίνητό μου καὶ δὲν περτάτα.

— Βέβαια...

Καὶ ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος πλησίασε, ἐβγαλε κι' αὐτὸς τὸ σακάκι του, σήκωσε τὰ μανίκια του καὶ χώθηκε ὀλό-

Σὲ λίγο χανότανε ὡς τὴ μέση μέσα στὸ μοτέρ.

κερος σχεδὸν μέσα στὴν μηχανή. Κατόπι ξάπλωσε κάτω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, ὅσοι χώθηκε πάλι μέσα στὸ μοτέρ, τὸ ἔλυσε, τὸ ξανάβασε, βίδωσε ξεβίδωσε καὶ τέλος εἶπε:

— Μοῦ χρειάζεται ἓνα μεγάλο ἀγγλικὸ κλειδί.

— Πῶς εἶπατε;

— Εἶπα ὅτι μοῦ χρειάζεται ἓνα μεγάλο ἀγγλικὸ κλειδί...

— Καὶ τί πράγμα εἶναι αὐτό...

— Ἐνα ἐργαλεῖο.

— Καὶ κάνει τί;

— Ποὺ γυρίζει βίδες.

— Καὶ τί θὰ τὸ κάνετε ἐσεῖς αὐτὸ τὸ ἐργαλεῖο ποὺ γυρίζει βίδες;

— Νὰ πιάσω ἐκεῖνη ἐκεῖ τὴν μεγάλη βίδα.

— Καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ τὴν πιάσετε μετὰ τὰ χέρια σας;

— Ὁχι.

— Ἀσὰ...

—
— Λοιπόν;

— Λοιπὸν θέλω ἓνα ἀγγλικὸ κλειδί.

— Ποῦ νὰ τὸ βροῦμε ποὺ δὲν ἔχοι;

— Ἀκούτε ἐδῶ. Κεῖ, πίσω ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ δέντρα εἶναι ἓνα παρτήριον βενζι-

νης καὶ ἀνταλλακτικῶν.

— Λοιπόν;

— Θὰ πάτε νὰ ζητήσετε ἓνα κλειδί καὶ θὰ μοῦ τὸ φέρετε.

— Ὁραῖα. Καὶ σεις θὰ μένετε ἐδῶ;

— Βέβαια!

— Ὅσοι μπορῶ ν' ἀφήσω τὸ σακάκι μου καὶ τὸ καπέλλο μου.

— Βεβαίως!...

— Καλὰ πάω. Σὲ πέντε λεπτὰ θάμαι πίσω.

— Σὰς περιμένω.

Καὶ ὁ Δημοσθένης ξεκίνησε τρέχοντας.

Ἡ ἰδέα ὅτι σὲ λίγο θὰ μπορούσε νὰ συνεχίσῃ τὸν περίπατό του μετὰ τὴν ὥραία του κουρσίτσα τοῦ ἔδινε φτερά καὶ σὲ λίγο ἔφτανε στὸ μικρὸ παρτήριον ποὺ ἦταν πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Ἐκεῖ, ὅμως, τὸν πληροφορήσαν ὅτι εἶχαν μόνον βενζίνη καὶ λάδι καὶ ὅτι ἐργαλεῖα καὶ ἀνταλλακτικὰ θὰ εὕρισκε σ' ἓνα ἄλλο μαγαζὶ ποὺ ἦταν στὸ πλησιέστερο χωριό.

— Καὶ εἶναι μακριὰ αὐτὸ τὸ χωριό;

— Μπα, δέκα λεπτά. Νὰ πίσω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βουνάκι.

Καὶ ὁ Δημοσθένης ξεκίνησε πάλι τρέχοντας. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, εἴτε γιὰ τὴν κουρσίτσα, εἴτε γιὰ τὸν ἄνθρωπον ποὺ τὸν ἐλποσώθηκε εἶχε κάνει λάθος στοὺς ὑπολογισμούς του, ὁ Δημοσθένης ἄρχισε νὰ βρῇ τὸ χωριό.

Ὅταν ἐφθασε ἐκεῖ εἶχε βραδύνασι. Διευθύνθηκε ἀμέσως στὸ παρτήριον, ἀλλὰ ἐκεῖ τοῦ ἐδήλωσαν πῶς εἶχαν μόνον ἀνταλλακτικὰ καὶ ὅτι ἐργαλεῖα θάβρισκε σ' ἓνα ἄλλο χωριό, πέντε μίλις λεπτὰ πρὸ πέρα ἀπὸ ἐκεῖ.

Τί νᾶκανε ὁ Δημοσθένης; Ἐβρίσκε, βλαστήμισε, ἀλλὰ τὸ βάλει καὶ γιὰ τὸ τρίτο αὐτὸ χωριό. Ὅταν ἐφθασε ἐκεῖ, εἶχε πᾶν νυχτώσει καλὰ. Βρῆκε τὸ κλειδί ποὺ ἤθελε, ἄφησε ἐνέχυρο τὸ διαμάντινο δαχτυλίδι του, γιὰ τὸ πορτοφόλι του τὸ εἶχε ἀφήσει στὸ σακάκι του, μέσα στὸ αὐτοκίνητο καὶ κίνησε τρέχοντας γιὰ τὸ μέρος ὅπου εἶχε ἀφήσει τὴν κουρσίτσα του, τὸ σακάκι του, τὸ καπέλλο του καὶ τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἤξερε ἀπὸ αὐτοκίνητο.

Ὅσοι ἀπὸ ὥρα πολλὴ ἐφθανε ἐπὶ τόπου. Ἀδίκᾳ ὅμως ἔψαξε, ἀδίκᾳ φύσηξε, ἀδίκᾳ ἐβρίσκε καὶ βλαστήμησε: ἡ κουρσίτσα, τὸ σακάκι τὸ καπέλλο καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἤξερε ἀπὸ αὐτοκίνητα, εἶχαν κάνει φτερά.

Ἡ αὐγὴ βρῆκε τὸν Δημοσθένη Λεσπορτίφ, καθισμένο στὸ ἄκρο τοῦ δρόμου σὲ χάλια ἀξιοθρήνητα μ' ἓνα ἀγγλικὸ κλειδί στὸ χέρι.

ΜΑΞΙΜ

...καὶ κουτὰ

Στὸ ἐστιατόριον:
— Γκαρσόν, αὐτὴ ἡ κοτολέττα τρώγεται. Φώναξέ μου τὸν διευθυντή.
— Περιττὸν κύριε, οὔτε κι' αὐτὸς τρώγεται!...

Το τελευταίο του έργο

Ένα ωραιότατο διήγημα του Γ. ΓΚΡΟΣ

Περισσότερο από τον έρωτα το κρασί και τον καπνό, τον φτωχο Βαλεντίνο, τον κατέστρεφεν η φαντασία. Ζωγράφος υπερρεαλιστής έφτανε όνειρα διαρκώς. Το ωραιότερο το έτελειωνε με τα τελευταία λεπτά που του είχαν μείνει από την κληρονομία του εξαδέλφου του Φιλίπερτου, που του εστάθηκε ο στοργικός Μαικήνας του στα πρώτα του έτηματα.

Ο Βαλεντίνο παιδί συμπαθητικό και πολύ αδύνατο έμέτρησε την αύγλη της τελευταίας ανοίξεως την περιουσία του. Του έμειναν 6.50 φράγκα. Για εκατοστή φορά, από τότε που είχε προίξει την μοιραία χρεωκοπία, η φυσιογνωμία του θείου του Παύλου του ήρθε στο νου. Δυό εκκλήσεις, που του είχε άπευθυνη είχαν μείνει άνευ απαντήσεως. Ο Βαλεντίνο έχωσε τότε το κεφάλι του στα μαξιλάρια του κι' άποκοιμήθηκε θάβειά.

Ξύπνησε κατά το μεσημέρι από ένα δυνατό κουδούνισμα. Ήταν η θυρωρός, που του έφερνε ένα γράμμα του θείου Παύλου. Διάβασε:

«Καναρινάκι μου, το περίμενα. Δεν θα νοιώσης ποτέ την αξία του χρήματος. Πόσον καιρό χρειάστηκες για να σπαταλήσης την κληρονομία του ήλιθιου Φιλίπερτου; Θά έκανε πολύ καλύτερα αν άφηνε τα λεφτά του στην υπηρέτριά του. Θέλω να σε βοηθήσω μία φορά για πάντα, αλλά έμμέσως. Πήγαινε να βρης άμέσως το φίλο μου Μαρκιζά, μυροπώλη στο Νεϊγύ.

Ο θείος σου Παύλος»

«Τί είδους βοήθεια θά μου δώση αυτός ο Μαρκιζά;» σκέφθηκε ο νέος. Τέλος βρήκε πώς δεν είχε να χάση τίποτα αν πήγαινε να τον έπισκεφθ. Έφαγε, λοιπόν, ένα σάντουιτς και μία μπανάνα και τράβηξε για το Νεϊγύ.

Ο μυροπώλης κατοικούσε στη λεωφόρο, σε μία άπλη θύλα, που χωριζόταν από το εργοστάσιό του με έναν κήπο. Μιά γρήα υπηρέτρια, τον ώδήγησε στο σαλόνι.

Με μία ματιά που έρριξε ο Βαλεντίνο άντελήφθη πώς ο κ. Μαρκιζά, δεν έκανε συλλογή ταμπλώ. Άρα δεν έπρόκειτο να του αγοράση κανένα έργο του. Τότε τί τον ήθελε;

«Εξαφνα μπήκε ο οικοδεσπότης. Ήταν ένας άντρας γερός με ήρακλειο άνάστημα και στοργυλή κοιλιά.

Είδε τον Βαλεντίνο, να κυττάζει την μοναδική εικόνα, που είχε στο σαλόνι του και που παρίστανε άγελάδες, που λιαζόντουσαν και του είπε:

—Α κυττάζετε αότη την εικόνα. Θά τη θρίσκετε θέβαινα ροκοκό. Μία μέρα θά σας πω την ιστορία της. Αλλά τώρα άς μιλήσουμε σοβαρά. Είστε ζωγράφος, κύριε, και με τα-

λέντο μάλιστα, όπως μου είπε ο φίλος μου Παύλος.

—Ο θείος μου με κολακεύει.

—Ίσως έν μέρει. Έν πάση περιπτώσει, εκείνο που μ' ενδιαφέρει είναι αν δέχεσθε να φτιάσετε ένα πορτραίτο.

—Αί! Έκαμε ο Βαλεντίνο.

—Ήταν μία νέα, πράγματι ωραία.

«Έκαμε ά, γιατί συλλογίστηκε αν θά ήταν ικανός γι' αυτό. Το μόνο πορτραίτο, που είχε κάνει ήταν κάποιου συμμαθητού του, μόλις είχε τελειώσει τη Σχολή των Καλών Τεχνών.

—Ένα μεγάλο πορτραίτο; ρώτησε.

—Ένα μπουστό. Πρόκειται για το πορτραίτο της κόρης μου. Δεν είναι διόλου άσκημη και δεν έχει ανάγκη να την κολακεύετε. Έχετε καιρό να διαθέσετε αυτές τις ημέρες;

Ο Βαλεντίνο έδισταξε. Διαθέτω πέντε χιλιάδες φράγκα, είπε ο μυροπώλης.

Τα μάτια του νέου άστραψαν.

—Μά θέβαινα, είπε γελαστά. Θά άναβάλω τις άλλες μου υποχρεώσεις. Πότε θέλετε να με παρουσιάσετε στην δεσποινίδα κόρη σας;

—Άμέσως.

Ο μυροπώλης χτύπησε το κουδούνι και διέταξε την υπηρέτρια να έδοποιήση την δεσποινίδα.

Μετά δυό λεπτά παρουσιαζόταν η 'Υθόννη Μαρκιζά.

Ήταν μία νέα, πράγματι ωραία με γελαστά μάτια και χείλη ήδυπαθή ενός τύπου γεμάτος έγκρασια, που άρεσε στον Βαλεντίνο.

—Τί σκέπτεσθε για το μοντέλο;

Ο Βαλεντίνο δεν πρόφθασε ν' άπαντήση. Μία μελωδική φωνή άκούσθηκε.

—Ως τώρα, είπε η νέα μόνο φωτογράφοι έχουν άποθανάτισει τα χαρακτηριστικά μου. Θά είστε ο πρώτος που θά με ζωγραφίσετε....

Ο Βαλεντίνο την έβεβαίωσε άφου την κύτταξε καλά, ότι θά της έκανε ένα θαυμάσιο πορτραίτο.

—Και πότε θ' άρχίσωμε; ρώτησε η νέα.

—Άμέσως, άπήντησε ο πατέρας. Και για να μη χάνουμε καιρό σας δίνω το αυτοκίνητό μου να πάτε στο Παρίσι να φέρετε τα έργαλεία σας.

Η ώρα είναι τώρα τρεις. Μπορείτε να εργασθήτε από τις πέντε έως στις έφτά. Και σας παρακαλώ να μείνετε το θράδυ να διασκεδάσετε μαζί μας.

«Όλα αυτά είναι καλά, αλλά που θά εύρισκα λεπτά για ν' αγοράση, τι του χρειάζοταν για το ταμπλώ.

Ο κ. Μαρκιζά τον έβγαλε πάλι από την άμηχανία. Την ώρα, που τον άποχαιρετούσε του πέρασε στο χέρι χίλια φράγκα.

—Πάρτε μία προκαταβολή του είπε. Θά χρειάζεσθε να αγοράσετε μερικά πράγματα. Ξέρω τους καλλιτέχνες!

—

«Όταν γύρισε στις πέντε φοροδός μία καινούργια γραβάτα, ήταν φρεσκοξυρισμένος και έδειχνε τα νύχια του που είχε κάνει μανικιούρ. Άρχισε να ζωγραφίζει. Τα χέρια του όμως έτρεμαν. Το πρόσωπο της

δεσποινίδος 'Υθόννης έπαίρνε κάτω από το πινέλλο του εκφράσεις, που δεν άνηκαν στον κόσμον αυτό. Τα μάτια της είχαν διαστάσεις θωδίου, το χαμογέλο της πάγανε σε μια μογία ασφαλτώση, τα μάγουλά της έπαίρναν χρωματισμούς ζαπλωμένης, που έπρόδιναν την άνορεξία, με την όποιαν δούλευεν ο καλλιτέχνης. Η λεξη άνορεξία κυριάρχησε στην σκέψη του Βαλεντίνου και του ξεφυγε μάλιστα από τα χείλη την ώρα, που η νέα του διηγότανε τις άναμνήσεις της από το ρικτοφείο.

—Τί είπατε; ρώτησεν η 'Υθόννη.

—Τίποτε άπήντησε ο Βαλεντίνο. Ποτέ μου δεν είχα ωραιότερο μοντέλο από σας.

Γιατί αν το πορτραίτο πήγαινε πολύ άσκημη, ή συμπάθειά όμως μεταξυ ζωγράφου και μοντέλου προχωρήσε με μεγάλα θήματα.

«Έτσι τελείωσε η πρώτη ημέρα. Ο Βαλεντίνο έσθευε διαρκώς και μούτζούρωνε. Η 'Υθόννη, όταν είδε το σκέδιο δεν μπορούσε να σχηματίση άκριτή γνώμη. Ο κ. Μαρκιζά όμως όταν το είδε, έμεινε κατανθουσιασμένος. Έσχημάτισε την γνώμη, ότι ο Βαλεντίνο ήταν ένα λαμπρό παιδί, με ταλέντο, επιπροσθέτως δε το θράδυ στο τραπέζι του έκαναν έντύπω-

ση οι λαμπροί τρόποι του.

Την άλλη μέρα ξανάρχισεν η πόζα. Ο φτωχός Βαλεντίνο ίδρανε και έδρανε. Έξακολουθούσε να ζωγραφίζει με το πορτραίτο κάθε άλλο παρά με την νέα έμοιαζε.

Την τρίτη μέρα ο Βαλεντίνο σκέφθηκε να της θάλλ ένα κεφάλι κουβελιού, μα η σκέψς αυτή, που του άρεσε, σαν υπερρεαλιστής ζωγράφος που ήταν, σκέφθηκε πώς θά πρόσθα-λε την 'Υθόννη, που έν τω μεταξύ άρχισε να του άρέσει υπερβολικά. Τότε άρχισε να σβύνη το ταμπλώ.

—Τί κάνετε; φώναξε η νέα.

—Α, όχι... είπεν ο νέος άποφασιστικά. Η εικόνα αυτή δεν προχωρεί όπως ήθελα εγώ.

Τη στιγμή εκείνη μπήκε ο κ. Μαρκιζά.

—Με συγχωρείτε, είπε, σας άνησυχώ. Πώς πάτε;

—Πολύ άσκημη άμολόγησεν ο νέος.

—Αυτό δεν έχει σημασία.

—Πώς;

—Δεν ξεφράσθην καλώς. Θέλω να πω πώς έχω μεγαλύτερες σκοτούρες από τις δικές σας. Άρρώστησε ο καλύτερος πλασιέ μου και έχω άνάγκη κάποιου να πιά για μία παραγγελία στις Γκαλερί 'Ελεγκάντ. Δεν μου λένε δεν ξεκουράζεσθε λίγο;

—Ο,τι ήμουν έτοιμος να το προτείνω στη δεσποινίδα, είπεν ο Βαλεντίνο.

—Λοιπόν μπορείτε να μου κάνετε μία χάρη. Νά πεταχτήτε στις Γκαλερί 'Ελεγκάντ για την υπογραφή μίας παραγγελίας 50 χιλ. φράγκων. Η υπόθεσις είναι τελειωμένη. Δεν πάω όμως εγώ, γιατί αν θά μου προτείνουν μία έκπτωση θά μου είναι δύσκολο ν' άρνηθώ.

Ο Βαλεντίνο δισταξε. Πώς θά τα κατάφερνε;

—Τί λένε, φώναξεν ο Μαρκιζά. Θά τα καταφέρετε θαυμάσια.

Έτσι πείσθηκε ο Βαλεντίνο και έφυγε.

Μετά μία ώρα γύρισε με την παραγγελία στην τσέπη.

Ο Μαρκιζά ήταν ένθουσιασμένος. Ο Βαλεντίνο όμως του άμολόγησεν, ότι δεν συνήτησε καμμία δυσκολία. «Οτι τον περίμεναν κι' ότι υπέγραψαν άμέσως.

—Πάψτε, του είπε ο μυροπώλης, είστε άσος.

«Έπειτα έβγαλε το πορτοφόλι του, τράβηξε από μέσα πέντε χιλιάδες φράγκα και του τα έδωκε.

—Τί είναι αυτά; ρώτησεν ο ζωγράφος.

—Η προμήθειά σας.

—Μά...

—Είνε δέκα τοίς εκατόν. Θέλετε περισσότερα;

Ο Βαλεντίνο γελά και άρνεϊται.

—Δέν θέλετε, του λέγει, να ξεπέσετε 2 % από την τιμή και μου δίνετε 10 %;

—Δέν είναι το ίδιο. «Αν ξεπέφτα μία φορά την τιμή, θά έπρεπε να την ξεπέφτω διαρκώς. Πάρτε, λοιπόν, την προμήθειά σας και άστε τα αυτά. Άύριο έχω να σας προτείνω μία άλλη δουλειά.

—Αλλά... είπε ακόμη ο Βαλεντίνο.

Την άλλη μέρα ο κ. Μαρκιζά του είπε.

—Η 'Υθόννη δεν θά είναι έλευθερη σήμερα. Έν τω μεταξύ ίδου ή εργασία, για την όποιαν σας έλεγα χθές....

Ο Βαλεντίνο ξαναπήγε και έπέτευχε και πάλιν όπως την προηγούμενη ημέρα. Έτσι σε τρεις έβδομάδες ο ζωγράφος έγινε ο καλύτερος πλασιέ του Μαρκιζά και τώρα δεν γίνεται πιά λόγος για το πορτραίτο της 'Υθόννης.

Ντρέπεται όμως να άμολογήση πώς άφησε την ζωγραφική.

Σιγά-σιγά έν τούτοις καινούργια αίσθήματα ξυπνούν μέσα του.

Ο έρωτας για την 'Υθόννη, ή επιθυμία του κέρδους, ή λύπη του που δεν μπορεί πιά να ζωγραφίση.

Μία θραδυά εξομολογείται στον κ. Μαρκιζά, ο όποιος τον παίρνει και τον πηγαίνει μπρος στην εικόνα με τις άγελάδες.

—Άκουσε, μικρούλη μου, του λέγει, ο δράστης αυτού του πίνακος είμαι εγώ. «Ημουν στην ηλικία σου.

«Ένας συγγενής μου που του την έδειξα έσκασε στα γέλια. Πήγα να του εξηγήσω την τέχνη μου και τον έπεισα τόσο πολύ φαίνεται που άμέσως έσχημάτισε τη γνώμη πως είμαι γεννημένος για... το εμπόριο. Έτσι μπήκα σ' αυτό το εργοστάσιο, που τώρα είναι δικό μου. Όταν, λοιπόν, ο θείος σου Παύλος μου μίλησε για σένα και μου είπε πώς δεν θά τα καταφέρης ποτέ να ζήσης με την τέχνη σου, θυμήθηκα τον έαυτό μου. Κι' έπειδή χρειάζομουν ένα νέο να με βοηθήση σε φωνάζω!

Ο Βαλεντίνο χαμογέλασε. Ο κ. Μαρκιζά συνέχισε:

—Βαλεντίνο, θά έχω κανένα πίνακα να τον κρεμάσουμε πλάι στο δικό μου.

—Πώς μία γυμνή γυναίκα; με κεφάλι γερακιού που βγαίνει από ένα κοτέτσι!

—Θαυμάσιο. Νά το φέρης άμέσως.

«Υστερα από λίγες μέρες ο Βαλεντίνο παντρεύταν την 'Υθόννη και γινόταν συνέταιρος στο εργοστάσιο.

Γ. ΓΚΡΟΣ

του και πήγε να ψαρέψη.

Είχε ώρα εκεί, όταν πλησιάζει στο κιγκλίδωμα που χώριζε τον κήπο του τρελλοκομείου από το ποτάμι ένας τρελλός.

Αυτός άφου παρηκολούθησε κάμποση ώρα πόν Μάριο, στο τέλος του φωνάζει:

—Ε, κύριος! Κύριος!...

Ο Μάριος έστρεψε περίεργος το κεφάλι.

—Με το παρντόν, του κάνει ο τρελλός,

ήθελα όμως να μάθω τί κάνετε εκεί...

—Όπως βλέπετε, ψαρεύω...

—Ααα... Έξέρετε, σας κυττάω με ά-

ρα τώρα...

—Ααα.

—Και δεν πιάσατε τίποτε ακόμη;

—Όχι!

—Από πότε είστε εδώ;

—Από τις έπττα το πρωί.

—Και δεν πιάσατε τίποτα;

—Όχι, σου είπα!...

—Περίεργο...

Και ο τρελλός βυθίστηκε με σιωπής.

«Υστερ' από λίγο ξαναρωτά:

—Και θά μείνετε πολύ ακόμη;

—Κάνα δυό ώρες...

—Οραία! Είστε από τις έπττα το πρωί

εδώ, δεν πιάσατε τίποτα και σκέπτεσθε

να μείνετε δυό ώρες ακόμη... Έλάτε α-

ζί μας...

ΉΤΑΝ ΑΠΟ ΣΠΙΤΙ

Ο Μάριος είχε πάγει ταξίδι στη Λυών και στην έπιστροφή του πήρε μαζί του, τώρα στην κ. Μαρτίου, διάφορα καλαμικά και άλλα ένλεκτα φαγώσιμα. Στο δημοτικό φέρο Μασσαλίας τον σταματούν.

—Τί έχεις αυτού μέσα;

—Ό! Τίποτε, κάτι φαγώσιμα για το

σκυλάκι μου!

—Ανοίξέ μας το πακέτο.

Ο Μάριος άνοίγει το δέμα.

—Μπά! Μπά!... κάνει ο υπάλληλος. Με

τώρα ώραία πράγματα τρέφεις έσύ το σκυ-

λί σου;

Και ο Μάριος:

—Είναι, έξέρετε, από σπίτι το καυ-

μένο...

Ο ΟΛΙΒ ΘΥΜΩΝΕΙ

Έκείνο το απόγευμα ο 'Ολιβ θάνατι θυμωμένος στο καφενείο της «Κακαμπιέρ», όπου έπαιζε χαρτιά με τον φίλο του Μάριο.

—Σε καλό σου, 'Ολιβ, το λέγει ο Μάριος, τί έχεις;

—Έχω που είμαι πολύ θυμωμένος με τον γυιό σου! Δεν άφήνει ήσυχία την κόρη μου. Διαρκώς της ρίχνετε!

—Καθώς... 'Ολιβ!... Και τί θάλεγε αν μάθαινες πώς ο πατέρας του ρίχνετε ταχτικάτα της γυναίκας σου!

Λιζέμε...

Γεώργιος Σ. Βουτσινάς

Είσα πρώτῃ τῆς ἐβδομάδος ἡ ἑλληνικὴ δημοσιογραφία ἐπληροφορεῖτο με βαθυτάτην πράγματι καὶ εὐκρινὴ δόνησιν, ὅτι ὁ μέγας ἀληθινὰ Ἕλλην δημοσιογράφος Γεώργιος Σ. Βουτσινάς, ὁ ἰδιοκτῆτης καὶ διευθυντῆς τῆς δημοφιλοῦς «Ἀκροπόλεως», δὲν ὑπῆρχε πλέον μεταξύ μας. Ὁ θάνατός του ἔφερε τὸ πένθος εἰς ὅλοκληρον τὸν Τύπον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐθρήνησε με τὰ πλέον αὐθόρμητα δάκρυα, με τὸν πλέον ἀνεπιτήδευτον πόνον.

Λέξεις κοιναί, φράσεις τετριμμένα, ἐγκώμια τυπικά, δὲν ἔχουν καμμίαν θέσιν εἰς αὐτὴν τὴν πενιχρὰν ἀπόδοσιν φόρου τιμῆς πρὸς Ἐκεῖνον τὴν ὁποῖαν προσθέτει καὶ ἡ «Ἑβδομάς» κοινὰ εἰς τὰς τόσας ἄλλας. Εἰς τὸν ναπὸν τάφον του, ὀλίγα βουβὰ δάκρυα ἀποτελοῦν τὴν πλέον εὐγλωττον νεκρολογίαν, ἐκείνην ποὺ καὶ ὁ ἴδιος ἐπόθησε, ἀφήσας ὡς τελευταίαν του θέλησιν νὰ κηδευθῇ σεμνὰ, ἀπερίττα, καὶ ἀνεπίσημα, περικυκλωμένος ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν συναδέλφων του καὶ τῶν ἐγκρίτων σήμερον μαθητῶν του τοὺς ὁποῖους ἐδημιούργησε δημοσιογράφους, ὁ μαθητῆς τοῦ Βλάση Γαβριηλίδου. Ὁ ἑλληνικὸς Τύπος ἐστερήθη ἑνὸς μεγάλου συγχρόνου διδασκάλου. Οἱ ἀπορφανισμένοι μαθηταὶ καὶ συνεργάται του, θὰ συνεχίσουν τώρα τὸ ἔργον ποὺ ἐδημιούργησε. Ἐκεῖνος σπαταλῶν μέχρι τῶν τελευταίων στιγμῶν του τὰς πνευματικὰς καὶ σωματικὰς δυνάμεις του, προσφέρων καὶ τὸν ὕπνον του ἀκόμη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς «Ἀκροπόλεως», εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ὁραίων ἰδανικῶν του.

Ἡ «Ἑβδομάς» ἴσταται εὐλαβῶς πρὸ τοῦ τάφου του καὶ συλλυπεῖται θερμῶς τὴν σύζυγον του, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἡ τρυφερὰ σύντροφος τῶν πολυταράχων ἡμερῶν του, εἰς τὰς ἐποχὰς τῶν μεγάλων δημοσιογραφικῶν ἀγώνων του.

Τὸ Ζάππειον Μέγαρον φιλοξενεῖ αὐτὲς τὶς μέρες τὴν πλέον πρωτότυπον ἐκθεσιν ἀπὸ ὅσας ἔχουν στεγασθεῖ ὡς τώρα σ' αὐτό: Εἶναι ἡ Ἐκθεσις «Χαράς καὶ Ἑργασίας» ποὺ διοργανώσῃ τὸ Διεθνὲς Γραφεῖον τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς Ἑργασίας. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ὑπῆρξε ἀπόλυτος. Μπαρὸς σὰ παντὶ, στοὺς γραφικοὺς πίνακας καὶ τὸ ἄλλο τῆς περιεχόμενον, ὁ ἐπισκέπτης δὲν περνᾷ πιά σὰν ἕνας, ὁποιοσδήποτε ἐπισκέπτης Ἐκθέσεως μετὴν περιέργεια μόνον στὴν ψυχὴν, ἀλλὰ σὰν ἄνθρωπος ποὺ περιμένει ν' ἀντικρύσῃ κατὰ περισσώτερον ἀπὸ ἕνα ἀπλὸ ἐκθεμα. Καὶ φεύγει στὸ τέλος ἐντελῶς ἱκανοποιημένος.

Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν αἰσιοδοξίαν νὰ τοῦ πλημμυρίσῃ τὴν καρδιά.

Καὶ πρὸ παντὸς μετὰ τὴν πεποίθησίν του πιά βαθύτατα ριζωμένη στὸ πνεῦμα του ὅτι μόνον ἡ ἔργασία, ἡ πραγματικὴ καὶ ἡ δημιουργικὴ, δίνει τὴν ἀληθινὴν χαρὰ στὸν ἄνθρωπο, τὸν φέρνει πλησιέστερα πρὸς τὴν εὐτυχίαν.

Τὸ πρῶτο μουσικὸ τεμάχιο ποὺ ἐδημοσίευσεν ἡ «Ἑβδομάς» ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ μᾶς σταλοῦν πάμπολλα συγχαρητήρια γιὰ τὴ νέα αὐτὴ ποικιλία τῆς ὕλης μας. Ἡ δημοσίευσιν μουσικῶν τεμαχίων, τῶν μεγαλυτέρων Ἑλλήνων συνθετῶν, θὰ ἐξακολουθήσῃ τακτικῶς, ἀφοῦ τόσοι ἱκανοποίησε τοὺς ἀναγνώστας μας, πρὸς τοὺς ὁποίους καὶ πάλιν ὀφείλομεν εὐχαριστίας διότι ἔχουν τὴν εὐγένειαν νὰ μᾶς γράφουν τὰς ἐντυπώσεις των, ποὺ μᾶς καθοδηγοῦν γιὰ τὶς ἐκάστοτε κατευθύνσεις μας.

ΜΙΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Ὁ πολυάσχολος γιατρός, ἔχει ἔρωτι καὶ ἀντεβοῦ : —'Αναπνέετε βαθεῖα, παρακαλῶ!...

Νεοκλῆς καὶ Ζαχαρίας ἀνταλλάσσουν ἀπορίας καὶ ὁ δεύτερος κι' ὁ πρῶτος ὁμιλοῦν πολὺ εὐγλώττως

—Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ; —'Ὁ πρῶτος ἡ ἀπορία
—Τὶ μωρμουρίζεις Νεοκλῆ;
—Τίποτα Ζαχαρία.

—Μὰ εἶπες κάττι,
—Ὅχι δά.

—Μίλησες ὅπωςδήποτε, —ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτε
—Μὰ ὄχι—πῶς σοῦ φάνηκε; —ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτε
Μονάχα ποὺ τὰ παλαιὰ χρόνια ἀνεπόλησα
Θυμήθηκα τι αἰσθηματὰ θηλυκὰ ἐπώλησα
—Ὦ μουν σπουδαῖος Δὲν Ζουάν καὶ εἶχα ὕψος
γότητος

—Ὦ μουν γλυκὺς γλυκύτατος...

—Μὰ ἐλαφρῶς ἀνόητος.

—Αὐτὸ δὲν ἔχει, πιστέψτε με, καμμία σημασία

Στὸν ἔρωτα εἶναι προσοχὴ καὶ ἡ ἀνοησία.

—Ὦ μουν πάλι νεαρός, νὰ με θερμαίνῃ ὁ ἔρωτας

Κι' ἄς ἦμουν καὶ ἀνόητος.

—Καὶ τώρα εἰς' ἀνόητος κι' ἐγὼ τοῦ αὐτοῦ καὶ γέρος.

Αὐτὸ εἰν' ἀληθέστατον, κύρ' Νεοκλῆ, θαρρῶ.

Τίς Μήπως εἶπες τίποτε;

—Ναὶ. Τὸν κακὸ σου τὸν καιρό!

Λιζέμε...

Μειδιάματα

Ὁ ἐκλεκτὸς εὐθυμογράφος κ. Δ. Γιαννουκάκης γράφει εἰς ἐβδομαδιαῖον περιοδικὸν ἑμμετρον «θεατρικὸν ρεπορτάζ» τὸ ὁποῖον τελειώνει ὡς ἑξῆς:

«Αὐτὰ νὰ τὰ θεατρικά. Κι' ἐν γενικαῖς γραμμαῖς.

Θὰ παίζουμε τὰ θεάτρα με δόξες καὶ τιμές.

Τὸ «Περροκέ» τὸν «Βάτραχο» τοῦ Ἀντωνίου [Βώττη]

Ἡ «Σιλουέττα» θὰ παιχθῇ στοῦ Σαμαρτζή τοῦ [Φώτη].

Καὶ συγγραφέων μιὰ δυὰς
— Γιατὶ ὁ ἀναγνώστης φυλάττει μειδιάς; —
Στὸ θέατρον τὸ «Λυρικόν», χωρὶς μεγάλῃ ἐννοίᾳ
Θὰ γράψῃ τὴν «Γαρβένια»!...
Αὐτὰ νὰ τὰ θεατρικά: Πάντως τὰ περισσότερα
Κι' ἄς ποῦμε... μὴ χειρότερα!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ»

Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ μειδιᾷ ἡ καυμένη ἡ ἀναγνώστριά. Πῶς τὸ ἐφαντάσθη ὁ κ. Γιαννουκάκης; Ἐχει παρέλθει πλέον ὁ καιρὸς ποὺ οἱ ἀναγνώσται μειδιοῦσαν με τοὺς στίχους του...

Εἰς τὸ «Σαββατοκύριακον» ἐδημοσιεύθη ἡ ἑξῆς ἐπιστολή:

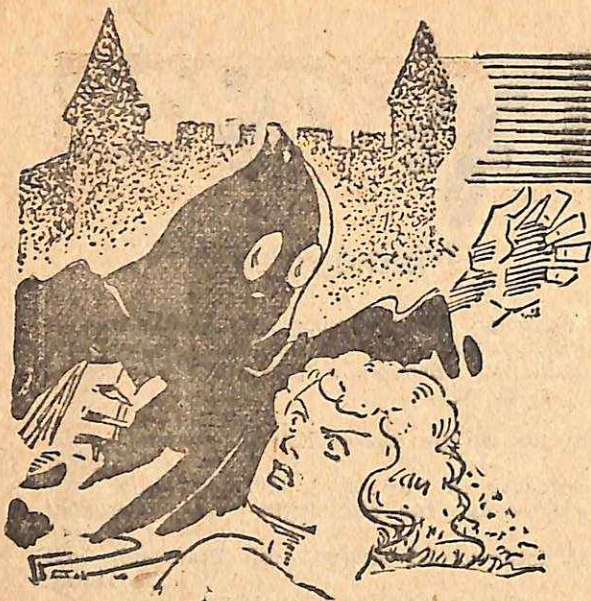
«Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

»Κατάπληκτος ἀνέγνωσα εἰς τὸ χθεσινὸν φύλλον τῆς ἐφημερίδος σας ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ ἀδείας ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος ἡθοιοῦ ἐξήτασεν ἀπὸ προχθὲς τὴν διαφορὰν μεταξύ τῶν θαλασσοπόρων Μαυρέα—Κοκκίνη καὶ τῆς πελατίδος μου Ρένας Ντόρ καὶ ἐτάχθη κατὰ τῶν ἀπόψεων αὐτῆς. Ἡ κατάπληξις μου αὕτη εἶναι, φρονῶ, δεδικαιολογημένη δεδομένου ὅτι ἡ πελάτις μου δὲν ἠκούσθη γημὴν ἡθοιοῦν ἡθοιοῦν ἀναπολόγητον, τοῦτο δὲ μοι γεννᾷ μελαγχολικὰς σκέψεις ἐπὶ τῇ προόψει ὅτι πιθανῶς νὰ κληθῶ πρὸς ὑπεράσπισιν ὑποθέσεως ἐφ' ἧς ἔχει ληφθῇ ἤδη ἀπόφασις.

»Μετὰ τῆς προσήκουσας τιμῆς

ΚΩΣΤΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ»

Τῆς ἐπιστολῆς προηγούμεναι καὶ ἔπονται αὐστηροὶ χαρακτηρισμοὶ μεταξύ τῶν ὁποίων αἱ φράσεις «ἡ ἐπιτροπὴ ἀδείας ἐργάζεται κατὰ περὶ ἑργον τρόπον», «ἡ λεγομένη ἐπιτροπὴ ἀδείας» κτλ. Οἱ χαρακτηρισμοὶ αὗτοι εἶναι λίαν ἀτυχεῖς. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀδείας ἀποτελεῖται ἀπὸ προσωπικότητας, ὅπως ὁ Διευθυντὴς τοῦ ὑπουργείου Ἑργασίας κ. Μαντουῆς, ὁ πρόεδρος τῆς Ἑταιρίας Συγγραφέων κ. Συναδινός, ὁ κ. Θ. Σακελλαρίδης κ.ἄ. καὶ ἔχει ἀποκτήσῃ μέγα κύρος μετὰ τὴν ἀμερόληπτον καὶ δικαίαν τακτικὴν τῆς. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐπεισόδιον, ἡ νεαρὰ ἡθοιοῦς, περὶ τῆς ὁποίας πρόκειται, ἔχει συμβῶλαιον μετὰ τὸν θάσσον Κοκκίνη—Μαυρέα καὶ ὀφείλει νὰ σεβασθῇ τὴν ὁπωροφάνειαν τῆς. Δικολαβισμοὶ δὲν χωροῦν ἐπ' αὐτοῦ. Ἀλλοιῶς, δὲν θὰ ἀποκτήσουν ποτὶ σοβαρότητα.

240N

Νόρα, είσαι μια ευγενικά ψυχή, και θέλω μια μέρα να μπορώ να σου αποδείξω ότι δεν είμαι εγγνώμων μόνο με τα λόγια...

—Θα γίνει κι' αυτό, έκανε η νέα χαμηλώνοντας τα μάτια και ξανακοκκινίζοντας ως τ' αυτιά. Ναι, Χάρβεϊ, συνέχισε, θα γίνει και την στιγμή αυτή την περιμένω με ανυπομονησία τόσο όση και η δική σου!...

Έκείνος δέν απήντησε. Έφερε κατασκευημένο στα χέρια της Νόρας στα χείλη του και τα φίλησε.

Ένοιωσε πια καλά ότι το μέλλον του, ή ζωή του, ήταν αδιαρρήκτως συνδεδεμένα με την ζωή και το μέλλον της νέας αυτής. Άν πολυόσε, θά της έλεγε εκείνη την ώρα ότι δεν την αγαπούσε απλώς, αλλά την έλτρεψε.

Εκείνη την ώρα άνοιξε η πόρτα και μπήκε η νοσοκόμος. Ήταν γελαστή και κρατούσε στο χέρι μια εφημερίδα.

—Δεσποινίς, είπε της Νόρας, έλατε να δείτε ένα πράγμα πολύ περίεργο. Και της έδωσε την εφημερίδα.

Στην πρώτη σελίδα και κάτω από χτυπητούς τίτλους ήταν η εικόνα της Τζέννυ Αϊκτον.

Η Νόρα πήρε την εφημερίδα, αλλά μόλις έριξε μια ματιά, έβγαλε μια κραυγή εκπλήξεως.

—Μά αυτή είναι η φωτογραφία μου! φώναξε. Θάλεγε κανείς πως είμαι ξγώ! Άλθ'ότι, είναι πολύ περίεργο, και αν το γεγονός που εικονογραφεί δεν ήταν τόσο τραγικό, θά μπορούσε κανείς να γελάσει με την περίπτωση αυτή. Κύτταξε Χάρβεϊ μια Νόρα, καταδικασμένη σε θάνατο!...

Και χωρίς να θέλη, η νέα χαμογέλασε. Ο Χάρβεϊ πήρε την εφημερίδα και την κύτταξε με προσοχή.

—Άλθ'ότι, είπε, σου μοιάζει πολύ, ελλ' αν την προσέξω κανείς καλά, θά βοηθούσε διακρίνει αρκετά βασικές, εν τούτοις. Πάντως, είναι γεγονός ότι σου μοιάζει πολύ.

Και επέστρεψε την εφημερίδα στην νοσοκόμο, χωρίς να φανεί ότι έδωσε ιδιαίτερα σημασία σ' αυτήν. Απεναντίας μια έλασση δυσκολία διακρίνεται στο πρόσωπό

'Η Νύφη

ΜΕΓΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗ-

του. Η Νόρα τόν πλησίασε και του χάιδεψε τα μαλλιά.

—Χάρβεϊ, μουρμούρισε, σ'ε δυσάρεστησε ή φωτογραφία αυτή; Φαίνεται κάπως δύσθυμος. Και ξέρεις; Είναι από το πρωί αυτό... Ασφαλώς θάπρεπε να πάρης λίγο καθαρό αέρα για να ξενευριασθής λιγάκι... Έν τω μεταξύ, σου ετοιμάζω κάτι πιο ωραίο από ένα άλλο περίπατο...

—Τί πράγμα; έκανε ο Χάρβεϊ, παίρνοντας και πάλι το χέρι της και ακολουπώντας το στο μάγουλό του.

—Θα ιδής... Τί έχουμε σήμερα; Δεκαπέντε... Λοιπόν, στάς δεκα εννέα φεύγει από την Νέα Υόρκη ή «Μέμφοις» για την Μοντρεάλ του Καναδά. Θέλεις να τηλεφωνήσω στην «Κίοναρ Λάιν» να μās κρατήσουν δυο καμπίνες για το ταξίδι αυτό;

—Νόρα... είσαι ένας θησαυρός...

—Θέλεις, λοιπόν, να φύγωμε μαζί;

—Αν θέλω! Μαζί σου πάγω όπου και να μου πής... Έλπίζω στις τέσσερες αυτές μέρες που μās μένουν να είμαι πια αρκετά καλά, ώστε να μπορέσω να βγω έξω.

Την άλλη μέρα, όμως, άλλη εκπλήξη, μεγαλύτερη περίμενε την νέα. Άνάμεσα στο καθημερινό ταχυδρομείο της ήταν κι' ένα γράμμα σε φάκελλο που είχε την επικεφαλίδα του διευθυντού των φυλακών του Γουόρδ Άϊλαντ.

Περίεργη ή Νόρα, άνοιξε το γράμμα και διάβασε:

«Δεσποινίς,

«Επιτρέψατέ μου ν' απευθύνω επίκλησιν εις την αγαθήν σας καρδίαν. Είμαι μια δυστυχής, της οποίας αι ήμέραι είναι μετρημέναι και ή οποία, εντός ελαχίστου χρόνου θ' άποτίση την ποινήν του έγκληματος που διέπραξε.

«Θα επεθύμουν, εν τούτοις, όπως προτού επέλθη ή τρομερά αυτή στιγμή, μία συμπάθης ψυχή κύφη επ' όλίγας στιγμάς επ' μου όπως δεγθή τα τελευταία μου δάκρυα και την μετάνοιάν μου.

«Τό όνομά μου δεν σάς είναι βεβαίως γνωστόν, άλλ' έχω έργασθί εις τό εργοστάσιον Γουόλτον και απέκομιστα εκείθεν την ανάμνησιν της αγαθότητός σας προς πάντας όσους επλησίαζατε.

«Επιτρέψατέ μου, λοιπόν, δεσποινίς, να σάς καθικετεύω ταπεινώς να μ' ευνόησετε διά βραχείας σας εν τη φυλακή επισκέψεως. Θά είναι ποῶτις έλθους, την όποιαν ό Ύψιστος θά σάς άναγνωρίση.

«Η μετά σεβασμού και άφοσιώσεως δούλη σας

TZENNY AIKTON
(Κελλίον 243)»

Η Νόρα ξαναδιάβασε τό γράμμα, σάν να μην πίστευε στα μάτια της.

Η γυναίκα ένώπιόν της ήταν τελείως

άγνωστη, εν τούτοις τό γεγονός ότι της έμοιαζε τόσο, της γέννησε μία συμπάθεια, άνάμικτη με περιέργεια γι' αυτή την μελλοθάνατο. Ηθέλε πάρα πολύ να της φανή χρήσιμος, εν τούτοις δέν θά ενεργήσῃ χωρίς την γνώμη του Χάρβεϊ. Πήρε, λοιπόν, τό γράμμα και ανέθηκε στο δωμάτιό του.

Ο χημικός διάβασε τό γράμμα και ρώτησε:

—Τί σκέπτεσαι, λοιπόν, να κάμης;

—Τίποτε περισσότερο παρά τίς επίσκεψη για την όποιαν ή δυστυχισμένη αυτή με παρακαλεί...

Ο νέος άνασχεκώθηκε επάνω στο κρεβάτι του.

—Νόρα, είπε με ανήσυχο τόνο, δέν θά κάμης βέβαια, την άπερισκεψία αυτή!...

—Θεωρείς, λοιπόν, ως άπερισκεψία την επίσκεψή μου σε μία φυλακή; Και τί κίνδυνο μπορώ να διατρέξω εκεί μέσα;

—Δέν ξέρω... Πάντως έχω ένα κακό προαίσθημα... Βέβαια, οι φυλακές δέν μπορούν να χρησιμοποιούν σε τίποτε στον άνθρωπο με την κουκούλα, παρά μόνο στο να τον δεγθουν μία μέρα φιλοξενούμενός τους, αλλά, σου είπα, ένα κακό προαίσθημα...

—Είναι ό χθεσινός έννευρισμός σου που διαρκεί ακόμη, απήντησε μ' ένα γλυκό χαμόγελο ή Νόρα. Θά μ' αφήσης, λοιπόν, να επισκεφθώ την δυστυχισμένη αυτήν;... Ίσως, είμαι τόσο περιεργή να ιδώ από κοντά την σωσία μου!...

—Πώς όμως θά μπορέσης να φθάσης ως τό κελλί της;

—Τίποτε εύκολώτερο! Είμαι μέλος της φιλανθρωπικής εταιρίας «Σύνδεσμος του Έλεύους». Μεταξύ των ενεργειών της εταιρίας αυτής είναι και οι επισκέψεις στους φυλακισμένους και ή παρηγορία των καταδικασμένων σε θάνατο. Επίτιμος Πρόεδρος μας είναι ό Κυβερνήτης Νέας Υόρκης. Βλέπεις, λοιπόν, ότι δέν μου είναι δύσκολο να έχω μίαν άδεια επισκέψεως στις φυλακές του Γουόρδ-Άϊλαντ.

—Έν τούτοις, Νόρα, σε παρακαλώ, να σκεφθής λιγάκι ακόμη... Φοδούμαι αυτή την επίσκεψη...

—Τί παιδί που είσαι, Χάρβεϊ... Έλα, μην κάνης έτσι. Δέν θά λείψω άλλωστε παρά λίγη μόνον ώρα από κοντά σου!... Καταλαβαίνω γιατί δέν μ' αφήνεις να πάγω... Δέν θέλεις να λείψω από κοντά σου... Δέν είναι έτσι; Σου υπόσχομαι να επιστρέψω γρήγορα... Έν τω μεταξύ έσύ, κοιμήσου λίγο. Αυτό θά σου κάνη καλό. Ησύχασε και πρό παντός, όχι μαύρες ιδέες, αϊ;

Γαϊ αϊδεύοντάς τον άλλη μία τό μέτωπο τον άφήκε στις φροντίδες της νοσοκόμου και βγήκε. Μετά ένα τιαροτό ή Νόρα, έβγαине από την έδρα του «Συνδέσμου του Έλεύους» με μία άδεια επισκέψεως των φυλακών του Γουόρδ Άϊλαντ.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΟΥ

ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΞΟΥ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΥ

Όταν παρουσιάσθηκε εκεί την ώδηγησαν άμέσως στον διευθυντή των φυλακών, ό οποίος την έδέχθηκε με μεγάλη ευγένεια. Διάβασε τό έγγραφον της άδειας και άφου παρεκάλεσε την νέα να καθήση λίγο, έκτύπησε τό κουδούνι που ήσαν επάνω στο γραφείο του.

Ένας δεσμοφύλαξ φάνηκε σε λίγο.

—Κράμμερ, του είπε ό διευθυντής, έδήγησε σε παρακαλώ την δεσποινίδα στην κατάδικο 243. Έρχεται εκ μέρους του «Συνδέσμου του Έλεύους» και έχει κανονική άδεια επισκέψεως.

Ο δεσμοφύλαξ, όμως, έμνε άκίνητος στη θέση του, κυττάζοντας με μάτια διάπλστα άνοιγμένα από την εκπλήξη την Νόρα.

Δέν ήταν, λοιπόν, ή Τζέννυ Αϊκτον αυτή που έδλεπε τώρα αντίκρυ του; Η Τζέννυ, την όποιαν μόλις πρό όλίγου άφίκε στο κελλί της διπλο-τριπλομανταλωμένη;

Έφερε τα χέρια του στο μέτωπο... Οχι, όμως, δέν ώνευρεότανε. Συνήλθε άμέσως και άποκρίθηκε με σεβασμό:

—Πολύ καλά, κ. διευθυντά!

Και έτοιμαζόταν να παρακαλέση την Νόρα να τον ακολουθήση, όπότε ό διευθυντής των φυλακών του είπε:

—Δέν μου λές, Κράμμερ, ή κρατουμένη είναι ακόμη μαζί με τον πατέρα της;

—Μάλιστα, κ. διευθυντά...

—Νά διακόψετε την επίσκεψή του. Μπορεί να ξανάβρη αύριο, γιατί ή μίς Γουόλτον θά βιάζεται βέβαια...

—Πολύ καλά, κ. διευθυντά.

Και στρεφόμενος προς την Νόρα:

—Ευχαριστήητε, δεσποινίς, να έλθετε μαζί μου...

Γ'.

Η ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 243

Όταν πριν μία ώρα, ό δωρ Αϊκτον, πήγε να επισκεφθή την κόρη του, την βρήκε σε κατάσταση εξαιρετικής διεγέρσεως. Βημάτιζε πάνω και κάτω στο κελί της, και τα χείλη της, διαρκώς κινώνταςαν σάν κάτι να ψιθύριζαν. Πραγματικά, ή δυστυχισμένη μετρούσε διαρκώς τις μέρες που της έμεναν να ζήση.

—Πάντε μέρες ακόμη... Έλεγε, πάντε μέρες μου μένουν ακόμη να ζήσω κι' ε-στερα ή ήλεκτροική πολυθρόνα!... Όχι! Όχι!... Δέν είναι δυνατόν αυτό!... Δέν έλω να πεθάνω!...

Την ώρα εκείνη φάνηκε στο μικρό παρθυράκι του κελλιού ή βασανισμένη μορφή του πατέρα της, που τον ώδηγούσε ό δεσμοφύλαξ Κράμμερ. Η Τζέννυ τόν είδε και έτρεξε κοντά του. Τα βλέμματά της ήσαν άπλανη. Τό χρώμα του προσώπου της πανιασμένο.

—Πατέρα μου! φώναξε, σώς με! Θά με σκοτώσουν!

—Ησύχασε αγαπημένο μου παιδί, μουρ-

μούρισε ό δωρ Αϊκτον... Σου φέρνω την σωτηρία!...

Τό βλέμμα της καταδίκου φωτίσθηκε άμέσως από την λάμψη της έλπίδας. Τα συνεσπασμένα χαρακτηριστικά της ήμερσαν κάπως.

—Πατέρα... Πατέρα, ψιθύρισε, μου λές αλήθεια; Πές μου, λοιπόν; Τί κατορθώσατε; Ο Κυβερνήτης μου δίνει χάρι; Θά ζήσω, λοιπόν; Ό! Θέλω να ζήσω!...

—Θά ζήσης, Τζέννυ, και θά έλευθερωθής!...

—Θά έλευθερωθώ; έκανε ή Τζέννυ, σάν να μην πίστευε σ' αυτιά της. Πατέρα, δέν άστευόμουν βέβαια... Σε παρακαλώ όμως, μην εξακολουθήσης...

—Ησύχασε και δέν άστειόμουν καθόλου... έκανε ό γιατρός. Άκουσέ με τί θά σου πώ.

Κά χαμηλώνοντας τη φωνή του, της έζήγησε τί είχε σχεδιασθή με τον «άρχηγό». Ο δεσμοφύλαξ Κράμμερ ήταν δικός τους, χάρις σ' ένα γενναίο ποσό που του είχε δώσει ό άνθρωπος με την κουκούλα. Ο Κράμμερ, χωρίς να υποχρεωθεί θετική συνδρομή, είχε αναλάβει να κλείση τα μάτια και τα αυτιά, αφήνοντάς τους έτσι να ένεργήσουν με όλη τους την ήσυχία.

—Επίσθησε, λοιπόν, τώρα; κατέληξε ό γιατρός. Τό σχέδιό μας είναι υπέροχο. Έννοείς ότι ό δεσμοφύλακας πολύ λίγο ένδιαφέρεται αν θά θανατωθί μία γυναίκα αντί άλλης. Αυτός μας έπρομήθευσε και τό χαρτί με την επικεφαλίδα των φυλακών.

Η Τζέννυ όμως, ένοιωσε μέσα της να ξυπνή ή συνείδησις.

—Πατέρα, είπε, αυτό δέν μπορώ να τό δεχθώ! Πώς θά βάλω μία άθώα να πληρώση για μένα; Και τί μου έφταιξε ή κοπέλλα αυτή; Θά ήμουν έτσι δυο φορές κακούργα και έγκληματίας! Όχι, αυτό δέν θά γίνει ποτέ!... Δέν τό δεχόμαι!... Είναι άτιμία!...

—Τζέννυ, τρελλάθηκε! έκανε ό πατέρας της. Τζέννυ, παιδί μου, αν μ' αγαπάς, άφσέ με να κάμω, άφσέ με να σε σώσω!... Έέρε πως αν πεθάνης έσύ, θά σε ακολουθήσω στον τάφο άμέσως!... Θέλεις, λοιπόν, να θανατώσης τον πατέρα σου για να μην πεθάνη μία ζένη;

Η Τζέννυ έπασε αποθαρρυνμένη στο κρεβάτι της. Τα τελευταία αυτά λόγια του πατέρα της την είχαν κλονίσει.

—Πάει καλά, ψιθύρισε, κάνεσε ό,τι θέλεις... Θά σε υπακούσω.

—Ευχαριστώ, πολυαγαπημένο μου παιδί!... Προτού περάσουν πάντε μέρες θά είσαι έλεύθερη και έστερα από λίγες μέρες θά έχουμε φύγει και οι δυο από την Αμερική και θά ταξιδεύουμε στην Ερώπη. Έχω πάρει όλα τα μέτρα μου. Τα πάντα είναι έτοιμα!...

—Άλλά, παρατήρισε ή Τζέννυ, είσθε βέβαιοι ότι θάρθί ή μίς Γουόλτον να με δει;

—Θά έλθῃ, είμαι βέβαιος... Δέν μπο-

ρεί να μην έλθῃ! έκανε ό γιατρός με βία, που πρόδιδε εν τούτοις την ένδόμυχη άνησυχία του για μία ένδεχομένη άποτυχία του σχεδίου του...

Την στιγμή εκείνη, επέστρεψε ό δεσμοφύλαξ Κράμμερ. Όπως ξέρουμε, τόν είχε καλέσει ό διευθυντής των φυλακών.

—Δόκτορ, είπε, βάζοντας τό χέρι στον ώμο του γιατρού, είναι ώρα να παγίνετε. Η μίς Γουόλτον θέλει να επισκεφθή την κόρη σας!

Ο γιατρός έριξε ένα βλέμμα θριάμβου στην κόρη του. Και στρεφόμενος προς τον Κράμμερ έκανε αδιάφορα:

—Πολύ καλά, παγαίνω... Τζέννυ, πρόσθεσε σκύβοντας στην κόρη του, μην ξεχνάς όσα είπαμε. Είναι άπολύτως άνάγκη να επιτύχης εκ μέρους της μία τελευταία επίσκεψη στην παραμονή της θανατικής έκτελέσεως, δηλ. στας 19.

Δέν θά κατορθώσουμε τίποτε χωρὶς αυτό!...

—Σου τό υπόσχομαι!...

—Δεσποινίς, έκανε ό δεσμοφύλαξ, Κράμμερ, όταν ό Αϊκτον έφυγε,στη Νόρα που είχε μείνει έξω από τό κελλί, μπορείτε να περ-ίτε, τό Νο 243 σας περιμένει.

—Ευχαριστώ, ψιθύρισε ή Νόρα, και μπήκε στο κελλί.

Χαιρέτησε με μία ελαφρά κλίση του κεφαλιού την κατάδικο και διευδύνθηκε στη μέση του κελλιού κυττάζοντας την. Πραγματικά, ή όμοιότης της καταδίκης μαζί της ήταν καταπληκτική. Άν τα χαρακτηριστικά της Τζέννυ δέν ήταν μαραμένα, από την άγωνία μέσα στην όποια ζούσε τόσες μέρες τώρα, δέν της τά είχε αλλοιώσει, δέν θά μπορούσε ούτε ό προσεκτικώτερος παρατηρητής να ξεχωρίση τις δυο νέες. Θάλεγε κανείς πως ήσαν διδύμες αδελφές.

Άλλά και ή Τζέννυ, δέν φαινόταν να άπορούσε όλιγώτερο με την όμοιότητα αυτή. Δέν έδειξε εν τούτοις τίποτε.

Και άφου πέρασαν οι πρώτες στιγμές της άμνηστίας, έτρεξε στην Νόρα και της είπε διγονάς της τα χέρια:

—Ήλθατε, λοιπόν; Πόσο είσθε καλή! Ποτέ δέν περίμενα ότι ή έκκλησίς μου θά εύρισκε απήχηση!... Εμείς οι στωχοί, οι άπόκληροι, σάς φανταζόμαστε, σάς τους πλουσίους, σάν καμωμένους σχεδόν από πέτρα!...

—Δυστυχισμένο παιδί, έκανε ή Νόρα, ίσως να μην έχετε άδικο για πολλούς α-πό μās. Πάντως, αυτή την στιγμή, έ-χετε απέναντί σας έναν άνθρωπο που πάσχει μαζί σας και σάς καταλαβαίνει ως εκ τούτου, πολύ καλά. Σας υπόσχομαι, λοιπόν, να παρουσιασθώ ή ίδια στον κυρ-βερνήτη και να ζητήσω να μετριάσθ ή ποινή σας. Θά τό κάνω αυτό με όλη μου την καρδιά!...

—Δεσποινίς, απήντησε ή Τζέννυ, δέν βρίσκω λόγους για να σε ευχαριστήσω, εν τούτοις, επέτρεψέ μου να μην έλπίζω και πόσο από τό διάδημά σας

αυτό... "Εχει ήδη παρουσιασθή στον κυ-
θερνήτη ο πατέρας μου, τον παρακάλεσε,
έκλαψε, άλλ' αυτός εστάθηκε ανέκδοτος.
"Εν τούτοις, εγώ δὲν ἤθελα νὰ μὴ δοι-
μάσω καὶ τὸ τελευταῖο μέσο πού μου ἀ-
πέμεινε, τὴν τελευταία μου ἐλπίδα. Καὶ
ἡ ἐλπίδα μου αὐτὴ εἶθε σεις... Γι' αὐτὸ
ζήτησα νὰ σὰς ἰδῶ. Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν
γίνῃ τίποτε, ἡ καλὴ σας ἡ καρδιά, γιὰ
τὴν ὁποία ἀκουσα, δὴν λόγια παρηγορι-
ᾶς ἀπὸ τὸ στόμα σας, θὰ μοῦ ἦσαν ἀρεστά
γιὰ νὰ μοῦ μετριάσουν τὴν πίκρα τῶν
τελευταίων μου στιγμῶν...

Ἡ Νόρα ἦταν κατασυγχινωμένη. Τὰ
μάτια της ἦσαν γεμάτα δάκρυα. Χάιδε-
ψε τὰ μαλλιά της νέας χωρίς νὰ μπορῇ
νὰ ἀρθρώσῃ λέξη.

Ἡ Τζέννυ ἐξηκολούθησε στὸν ἴδιο τό-
σο. Δὲν ἔβλεπε καὶ αὐτὴ σὲ θέσιν νὰ πῇ
ἂν ὑποκρινότανε ἐκείνη τὴν στιγμή ἢ ἂν
ἔλεγε ὅτι ἀκριβῶς αἰσθανότανε.

—Τώρα, ἐπρόσθεσε, ἕνα μονάχα θὰ
εἶχα νὰ σὰς παρακαλέσω: νὰ μὴ μ' ἀφή-
σετε μόνη στὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς
ζωῆς μου. Ὑποσχέθητε μοῦ ὅτι θὰ ξα-
ναρῶτε νὰ μὲ βρῆτε...

—Ὅποτε θέλεις, φτωχὸ μου κορίτσι,
μουρμούρισε ἡ Νόρα.

—Θὰ μπορούσατε τὴν παραμονὴ τῆς
ἐκτελέσεώς μου;

Ἡ Νόρα ἀνερέγγησε.

—Πότε εἶναι, ψιθύρισε μὲ φωνὴ πού
μῶλις ἀκούσθηκε.

—Στις 19...

—Καλὰ, ἔκανε ἡ Νόρα, ὅστερα ἀπὸ
μικρὴ σκέψη.

—ὦ! εὐχαριστῶ, δεσποινίς, εὐχαρι-
στῶ!... Τί καλὴ πού εἶσθε... Ὁ θάνατος
δὲν μὲ φοβίζει πιά.

Δ'.

Ἡ ἐνέδρα

Ἡ Νόρα βγήκε ἀπὸ τὶς φυλακὲς μὲ
τὴν καρδιά συντετριμμένη. Στὸ πρόσωπο
τῆς Τζέννυ Αἰγκτον δὲν ἔβλεπε πιά τὴν
ἐξηλθματία, ἀλλὰ τὸν ἄνθρωπο πού ἐ-
πρόκειτο νὰ πεθάνῃ σὲ λίγες μέρες...
Καὶ ὅσο δὴποτε ἐνοχλος καὶ ἂν ὑπῆρξε ὁ
ἄνθρωπος αὐτός, δὲν μπορούσε, παρὰ νὰ
κάμῃ τὴν Νόρα νὰ τὴν λυπηθῇ. Θὰ
κρατοῦσε, λοιπόν, τὴν ὑπόσχεση πού εἶχε
δώσει στὴν Τζέννυ, καὶ θὰ κατάρθωνε
ἔτσι νὰ τῆς γλυκάνῃ τὶς τελευταῖες τῆς
στιγμὲς.

—Βλέπεις, λοιπόν, εἶπε στὸν Χάρβεϊ
ὅταν ἐπέστρεψε, ὅτι εἶχες ἀδικο νὰ φο-
βᾶσαι τόσο; Δὲν μοῦ συνέθε τίποτε.

—Καὶ ἐν τούτοις ἐγὼ ἀνησυχῶ! ἀ-
πῆνθησε ὁ νέος χαμογελώντας. Ἄλλὰ,
μήπως δὲν φοβάται κανεὶς καὶ τὸ παρα-
μικρό, ὅταν πρόκειται γι' αὐτὸν πού ἀ-
γαπᾷ; Μονάχα πού θὰ χρειασθῇ τώρα,
μὲ τὴν δευτέρα ἐπισκεψὴ του εἴναι κα-
τάδικο νὰ ἀναβάλωμε τὴν ἐκδρομὴ μας.

—Κάθε ἄλλο! φώναξε ἡ Νόρα. Τὴν
ῶρα πού εἴπαμε, δηλ. στὰς 19, ἐσὺ θὰ
πάρῃς τὸ βαπόρι καὶ θὰ φύγῃς καὶ τὸ ἴ-
διο βράδυ ἐγὼ θὰ ἔλθω νὰ σὲ συναντή-
σω μὲ αὐτοκίνητο, ὅπου θὰ σταματήσῃ
τὸ βαπόρι μιά ὥρα στὸ Γκρήνσπαρκ, γιὰ
νὰ παραλάβῃ τὸ ταχυδρομεῖο.

—Θὰ προτιμοῦσα, Νόρα, νὰ μὴν ἔφευ-
γα μόνος, ἀπῆνθησε ὁ Χάρβεϊ. Θὰ σὲ πε-
ριμένω νὰ φύγωμε τὸ βράδυ μαζὶ γιὰ τὸ
Γκρήνσπαρκ.

—Ὁχι, Χάρβεϊ, δὲν εἶμαι ἀκόμη σὲ

Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

θέσιν νὰ ὑποστῇ τὴν ταλαιπωρία ἐνὸς
πολυώρου ταξιδίου μὲ αὐτοκίνητο. Θὰ
πάρῃς ἐσὺ τὸ αὐτοκίνητο καὶ θὰ μὲ περι-
μένῃς ὅπως εἴπαμε, ἥσυχος ὅτι δὲν πρό-
κειται νὰ βρῶ στοὺς διαδρόμους τῆς
φυλακῆς, τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν κουκούλα.

Τοῦ κάκου ὁ Γκράχαμ ἐπεχείρησε νὰ
ἀντεῖπῃ. Ἡ Νόρα ἦταν ἀνέκδοτος. "Εἴσαι
στὰς 19, ὁ νέος ἐπεβιβάζετο τοῦ «Μέμ-
φισ», ἐνῶ ἡ Νόρα διευθυνόταν στὶς φυ-
λακὲς τοῦ Γουόρδς «Αἰλανθ».

Ὁ διευθυντὴς τὴν δέχθηκε μὲ πολλὴ
καὶ πάλι εὐγένεια, ἀλλὰ τῆς εἶπε:

—Δεσποινίς, τίς παραμονὲς τῶν θανα-
τικῶν ἐκτελέσεων, μόνον στοὺς στενοὺς
συγγενεῖς τοῦ μελλοθάνατου ἐπιτρέπεται
νὰ τοὺς ἐπισκέπτονται. Συνεπῶς, εἶμαι
ὑποχρεωμένος, μὲ μεγάλη μου λύπη, νὰ
μὴ σὰς ἐπιτρέψω νὰ μπῆτε στὸ κελλὶ
τῆς Τζέννυ Αἰγκτον.

Ἡ Νόρα, ὅμως, ἐπέμεινε:

—Κε διευθυντὰ, εἶπε, σὰς θερμοπα-
καλῶ. "Ερχομαι ἐξ ὀνόματος τοῦ «Συν-
δέσμου τοῦ "Ελέους"! Σὲ καμμιὰ ἄλλη
στιγμὴ δὲν εἴμεθα τόσο χρήσιμοι στοὺς
δυστυχισμένους ὅσο τώρα. Ὑποσχέθηκα
στὴν μελλοθάνατο νὰρῶ καὶ νὰ τὴν δῶ,
καὶ νὰ συνοδεύω τὸν πατέρα της μετὰ
τὴν ὑστάτη αὐτῆς συνάντησιν...

Ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν ἀνῆλθε
καὶ πάλι, ἀλλ' ἡ Νόρα ἐπέμεινε τόσο πού
στὸ τέλος ἐκάμφθη.

—Ἀς εἶναι, εἶπε, θὰ κάμω μιά ἐ-
ξαίρεση πρὸς χάριν σας. Μπορεῖτε νὰ
μιλήσετε γιὰ λίγες στιγμὲς μὲ τὴν
Τζέννυ Αἰγκτον. Ἀλλὰ προσέξτε παρα-
καλῶ, μὴν ἀκουσθῇ τίποτε ἔξω, γιὰτὶ
ὅτι κάμνω, τὸ κάμνω κατὰ παράδωσιν
τοῦ κανονισμοῦ πού εἶναι ρητός...

—ὦ! μείνατε ἥσυχος καὶ σὰς εὐχα-
ριστῶ θερμὰ.

Ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν πάτησε
ἕνα κουμπί καὶ εἶπε στὸν κλητῆρα πού
ἐνεφανίσθη:

—Ὁδήγησε τὴν δεσποινίδα στὸν δε-
μοφύλακα Κράμμερ. Διαμέρισμα κατα-
δικῶν εἰς θάνατον. Θὰ τὴν ὀδηγήσῃ
στὴν κατάδικο ἀριθ. 243.

Ὁ κλητῆρ ἐχαιρέτισε καὶ παραμέρισε
νὰ περάσῃ ἡ νέα. Σὲ λίγο ἦσαν στὸ κελ-
λὶ τῆς μελλοθάνατης. Ὁ πατέρας τῆς ἦ-
ταν ἦδη ἐκεῖ καὶ συνωμιλοῦσε μὲ τὴν
Τζέννυ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα. "Ο-
ταν ἡ κατὰδικος εἶδε τὴν Νόρα, δὲν μπό-
ρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα κίνημα χαρᾶς.

Εἶχε φοβηθῇ ὅτι δὲν θὰ ἐρχόταν καὶ
γι' αὐτὸ ὅταν τὴν εἶδε αἰσθάνθηκε ἀμέ-
σως νὰ ἀναπερῶνται ὅλες τῆς οἱ ἐλ-
πίδες.

Ὁ Κράμμερ τὴν πλησίασε μὲ τρόπο
καὶ τῆς εἶπε:

—Εἶσθε τυχεροί. Τὰ γόρῳ καλλιὰ εἶναι
ἄδεια καὶ ἄλλος δεμοφύλακας ἀπὸ μένα
δὲν ὑπάρχει. "Οσο γιὰ τὸν φύλακα τοῦ
διαδρόμου, εἶναι φίλος μου... Δὲν ἔχετε,
λοιπόν, νὰ φοβηθῆτε τίποτε. Προσοχή,
μονάχα...

Προχώρησε πρὸς τὴν θύρα τοῦ κελ-
-

οῦ καὶ ἔστρεψε τὸ κλειδί. Τὴν στιγμὴ ἐ-
κείνη πλησίασε ἡ Νόρα. Ὁ Κράμμερ ἔ-
νοιξε τὴν πόρτα καὶ ἄρχισε νὰ ἀπομα-
κρύνεται σιγά-σιγά, μὲ ἀδιάφορο ὕφος,
πρὸς τὸ ἄλλο ἄκρο τοῦ διαδρόμου.
...Νάμαι! ἔκανε ἡ Νόρα τῆς Τζέννυ.
Βλέπεις ὅτι εἶμαι συνεπὴς στὸν λόγο
μου!...

—Τί καλὴ πού εἶσθε, δεσποινίς!... ἀ-
πῆνθησε ἡ Τζέννυ.

Ἄλλ' ἐνῶ ἡ Νόρα ἀνυπόπτη τὴν πλη-
σίαζε καὶ τῆς ἔτεινε τὸ χέρι, ὁ δὲρ Αἰγ-
κτον, ὅρμητος ἀθόρυβα ἀπὸ πίσω της καὶ
κρατώντας τὴν σχεδὸν ἀκίνητη τῆς
ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὴν μύτη ἕνα κομμάτι
βαμβάκι βουτηγμένο σὲ χλωροφόρμιο.

Ἡ Νόρα, δὲν πρόφασε οὔτε κἂν νὰ
καταλάβῃ τί συνέβαινε. Τὸ ναρκωτικὸ
πού εἶχε εἰσπνεύσει σὲ μεγάλη δόση,
τὴν ἔκανε σχεδὸν ἀμέσως, ἀνίστανη γιὰ
κάθε κίνηση.

Ὁ γιαιτρε, τότε, χωρὶς νὰ χάσῃ και-
ρό, τὴν πῆρε στὴν ἀγκυλιά του καὶ τὴν
ἔβαλε ἐπάνω στὸ κρεβάτι τῆς Τζέννυ.
Ἐκεῖ τὴν ξέντυσε μὲ τὴν βοήθεια τῆς
ἐξῆς του, καὶ τὴν ἔντυσε μὲ τὰ ρούχα
τῆς καταδίκου, πού εἶχε βγάλει ἐν τῷ
μεταξὺ ἡ Τζέννυ, περνώντας στὸ χέρι
τῆς καὶ τὸ βραχιόλι μὲ τὸν ἀριθμὸ 243.
Κατόπι ἡ Τζέννυ ντύθηκε μὲ τὰ ρούχα
τῆς Νόρας καὶ σὲ λίγο, ἀκολουθώντας
τὸν πατέρα της, ἔφθανε ἔξω, στὸν
καθαρὸ αἶρα, ἐλευθερὴ πιά, ὅπως τῆς εἶ-
χε ὑποσχεθῇ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν κου-
κούλα.

Ἐνα αὐτοκίνητο πού ἐστάθμευε λίγο
παρέκει, σὲ μιά παράδο, τοὺς παραλάβε-
σε καὶ τοὺς ὡδήγησε ταχέως στὸ
«Μέμφισ», πού ἀπέπλεε τὴν ἴδια μέρα
γιὰ τὴν Εὐρώπη, μέσῳ Καναδᾶ. Ἦσαν
τὸ ἴδιο βαπόρι μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ταξίδευε
καὶ ὁ Χάρβεϊ.

Ὁ δὲρ Αἰγκτον εἶπε τῆς κόρης του:

—Ἀνέβα ἐσὺ ἐπάνω. Ἔχω κρατημέ-
νες τίς θέσεις μας, καὶ ἐγὼ θὰ πάγω νὰ
ἀναγγείλω στὸν ἀρχηγὸ ὅτι ἔλα πῆγαν
περίφημα. Σὲ μιά ὥρα θὰ εἶμαι κοντὰ
σου!

Ἐ'.

Πρῶτὴ θανατικῆς ἐκτελέσεως

Στὴν Ἀμερικὴ οἱ θανατικὲς ἐκτελέ-
σεις γίνονται ἐν στενῷ κύκλῳ μέσα στὴ
φυλακῇ. Ὁ ἀδεσμοφύλαξ Κράμμερ, εἶχε
φριντίσει νὰ δώσῃ τῆς Νόρας, λίγο πρὸ τῆς
φοβερῆς στιγμῆς, κάποιον εἰδικὸ ναρκω-
τικὸ, πού θὰ τὴν ἔκαμε νὰ μὴ ἔχῃ ἀντί-
ληψιν τῶν ὧσων θὰ συνέβαινον γύρω της
καὶ πού θὰ τὴν ἐμποδίζε νὰ διαμαρτυρη-
θῇ καὶ νὰ προβῇ σὲ ἀποκαλύψεις. Τόση
δὲ ἦτο ἡ χαλνῶσις τῆς «καταδίκου», πού
ὅταν ἐρωτήθηκε ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τῶν
φυλακῶν ἂν εἶχε νὰ πῇ τίποτε ἢ ἂν ἤθε-
λε τὸν πᾶστορα γιὰ νὰ τὴν ἐξομολογήσῃ,
δὲν ἀπάντησε τίποτε.

Ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα, ἡ Νόρα ὡδήγηθη-
κε στὸν θάλαμο τῶν θανατικῶν ἐκτελέ-
σεων καὶ τοποθετήθηκε στὴν ἡλεκτρικὴ
πολυθρόνα. Ἐκεῖ τῆς διαβάσθηκε ἡ κα-
ταδικαστικὴ ἀπόφασις καὶ ὁ διευθυντὴς
συνεβουλεύθη τὸ ρολόι του.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον).

Η ΔΙΨΑ

Ἐἶχα στήσει τὴν σκηνή μου στὴν
ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Βερμγιον,
στὸ Ἰλινόις, μὲ τὴν ἐλπίδα
ὅτι θὰ ξανάβρισκα τὴν ὑγεία
μου, ζώντας γιὰ λίγο καιρὸ στὸ ὕ-
παιθρο, καὶ ὑποβάλλοντας τὸν ἑαυ-
τό μου σὲ αὐστηρὴ γαλακτοθερα-
πεία καὶ φρουτοθεραπεία.

Ὅταν διᾶλεξα τὸ παραδεισένιο αὐ-
τὸ τόπο, γιὰ νὰ κατασκηνώσω, εἶχα
διακρίνει, κάπου ἐκεῖ κοντὰ, ἕνα ἀ-
γρόκτημα, ἀπὸ ὅπου λογάριάζα,
νὰ προμηθεύωμαι καθημερινῶς γά-
γάλα καὶ ὅτι ἄλλο μοῦ χρειαζό-
τανε.

Ἦταν μιά ὠραία ἐπαυλὶς μὲ κά-
τασπρους τοίχους καὶ κόκκινα κε-
ραμίδια, τῆς ὁποίας τὸ σύνολο θρι-
σκοταν σὲ ζωηρὴ ἀντίθεση μὲ τὸ
πράσινο περιβάλλον. Ἦταν φανερό
ὅτι ἀνῆκε σὲ κάποιον, ἀπὸ τοὺς πύμ-
λουτους ἐκείνους ἀγρότας τοῦ Ἰ-
λινόις, πού ἔχουν ἕνα ὑποστατικὸ μὲ
ἀμέτρητα κοπάδια καὶ περισσότερα
ἀκόμη χρήματα.

Τὴν πρώτη λοιπὸν μέρα πού ἔφτα-
σα ἐκεῖ, ἀφοῦ τακτοποίησα ὅπως-ὅ-
πως τὰ λίγα πράγματα, πού ἀπο-
τελοῦσαν τὸ νοικοκυριό μου, διευ-
θυνθικὰ πρὸς τὸ κτήμα ἐκείνο κρα-
τώντας στὸ χέρι ἕνα δοχεῖο γιὰ γά-
λα. Δὲν πῆγαινα ὅμως τόσο γι' αὐ-
τὸ ὅσο γιὰ νὰ γνωρίσω ὅσο τὸ δυ-
νατὸν πρὶν γρήγορα τοὺς νέους γεί-
τονάς μου.

Δρασκελίσια ἕναν συρμάτινο φρά-
κτη, διέσχισα ἕνα λιθῶδι, ὅπου ἔ-
βοσκαν ἀγελάδες εὐρώπης καὶ πα-
χειές, καὶ σταμάτησα ἔμπρὸς στὴν
πύρτα τῆς αὐλῆς. Ἐνας χωρικόςμὲ
ἕνα σῶμα γίγαντος θρῖσκόταν ἐκεῖ
καὶ φόρτωνε κάτι δεμάτια ξύλων
πάνω σὲ ἕνα χειραμάξι.

Τὸν παρακάλεσα νὰ μοῦ πουλήσῃ
γάλα καὶ μὲ συμβούλεψε νὰ ἀπο-
ταθῶ στὴν «κυρά». Αὐτὸς ἦταν ἄ-
πλὸς ὑπηρέτης. Ἀνέθηκα τίς σκάλες
καὶ κτύπησα τὴν πόρτα. Μιά γυναι-
κίᾳ φωνὴ ἀκούστηκε: «Ἐμπρός»!

Ἡ φωνὴ ἦταν μάλλον ἀπτόμη πρᾶγ-
μα πού μὲ ἔκανε νὰ δειλιάσω μιά
στιγμὴ. Γρήγορα ὅμως ἀνέκτησα τὸ
θάρρος μου καὶ ἀνοίγοντας ἀντί-
κρυσά τὴν γυναικίᾳ, πού εἶχε μιλή-
σει. Ἦταν μιά Ἀγγλίδα λεπτή, ὀ-
χι ὅμως καὶ κοκκαλιάρᾳ, μὲ χεῖλη
λεπτὰ καὶ σφιγμένα καὶ μὲ χαρα-
κτηριστικὰ πού ἐνέπνεαν κάθε ἄλ-
λο παρὰ μπιστοσύνη. Στὸ δεξί της
χέρι κρατοῦσε ἀνοιχτὸ ἕνα ξυράφι...
ὄχι ὅμως γιὰ νὰ σφάξῃ κανέναν, ὅ-
πως φαντάσθηκα στὴν ἀρχή.

Τὸ στοργικὸ πρόσωπο, τὸ γεμά-
το σαπουνάδες, ἐνὸς γέρου πού κα-
θόταν σὲ μιά φορητὴ πολυθρόνα,
ἔχοντας δεμένη στὸν λαιμὸ του μιά
σκοῦρα πετσέτα, δικαιολογοῦσε τὴν
ὑπαρξὴ τοῦ ξυραφιοῦ στὰ χέρια τῆς
γυναικίᾳς.

Τὴν ρώτησα κι' αὐτὴν, ἂν θὰ μπο-
ροῦσα νὰ προμηθεύωμαι ἀπὸ κεῖ
τὸ γάλα μου.

Πρὶν ἀπαντήσῃ, φάνηκε γιὰ λίγο
διστακτικὴ. Σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους
κάθε τί τὸ παράξενο φαίνεται καὶ
ὑποπτο.

Τὸ νὰ σηκωθῶ ἐγὼ καὶ νὰ ρθῶ
ἀπὸ τὴν πόλη νὰ κατασκηνώσω κοντὰ

στὸν ποταμό, ὀλομόναχος — καὶ μά-
λιστα σὲ ἐποχὴ, πού ἀρχίζει κανεὶς
νὰ προσθέτῃ κουβέρτες στὰ σκεπά-
σματά του — μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ
μείνω ἐκεῖ ὅλο τὸν χειμῶνα, τὴν ἔκα-
νε νὰ μὲ κυττάξῃ καχύποπτα.

Δὲν ἔξρω ἂν τὸ καλὸ παρουσιαστι-
κό μου ἢ οἱ καλοὶ μου τρόποι τὴν
καθησύχασαν, πάντως ὅταν τῆς εἴ-
πα, ὅτι δὲν θὰ ἤθελα νὰ στενοχω-
ρηθῇ, κι' ὅτι μπορούσα νὰ ἀγοράζω
γάλα ἀπὸ κάποιον ἄλλο, λίγο μα-
κρύτερα θέσαια, μοῦ ἀπάντησε μὲ
ἀπτόμο ὕφος:

—Τὸ γάλα τὸ πούλῳ ἕνα δολλᾶριο
τὸ εἰκοσάτιτρο... Τοῖς μετρητοῖς.

Ἡ τιμὴ μοῦ φάνηκε ἀρκετὰ ὑπερ-
βολικὴ, ἀφοῦ στὴν πόλιν πλήρῃνα
λιγώτερα καὶ εἶχα καὶ τὸ γάλα μου
στὸ σπιτί. Τὸ κοντινότερο ὅμως ἀ-
γρόκτημα θρῖσκόταν ἀρκετὰ μίλλια
μακριὰ, κι' ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ
συμφωνήσω χωρὶς πολλὰ παζαρέμ-
ματα. Τῆς πλήρωσα ἕνα δολλᾶριο
προκαταβολικὰ καὶ τῆς ἔδωσα τὸ
δοχεῖο μου, πού ἔπαιρνε ἀκριβῶς δυὸ
λίτρες.

Ἐν τῷ μεταξὺ παρατηροῦσα τὸν
γεροντάκο. Ἦταν πολὺ ἡλικιωμένος.
Τὸ δέριμα του ἦταν μελαψὸ καὶ τὰ
γαλάζια μελαγχολικὰ μάτια του ἦ-
σαν ὑγρά. Φαινόταν πολὺ στενοχω-
ρημένος. Καὶ τὸ μισοξυρισμένο καὶ
καταματωμένο πρόσωπό του, μαρτυ-
ροῦσε τὴν δυσανεξία του.

Ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τῆς κου-
ζίνας γιὰ νὰ ἐγῶ ἔξω, ἀκουσα τὴν
φωνὴ τοῦ γέρου. Μιλοῦσε κλαψιά-

Προσπάθησε τὴν νύχτα νὰ μείνῃ στὸ κρεβάτι της.

ρικά καὶ ἔλεγε:

—Πρόσεξε λίγο Σάντι, πρόσεξε!
Μὲ ἔκοψες πάλι σὲ χίλια μέρη! Τὰ
ἴδια κάθε φορὰ. Γιατὶ δὲν φέρνεις
τὸν κουρέα; Γιατὶ δὲν τὸν φέρ-
νεις;

Πέρασε κάμποσος καιρὸς καὶ νὰ
τί μπόρεσα νὰ μάθω γιὰ τοὺς παρά-
ξενους γείτονάς μου:

Ὁ γέρος λεγόταν "Εντγκαρ Μάκ
Κόρμικ, κι' ἡ νέα ἦταν ἀνηψία του.

Ὅταν πέθανε ἡ γυναίκα του, εἰ-
κοσι πέντε χρόνια πρὶν, παρακάλε-
σε τὸν ἀδελφὸ του Νέντ, ἀπὸ τὸ
Ντάνχιλ τῆς Μασαχουσέτης νὰ τοῦ
στείλῃ τὴν μεγαλύτερη κόρη του γιὰ
νὰ ἀναλάβῃ τὸ νοικοκυριό του.

Οἱ καίροί ἦσαν δύσκολοι τότε γιὰ
τὸν Νέντ Μάκ Κόρμικ, καὶ ἡ Σάντι,
πού ἐργαζόταν σὲ κάποιο ἐργοστά-
σιο, δέχτηκε ἀμέσως τὴν πρότασιν
τοῦ θείου της. Ἦταν σπουδαία νοι-
κοκυρά καὶ τρελλαινόταν νὰ περι-
ποιηθῇ μωρὰ καὶ νὰ μπαίνει ὡσαύτως
στὴν κουζίνα. Στὴν ἀρχὴ τὸ ὁμορφο
ἀγρόκτημα στὸ ὁποῖον ἦταν ἀρχὼν
ἀπόλυτος σχεδὸν, τὴν εἶχε ἐνθου-
σιάσει.

Οἱ γονεῖς της, πρὶν ἐγκατασταθῶν
στὸ Μάνχιλ, εἶχαν νοικιάσει ἐπίσης
ἕνα ἀγρόκτημα στὴν Νέα Ὀρλεάνη.
Ἦταν δὲν ἦταν εἴκοσι στρέμμα-
τα καὶ τὸ ἀγρόν ἔδωκε, παρ' ὅλα
τὰ χρήματα πού ἐξοδεύονταν γιὰ λι-
πάσματα καὶ ἄλλα τεχνητὰ δὲν
ἐννοοῦσε νὰ ἀποδώσῃ παρὰ ἐλάχιστα
πράγματα. Καὶ τὰ δυὸ τρία ζῶα
τοὺς ἦσαν ἀξιοδράκρυτα.

Ἐδῶ ὅμως τὰ πράγματα ἦσαν δι-
αφορετικὰ. Τὸ μεγάλο ἀγρόκτημα
τοῦ θείου "Εντγκαρ, ἦταν πολὺ εὐ-
φορο καὶ τὰ τριακόσια στρέμματα
τῆς γῆς, καὶ τὴν χειρότερη ἀκόμη
χρονιά, ἔδιναν πλούσιο καρπὸ. Τὸ
δέριμα τῶν ἀλόγων μαρτυροῦσε
τὴν ὑγεία τους, καὶ οἱ ἀγελάδες
ἦσαν νὰ χαίρεται κανεὶς νὰ τὶς
ὀλέπῃ.

Ἡ Σάντι ἔγινε μιά περίφημη
νοικοκυρά.

Ἄν καὶ εἶχε μιά
γρηθὰ ὑπηρέτρια καὶ τό-
σους ἀνθρώπους τοῦ ὀ-
πιστατικοῦ, ἐν τούτοις
ἐργαζόταν ἀδιάκοπα δι-
χως ἡ δουλειὰ νὰ τὴν κου-
ράξῃ διόλου.

Ἐσπνικά ὅμως, ἕνα σο-
βαρὸ γεγονός, ἦλθε νὰ
ταράξῃ τὴν ἡρεμὴ καὶ
κανονικὴ ζωὴ τῆς Σάντι.
Μιά μέρα κουβάλησαν
τὸν γέρο ἀπὸ τοὺς ἀ-
γρούς ἀνάσθητο. Εἶχε
πάθει συμφορῆση.

Τὰ πράγματα μέρα μὲ
τὴν μέρα χειροτέρευαν.
Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ ὀ-

ποστατικού, εκτός από έναν άπολύ-
θηκαν. Τα χωράφια νοικιάστηκαν σε
άλλους αγρότες και πολλά από τα
κοπάδια πουλήθηκαν. Ο γέρω-Μάκ
Κόρμικ ήταν άνικανος για κάθε έρ-
γασία. Τα πόδια του και τα χέρια
του έτρεμαν σπασμωδικά. Χρειάζο-
ταν έναν άνθρωπο άποκλειστικά γι'
αυτόν, για να τον περιποιηται. Η
Σάντι υπέστη άγόνυστα το σκλη-
ρό αυτό χτύπημα της μοίρας.

Δυό χρόνια κύλησαν. Η ζωή της
Σάντι διάβαινε ήσυχη και μονότονη.
Δέν είχε καμμία διασκέδαση εκτός
από την δουλειά. Καμμία φορά μό-
νο την καλούσαν διάφορες γνωστές
οικογένειες, από τα περίχωρα ή από
την πόλη, που έρισκόταν κάμποσα
μύλλια μακριά απ' εκεί. Έμπιστευό-
ταν τότε τον θείο της και το σπίτι
στην γρηά ύπηρετρία της και πη-
γαινε και κείνη να ξεσκάση λίγο.

Σε μία άπ' αυτές τις φιλικές συγ-
κεντρώσεις, γνώρισε έναν νεαρό
μηχανικό από το Σικάγο, που περ-
νούσε τις διακοπές του στην αγρέ-
παυλη του παππού του. Ένα δυνατό
αίσθημα άνθισε γρήγορα στις ψυχές
των δυο νεαρών. Την πρώτη θραδού
που την γνώρισε την συνώδευσε ως
το σπίτι της. Την επομένη μέρα, πέ-
ρασε και την πήρε περίπατο με τ'
αυτόκίνητό του. Λίγες μέρες άργώ-
τερα την έπισκέφθηκε έπισήμως για
να γνωρίση και τον θείο Έντγκαρ.
Πέρασαν ένα ώραίο άπόγευμα, κι'
όταν ο νέος έφυγε, ο γέρος ρώτησε
την Σάντι.

—Θα έχη καμμία άγράφωλη έδω
γύρω, δέν είν' έτσι;

—Όχι είνε μηχανικός.

—Μηχανικός; Δηλαδή καταγίνεται
με μηχανές και κάτι τέτοιες άνοη-
σίες;

—Ναί.

—Από που μου είπες ότι έρχε-
ται;

—Από το Σικάγο.

—Από το Σικάγο; Έκανε σκε-
πτικά ο γέρος.

—Ναί, θείο μου.

Δέν έπτε τίποτε άλλο εκείνο το
θράδυ ο γέρος γι' αυτό το ζήτημα.
Λίγες μέρες πιδ ύστερα ή Σάντι έ-
φυγε για το Σικάγο. Πήγαινε να
γνωρίση την οικογένεια του νέου.
Έγιναν οι άρραβώνες, άνεπίσημα
βέβαια. Εκείνος της έδωσε ένα ώ-
ραίο δακτυλίδι με ένα μεγάλο δια-
μάντι. Ήταν πολύ περήφανη, γι' α-
υτό του το δώρο, ή Σάντι. Και γυρ-
νώντας πίσω, στο δρόμο, το γέμιζε
φιλική στα κρυφά.

Το ίδιο θράδυ που έπέστρεψε, ο
θείος της την ρώτησε:

—Λοιπόν θα με έγκαταλείψης όρι-
στικά;

Η Σάντι δέν άπάντησε τίποτε. Βέ-
βαια, λυπόταν που θα άφηνε τον
καυμένο τον θείο της, αλλά προ
πάντων έπρεπε να εκπληρώση τον
προορισμό της. Έξ άλλου θα έψαχνα
να έρθη μία καλή γυναίκα για να
τον περιποιηται.

—Ο μίστερ Χάρις, ο συμβολαιο-
γράφος ήρθε έδώ, τώρα που έλειπες
στο Σικάγο.

—Αλήθεια;

—Ναί. Έστειλα και τον φώναξα.
έγώ. Έκανα την διαθήκη μου. Θέ-
λεις να μάθης τί περιέχει;

—Όχι, θείο μου. Εκτός βέβαια
άν έπιμένετε να μου το πείτε σείς.

—Ίσως πρέπει να το μάθης. Σου
άφήνω όλη μου την περιουσία, κι'

Η ΔΙΨΑ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ

χωράφια, τα ζώα, τα χρήματα, τέ-
λος ό,τι έχω και δέν έχω, υπό τον
όρον να μη παντρευτής προτού πε-
θάνω.

Η Σάντι έσκυψε το κεφάλι. Ή-
ξερε καλά την δύναμη του χρήματος
και την φρίκη της φτώχειας. Τα
χωράφια, το σπίτι, τα ζώα, τα χρή-
ματα!... Μήπως δέν λάτρευε την γη,
την εύφορη, που τούς έτρεφε; Μή-
πως δέν άγαπούσε το σπίτι που τούς
σκέπαζε, με τούς κάταστροφους τοί-
χους και τα κατακόκκινα κεραμί-
δια του; Μήπως δέν περιποιόταν
και τα ζώα; Είχε δυό άλογα δικά
της, που τα έξευγε κάθε Κυριακή
στο άμάξι της και πήγαινε στην έκ-
κλησία. Ήσαν δυό ώραία ζώα, λε-
πτά και νευρώδη, με γυαλισερό δέρ-
μα και μακριά ουρά. Και τα λεπτά;
Γνώριζε καλά τί σημασία μπορούσαν
να έχουν τα 6 κείνια μηδενικά, που
έπληρχαν στο βιβλίο των καταθέ-
σεων του θείου της.

Θα ήταν μία έξασφάλιση για όλη
της τη ζωή. Μία έξασφάλιση έναντιον
της δυστυχίας και της καταστροφής!
Από την άλλη όμως μεριά λάτρευε
και τον νεαρό μηχανικό. Λαχταρού-
σε τα φιλία του, και την εύτυχία που
προέβλεπε για το μέλλον... Ένα
σπιτάκι έξοχικό, τα παιδιά της, έ-
κείνος... Μά μπορούσε να άψηφήση
την περιουσία του γέρου, να την πε-
ριφρονήση έτσι;...

Σάν να μάντευσε τη σκέψη της
ο γέρος έπτε:

—Κι' ύστερα δέν θα περιμένης πολ-
λά χρόνια. Δέν έχω παρά λίγη ζωή
άκόμη.

Κι' ή Σάντι άποφάσισε να γράψη
στον Ντίκ, στο Σικάγο:

«...Δέν θα ζήση πολύν καιρό. Και
με χρειάζεται αλήθεια, τόσο πολύ!...
Αυτή ή θυσία θα έχη πολύ μεγάλη
σημασία για την ζωή μας!...»

Η άναμονή ύπηρεξέ άνέλπιστα με-
γάλη. Ένας χρόνος... δυό... τρεις.
Σ' αυτό το διάστημα τα χείλη της
είχαν γίνει άκόμη πιδ λεπτά, και
τα μάτια της είχαν χάσει την προη-
γουμένη τους γλύκα.

Σαφνικά ο γέρος έπτεσ θρειά άρ-
ρωστος... Είχε άρπάξει ένα γερό
κρυολόγημα... Ίσως πνευμονία... Έ-
κείνη ωστόσο τον περιποιόταν με
στοργή. Προσποιητή ή φυσική, άδιά-
φορο! Κατά θάθος ήταν πολύ κα-
λή. Έτσι ο γέρος έγινε καλά.

Κι' άλλος χρόνος κύλησε. Ο Ντίκ
άρχισε να χάνη την ύπομνη του.
«...Δέν μπορούμε να χάνουμε έτσι
τον καιρό μας, σπαταλώντας τα πιδ
όμορφα μας χρόνια, της έγραφε. Άς
άφήσουμε κατά μέρος τα μεγάλα
όνειρα κι' άς ζήσουμε όπως μπο-
ρούμε...»

«...Κάναμε ύπομνη τόσον καιρό
και τώρα πιδ που κοντεύει να πε-
θάνη θα τα παρατήσουμε όλα, του
άπνητης εκείνη. Άς περιμένουμε έ-
ναν χρόνο άκόμη. Θα είνε κι' ο τε-
λευταίος του, είμαι βέβαια.»

Κι' ο Έντγκαρ Μάκ Κόρμικ έπα-
σε στο κρεβάτι θρειά άρρωστος,

αυτή τη φορά. Ο γιατρός τον εξή-
τασε προσεκτικά και έπτε:

—Θέλει μεγάλη περιποίηση. Ζε-
στες κομπρέσες. Τα γιατρικά στην
ώρα τους. Το παράθυρο άνοιχτό, πο-
λύ καθαρό άέρα, αλλά καλοσκεπα-
σμένος πάντοτε. Μεγάλη προσοχή
γιατί κάθε παράλειψις μπορεί να του
στοιχίση την ζωή.

«Τα γιατρικά στην ώρα τους...»
Εάν «εχνούσε» να του τα δώση;
Ποιός θα το καταλάβαινε; Δέν θα
του τα έδινε!... Έν τούτοις κάθε
μισή ώρα θρισκόταν κοντά του μ'
ένα κουτάλι στο ένα χέρι και ένα
μπουκάλι στο άλλο. Όταν σκεπτό-
ταν την φρίκη μίας τέτοιας πράξε-
ως, ένος εγκλήματος, άνατριχιάζε
σύγκορμη.

«Θέλει πολύ καθαρό άέρα και
προσοχή ναίαι πάντα καλοσκεπασμέ-
νος...»

Αν την νύκτα ξεσκεπαζόταν, ποιός
θα την κατηγορούσε άν δέν έτρεχε
κάθε τόσο στο δωμάτιό του για να
τον σκεπάση; Προσπάθησε την νύ-
κτα να μείνη άκίνητη στο κρεβάτι
της. Σκεπτόταν άλλα πράγματα για
να την πάρη ο ύπνος και να ξεχάση
την σκέψη που την βασάνιζε!... Πέ-
ταξε όμως τις κουβέρτες και έτρεξε
να σκεπάση τον θείο της. Ύστερα
γύρισε και έκλεισε με λυγμούς πάνω
στο προσκέφαλό της.

Η ύγεια του γέρου άπεκατεστά-
θη. Ένας χρόνος άκόμη φερουόγισε.
Η Σάντι έγραψε στον Ντίκ:

«...Σου έπιστρέφω το δακτυλίδι
σου. Μη με περιμένης άλλο! Ο θείος
μπορεί να ζήση πολλά χρόνια άκόμη.
Ποτέ δέν θα είχα το θάρρος να τον
άφήσω και να φύγω. Συγχώρεσέ
με! Παντρεύου μία γυναίκα αξιά
σου. Η καρδιά μου σπαράζει μα
δέν μπορώ να κάνω τίποτε!...»

Τι την έμπόδιζε να φύγη από το
κτήμα; Δέν ζήτησε ποτέ από τον έ-
αυτό της να της το έμπιστευθή. Είχε
άφιέρωση όλο της το «είνε» εκεί.
Σ' εκείνο το σπίτι, σε κείνα τα χω-
ράφια, σε κείνα τα ζώα. Ήταν δι-
κά της και τα χαιρόταν. Όσοι εί-
χαν νοικιάσει τα κτήματα άναγκά-
στηκαν να τα παρατήσουν έξ αι-
τίας της. Ήταν οικονομία, πολύ οι-
κονόμα, φιλάργυρη! Τα μάτια της
παρακολουθούσαν κάθε φροδο που
ώριμαζε, κάθε στάχι που μέστωνε.
Όλα αυτά ήταν λεπτά μόρια χρυ-
σαφιού. Ήταν περιουσία δική της!
Έδωξε την γρηά ύπηρετρία και
άνελαβε ή ίδια όλο το θάρος του
νοικοκυριού. Έδωξε άκόμα και ό-
λους τούς ανθρώπους του ύποστα-
τικού και κράτησε μόνον όσους ή-
σαν άπολύτως άπαραίτητοι, κι' α-
τούς όμως τούς άλλάζε κάθε τόσο.

Τα χρόνια πέρασαν. Ήταν τριαν-
τάρα τώρα κι' όμως ήταν ήδη μία
γεροντοκόρη.

Τα ίσια μαλλιά της τα έσφιγγε μία
μεγάλη πλεξούδα πίσω, και το ψυ-
χρό βλέμμα της έλαμπε μόνο στην
θέα ένος δολλαρίου. Τα χείλη της
έσφιξαν άκόμη περισσότερο. Έμοια-
ζαν σάν μία θειάβα μαχαίρια πάνω
στο λιπόσαρκο πρόσωπό της.

Στά σαράντα χρόνια της τίποτε
δέν είχε άλλάξει από την μορφή
της μόνο που είχε γίνει τώρα άκόμη
πιδ ιδιότροπη και ή φωνή της πιδ
άντισπαθητική. Τα μαλλιά της έγιναν
άσημένα.

Ο γέρος ζούσε άκόμα, πραγμα-
τικά θάρος όλων. Στρογγυλός και

ροδοκόκκινος ως τα τότε, άρχισε να
χλωμαίνει και να αδυνατίζει. Ιά κά-
τωμα μαλλιά του αρχίουν κι' α-
να να αραιώνουν. Αυτός που άλλο-
τε δέν άφηνε κανέναν να άνακατεύ-
εται στις υποθέσεις του κτήματος,
τώρα είχε αφήσει όλη την εξουσία
στα χέρια της άνηψιας του. Πήληψ
αυτό οεν ήταν και οίκηο; Είχε κα-
νενα παραινον εναντιον της; Δέν
τον περιποιόταν σάν πατέρα της;
Δέν τον περιέβαλλε με στοργή; Το
μόνο παραπονό του ήταν ο κουρέ-
ας! Αλήθεια άν έρχόταν κι' ο κου-
ρεας τί άλλο θα ήυελε;

Ο Έντγκαρ Μάκ Κόρμικ παρ' ό-
λα τα γηραιά του, φρόντιζε πο-
λύ για την τουαλέτα του. Φορούσε
πάντα ώραία ρούχα καθαρά και
μυρωδάτα. Τα παπούτσια του, ήσαν
πάντοτε καλογυαλισμένα. Από νέος
καθόταν ώρα πολλή στον καθρέπτη
κάθε φορά που ήθελε να ξυριστή.
Άργότερα όταν τα χέρια του άρχι-
σαν να τρέμουν έστειλε και έφερναν
δυό φορές την εβδομάδα τον κουρέα
από την πόλη.

Το ζήτησε μισό δολλάριο την
φορά και του το έδωσε, γιατί ήταν
πολύ καλός κουρέας. Δέν ήταν από
κείνους τούς μπαρμπέρδες που συ-
ναντά κανείς στα μικρά χωριά. Ή-
ταν αληθινός καλλιτέχνης, και εκτός
αυτού του κρατούσε μισή ώρα εδά-
ριστη συντροφιά λέγοντάς του όλα
τα νέα της πόλεως και των περι-
χωρών.

Η Σάντι όμως δέν ήταν της ίδιας
γνώμης. Αυτή μετρούσε τα δολλάρια
που έφευγαν κάθε εβδομάδα. Κι' έ-
τσι κάποια μέρα ο σύνδεσμος αυτός
του γέρου με όλους τούς παληούς
του φίλους, κόπηκε άπτότομα.

Η Σάντι πλήρωσε τον κουρέα και
τον παρακάλεσε να μη κάνει τον κό-
πο να ξανάρθη. Θεωρούσε όλα τα
πράγματα δικά της. Τα είχε άγο-
ράσει με την ζωή της και με την
εύτυχία της. Δέν έννοούσε λοιπόν να
ξοδεύη ούτε μία πεντάρα την στιγμή
που μπορούσε να την εξοικονομήση.
Έδωξε τον κουρέα και άνελαβε
μόνη της να ξυρίζη τον γέρο. Τι ά-
νάγκη να ξοδεύη για κάτι που μπο-
ρούσε και ή ίδια να κάνει; Βέβαια
δέν την εύχαριστούσε διόλου αυτή ή
δουλειά, αλλά τα τέσσερα δολλάρια
που θα έβαζε κάθε μήνα στην Τρά-
πεζα την εύχαριστούσαν πολύ, πολύ
περισσότερο.

Με τη λύση που έδωσε ή Σάντι το
μαρτύριο του γέρου άρχισε. Το έ-
ύρισμα του φαινόταν τώρα σωστό
έάσανο. Και το πρόσωπό του, που
ως τότε ήταν μαλακό, άρχισε να
σκληραίνει και να γεμίζει πληγές.
Ένώ πριν δέν έβλεπε ποτέ θα περά-
σουν οι ώρες για να ξανάρθη ο κου-
ρέας, τώρα άντιμετώπιζε με φρίκη
το ξυράφι στο χέρι της άνηψιας του.
Της έλεγε λοιπόν:

—Σάντι, θρίσκω ότι τα γένια μου
τώρα φυτρώνουν λιγώτερο. Ένα
ξύρισμα την εβδομάδα φθάνει...
Η;

—Ξέρεις έχω μία ιδέα Σάντι. Θα
άφήσω γενειάδα. Μήπως κι' ο πατέ-
ρας μου δέν είχε;

Ποτέ όμως δέν άφηνε τα γένεια
του να μεγαλώσουν.

—Σάντι, θα έρθς καιρό σήμερα,
να με ξυρίσης, ε; Μεγάλωσαν πάλι
τα άθλια.

Κι' έτσι ή Σάντι δέν έπαυε να α-
λακώνη με θειάβε ξυραφίες το πρό-

σωπο του γέρο Έντγκαρ. Παρ' όλο
ότι πρόσεχε πολύ, έν τούτοις πάντο-
τε έβγαζε ένα κομμάτι έπίδερμίδος
κάτω από τον λαιμό του γέρου. Και
κάθε φορά, που έβλεπε το αίμα να
τρέχη μαζί με μία άνατριχίλα, που
διέτρεχε το σώμα της, μία ιδέα περ-
νούσε από το μυαλό της: Μία κίνη-
σις πιδ άπότομη λίγο πιδ κάτω από
κεί που λένε το «μήλον του Άδάμ»,
θα την ξαλάφρωνε άπτε τον γέρο. Γι'
αυτό το χέρι της έτρεμε κάθε φορά
που το ξυράφι πλησίαζε το μέρος
έκείνο.

—Κάποιο πρωί που πήγα να πάρω
το γάλα μου από το κτήμα, ο ύπη-
ρέτης μου έπτε:

—Το γέρο του ξανακατέθηκε την
νύκτα. Τηλεφωνήσαμε στην πόλη να
στείλουν ένα γιατρό.

Η κατάστασις του Μάκ Κόρμικ
χειροτέρευε μέρα με την ήμέρα.

—Πώς είνε ο γέρος; ρώτησα λίγες
μέρες άργότερα τον ύπηρετη.

—Ο γιατρός έπτε πως δέν θα την
γλυτώση αυτήν την φορά, μου άπο-
κρίθηκε.

«Δέν θα την γλυτώση αυτή την φο-
ρά». Φτωχεία Σάντι, έπιτέλους!... Μά
τώρα πιά!... Η άνοιξις είχε περά-
σει και το καλοκαίρι ήταν στο τέ-
λος του Δέν έμενε παρά το φθινόπω-
ρο! Το φθινόπωρο που έρχεται ά-
μελικο για να προετοιμάσει το θα-
ρύ κτύπημα του χειμώνα.

Κάποιο άπόγευμα είδα τον ύπη-
ρέτη να καταφθάνη διαστικός στη
σκηνή μου.

Ο γέρος πέθανε, μου έπτε μόλις
με πλησίασε. Θεός σχωρέστον, πάει
μία ώρα πιδ ξεψύχησε.

Λίγες στιγμές μείναμε κι' οι δυό
μας σιωπηλοί. Γεμίσαμε τις πίτες
μας και τις άνάψαμε.

—Θάβεται πολύ, κύριε, να σάς πα-
ρακαλέσω νάρθητε να ξεφυχήσουμε
μαζί τον νεκρό. Η «κυρά» με παρα-
κάλεσε να της προσφέρω κι' αυτήν
την ύπηρεσία... Θα παίξουμε καμμία
παρτίδα πικέττο, άν θέλετε.

Το ύποσχέθηκα να πάω.

Έβγαλε την πίπα από το στόμα,
έφτυσε κάτω και προσέθεσε ειρω-
νικά.

—Μου φαίνεται πως αυτή την
φορά, θα φέρη τον κουρέα να τον
ξύριση. Έχει δεκαπέντε μέρες να

ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ

— Για τρίτη και τελευταία φο-
ρά: άνοιξτε έξω ποδύλατο να σηκώση
το χέρι του!...

τον κατακόψη τον καυμένο τον γέρο.
Κι' έχει και γενειά! Μου φαίνεται
πως ο κουρέας θα της πάρη αυτή τη
φορά τουλάχιστον πέντε δολλάρια...

—Έγώ θαρρώ, είπα, ότι ο γέρος
παριστάνει τον πεθαμένο για να την
άναγκάση επί τέλους να φέρη τον
κουρέα.

Γήρε το άστείο μου στα σοβαρά
και άποκρίθηκε:

—Όχι, πέθανε στ' αλήθεια αυτή
τη φορά. Είμαι βέβαιος γι' αυτό.

Το ίδιο άπόγευμα χιόνισε. Στις 9,
την ώρα που διέσχιζε τον δρόμο που
χωρίζε την έπαυλη από την σκηνή
μου, τα σύννεφα κυλούσαν γοργά
στον ούρανο, κυνηγημένα θαρρείς ά-
πό κάποιο κακό πνευμα, και άφηναν
που και που το φεγγάρι να φωτίζει
με τις χρυσές άχτίδες του το χιονι-
σμένο τοπίο.

Ο ύπηρετης, μόλις χτύπησα την
πόρτα, έτρεξε να μου άνοιξη.

—Κάνατε πολύ καλά που ήλθατε,
μου έπτε.

Διασχίσαμε την κουζίνα και από
έναν στενόμακρο διάδρομο φτάσαμε
στο χόλλ. Έκεί στο ισόγειο θρίσκό-
ταν ή κρεβατοκάμαρα του Έντγ-
καρ Μάκ Κόρμικ, το σαλόνι κι' ή
τραπεζαρία. Μία σάλα που θρίσκό-
ταν στο θάθος ώδηγούσε στο επάνω
πάτωμα.

—Έδώ θρίσκει ο νεκρός; ρώ-
τησα καθώς περνούσαμε έμπρός από
την πόρτα της κρεβατοκάμαρας.

Ο ύπηρετης κούνησε καταφατικά
το κεφάλι.

Με ώδηγησε στην τραπεζαρία. Πά-
νω στο τραπέζι θρίσκόταν μία κα-
φετιέρα του άχνιζε, ένα μπουκάλι
κονιάκ και ένα πιάτο με γλυκά.

Καθίσαμε άναπαυτικά σε δυό πο-
λυθρόνες.

—Πού θρίσκει, εκείνη; ρώτησα.

—Επάνω στο δωμάτιό της, μ' άπο-
κρίθηκε.

—Ανάψαμε τις πίτες μας και φλυα-
ρίσαμε λίγο. Ύστερα μοίρασα τα
χαρτιά και άρχισαμε μία παρτίδα
πικέττο ρουφώντας κάθε τόσο ζεστό
καφέ ή κονιάκ.

Ένα παλιό ρολόι κρεμασμένο πά-
νω από το τζάκι έδειχνε τις ώρες.
Μεσάνυχτα, μία... Τα χαρτιά τέλει-
ωσαν κι' ήμουν έγώ ο χαμένος. Ο

ύπηρετης έτοιμαζόταν να
ξαναμοίραση, για να άρχι-
σουμε άλλη παρτίδα, όταν
έναν έλαφρό θόρυβος άκού-
στηκε στο διπλανό δωμά-
τιο, εκεί όπου θρίσκόταν ο
νεκρός του Μάκ Κόρμικ. Ά-
φουγκράστηκε σιωπηλός.

—Τί συμβαίνει; είπα. Κά-
ποιος θρίσκει εκεί μέσα.

—Μπά... κανένας ποντικός.

—Τί μας νοιάζει! Άς συ-
νεχίσουμε το παιχνίδι...

Πέρασαν λίγες στιγμές.

—Σου έπαναλαμβάνω ότι
κάποιος θρίσκει εκεί μέ-
σα. Άκού!...

Αν κανένας μπορούσε να
ρίξη μία ματιά στο δωμά-
τιο που θρίσκόμασταν θα έ-
βλεπε, στο φώς της λάμ-
πας, τούς δυό μας άκίνη-
τους, καθισμένους κατάντι-
κρυ, ο ένας στον άλλον με
τα χαρτιά στο χέρι και το
στόμα μισανοιγμένο από την
έκπληξη.

(Το τέλος στη σελίδα 60)

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Στο 'Αζαί, ένα γραφικό χωριουδάκι της κοιλάδας του 'Ιντρο, στη μεσημβρινή Γαλλία ζή ή δημοφής Σαρλόττα Λαμάρς με τα δίδυμα κοριτσάκια της, την Κλαίρη και τη Λουίζα, δυο χαριτωμένα αγγελούδια, εξ' ετών. 'Ο άνδρας της Σαρλόττας, Ζώρζ Λαμάρς, απουσιάζει από διετίας στην Αυστραλία, όπου πήγε για να δουλέψει και σχηματίσει την προίκα των κοριτσιών του. Μια μέρα η Σαρλόττα αισθάνθηκε μια παράξενη αδιαθεσία που την ανάγκασε να βγάλει έξω για ν' αναπνέει καθαρόν αέρα. Αυτό συνέβαινε ύποτε δούλευε το ασθεσιόταδο που ρυθιζότανε πλάι στο σπίτι της, άλλ' η Σαρλόττα δεν είχε προσέξει αυτή την παράξενη σύμπτωση. 'Η αδιαθεσία αυτή μεγάλωνε μέρα με την ημέρα και η Σαρλόττα κατέφυγε στο δάσος, τριυλίζοντας σαν μεθυσμένη από τις περιέργες σκοτοδίνες που την κατελάμβαναν. Παραμιλούσε, γελούσε χωρίς λόγο και είχε εγκαταλείψει τελείως το σπίτι της. 'Ο κόσμος άρχισε να τη φωνάζει «Μπεκρού». Πολλές φορές την εύρισκαν εξαπλωμένη, αναίσθητη μέσα στα χωράφια. Κι' ένα πρωί, η Σαρλόττα, χωρίς να ξέρει πότε και πώς, γέννησε ένα αγοράκι, τον 'Ανρύ. Το σκάνδαλο υπήρξε τρομερό στο χωριό. 'Αλλ' η Σαρλόττα ήταν τελείως άθωα. Το νόθο παιδάκι άρρώσθηκε κι' αυτό. 'Ο γιατρός νόμισε ότι τον είχαν δηλητηριάσει. 'Η καταγραφή του χωριού για τη Σαρλόττα μεγάλωνε. «Θέλει να το σκοτώσει, φώναζαν για να μη το δει ο άνδρας της!». Κι' να που μια μέρα, ο Ζώρζ Λαμάρς επανήρθε από την Αυστραλία επιστρέφοντας χαρούμενος στο χωριό του. Μόλις, όμως, έφθασε στο σπίτι του,

δρέθηκε μπροστά σ' ένα νεκρό παιδάκι: Τον 'Ανρύ. Τρελλός από την απελπισία του ο Λαμάρς, για την απιστία της γυναίκας του, παίρνει τα δυο του κοριτσάκια και φεύγει, ενώ η Σαρλόττα μένει μόνη κι' άπροσπάτευη.

'Η καταγραφή του χωριού, αναγκάζει τον εισαγγελέα να διατάξει ανακρίσεις για τον θάνατο του μικρού παιδιού. 'Η Σαρλόττα συλλαμβάνεται ως δηλητηριάστρια και το δικαστήριο την καταδικάζει εις θάνατον, χωρίς να μιαν άλλη απόδειξη, εκτός από την ιατροδικαστική έγκθεση του γιατρού Μαρινιάν, ο οποίος, εξετάζοντας τα σπλάχνα του μικρού παιδιού, απεφάνθη ότι απέθανε από δηλητηρίαση.

'Ενα βράδυ, όμως, έντελώς τυχαίως, ο γιατρός Μαρινιάν έμαθε ότι δίπλα στο σπίτι της Σαρλόττας ήταν ένα ασθεσιόταδο, του οποίου οι άναθυμιάσεις ήταν δηλητηριώδεις. Τώρα εξηγείτο η παράξενη άρρωστεια της Σαρλόττας και ο θάνατος του παιδιού της, το όποιον πέθανε από ασφυξία. Αισθανόμενος τύψεις συνειδήσεως γι' αυτό ο Μαρινιάν, πηγαίνει εν' βράδυ κρυφά στο άκατοίμητο σπίτι της Σαρλόττας, για να διαπιστώσει αν πράγματι οι άναθυμιάσεις ήταν δηλητηριώδεις. 'Επαθε, όμως, ο ίδιος από ασφυξία, θγήκε έξω σαν τρελλός και σωριάστηκε αναίσθητος στο δρόμο.

'Από ένα τυχαίο περιστατικό που περιήλθε εις γνώσιν της Δικαιοσύνης, η Σαρλόττα Λαμάρς έπηρε χάριν, μεταρραπίσεως της ποινής της εις ισόβια δεσμά. 'Ο άνδρας της, όμως, τρελλάθηκε από την άγανθοσί του και τα δυο δίδυμα κοριτσάκια, η Κλαίρη και η Λουίζα εκλείσθησαν σ' ένα ορφανοτροφείο, όπου υπέφεραν τα πάνδεινα από τα άλλα κορίτσια, που είχαν μάθει την ιστορία της Μπεκρούς.

'Ο ιατρός Μαρινιάν, βασανιζόμενος από τύψεις συνειδήσεως, έπηρε μια μέρα στο ορφανοτροφείο και ζήτησε ν' αναλάβει τα δυο κοριτσάκια της Σαρλόττας υπό την προστασία του. 'Αλλ' η προϊσταμένη άρνήθηκε την ευγενική του προσφορά).

150N

Ο γιατρός δοκίμασε ένα δυνατό πόνο στην καρδιά... Καί, όμως, είπε με φωνή σκληρή: «'Ενοχος!... Ναί!... 'Αμφιβάλλατε, λοιπόν; Και άπεμακρύνθη δρομαίως.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον

Οι πρώτες άπειλές

'Οστόσο, κάθε φορά που έρχόταν ο Μαρινιάν στο 'Ορφανοτροφείο, χωρίς να το θέλη άναζητούσε άφορη για ν' άσχοληθι με τα δυο κοριτσάκια.

Είχε δώσει ώρισμένες εξηγήσεις στις καλό'ηδες του ιδρύματος, ώστε να μην τον ένοχλούν με άδιάκριτες έρωτήσεις.

Μια μέρα, είπε στην προϊσταμένη: «Δεν το βρίσκετε λογικό και χριστιανικό ν' άσχολούμαι με τα δυο αυτά δυστυχισμένα πλάσματα;... Θά ήταν κρίμα να έχουν τα κακόμοιρα στην πλάτη τους, το βάρος της μητρικής κατασχόνης... Είχα άναμυθι άλλοτε σ' αυτή την υπόθεση και νο-

μίζω πώς έχω καθήκον να ενδιαφερθώ γι' αυτά τα κορίτσια...»

—Κατανοώ και επικροτώ την ευγένεια των αισθημάτων σας, είπε η προϊσταμένη, άλλ' η Κλαίρη και η Λουίζα δεν είναι δυστυχείς εδώ μέσα... Μορφώνονται πολύ καλά, είναι έξυπνες και θα γίνουν μια μέρα πρώτης τάξεως τεχνίτρες... Δεν θάξερα κατά τίνα τρόπον θα μπορούσατε να τις βοηθήσετε... Μήπως σκέπτεσθε να τις άποσύρετε από τ' 'Ορφανοτροφείο μας; Και ποί θέλετε να τις βάλετε; Σ' ένα άλλο ίδρυμα; Σε ποιό; Δεν υπάρχει άλλο καλλίτερο, ώστε να δικαιολογηται η ένέργειά σας...

Και η προϊσταμένη άδελφή του ορφανοτροφείου, προσέθετε με στεναγμό:

—Είναι κόρες της Μπεκρούς. Και κόρες τις Μπεκρούς θα μείνουν...

'Ο Μαρινιάν χαμήλωσε το κεφάλι. Κι' από κείνη τη μέρα, όποτε περνούσε από την αυλή, έβλεπε τα δυο κορίτσια από μακριά, χωρίς να έχη το θάρρος να τα πλησιάσει.

'Ενας τρόμος τον συγκρατούσε. Μόλις έτοιμαζόταν να πλησιάσει στα δυο κορίτσια, μια έσωτερική φωνή τον άνεγαίτιζε. «'Ακουγε μέσα του αυτά τα λόγια: «Νά ο δήμιος, που πάει να δει τα θύματά του.»

Κι' έφευγε δρομαίως.

Μια μέρα, ωστόσο, ξανατόλμησε. Πλησίασε κοντά στην Κλαίρη και τη Λουίζα, που τον κύτταζαν άγκαλιασμένες με έντρομα βλέμματα και τις ρώτησε:

—Δεν σας λείπει τίποτε εδώ μέσα;

—'Οχι, κύριε, τίποτε.

—Είναι όλοι καλοί μαζί σας;

—Ναί, όλοι μας αγαπούν, άπαντοῦσαν οι δυο άδελφούδες, άνταλλάσσοντας ένα βλέμμα γεμάτο άπελπισία.

—'Αν θελήσετε τίποτε, μου δίνετε μιαν υπόσχεση;

—Τι θέλετε να σας υποσχεθούμε;

—'Οτι θα μου έκμισθητε εμένα...

—Μέσως το παραμικρό παραπόνό σας...

—'Εχω κάποια έπιρροή μέσα σ' αυτό το ίδρυμα...

—Μπορώ να κάνω δι,τι θελήσετε για ν' άνακουφίσω τον πόνο σας...

—Είμαστε ευτυχισμένες.

—Σκεφθήκατε ποτέ το μέλλον σας;

Είσαθε δεκαέξ χρονών τώρα...

—Ναί, καθημερινώς το σκεπτόμεθα.

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Και τι σκέπτεσθε να κάνετε;

ΟΝΙΟΝ ΟΤΩΦΟΡΟ

—'Ο,τι μάς πη ο Θεός... Είμαστε φτωγά κορίτσια... Το όνομά μας είναι στιγματισμένο... Ξέρουμε ότι θα υποφέρουμε πολύ.

—'Ακούστε με, λοιπόν: Είμαι έτοιμος να σπεύσω εις βοήθειάν σας μόλις μου το ζητήσετε.

—Ευχαριστούμε. Είσαθε πολύ καλός, άλλ' άρνούμεθα τη βοήθειά σας.

—Γιατί;

—Γιατί συντελέσατε στην καταδίκη της μητέρας μας.

—'Εκείνα το καθήκον μου.

—Ναί... 'Ασφαλώς... Πάντως, δεν θέλουμε τίποτε από σας.

Αυτή τη φορά, ο Μαρινιάν δεν θέλησε να έπιμειν και πέρασαν άρκετες έβδομάδες, χωρίς να ξαναβρhi ευκαιρία να μιλήσει με τα δυο κορίτσια.

—'Οστόσο, θα προτιμούσε να χάσει τη ζωή του, παρά να όμολογήσει το μεγάλο έγκλημα που είχε διαπράξει.

Αυτό, όμως, δεν τον έμπόδιζε να βασανίζεται από τρομερές τύψεις συνειδήσεως, που τον εξωθούσαν στη διάπραξη πολλών άσυλλογίστων πράξεων.

—'Αν έπαιρνε τα δυο κορίτσια από το 'Ορφανοτροφείο; 'Αν τα ένεπιστεύετο σε μια γυναίκα άφωσιμένη, μακριά από την Τουράινη, σε μια έπαρχία όπου το όνομα της Μπεκρούς δεν μνη άκολουθούσε τις δυο άδελφές και όπου με την άλλαγή του ονόματος των, θα μπορούσαν του λοιπού να ζήσουν ήσυγες και άσφαλει...

Ναί, το είχε στο νου του αυτό...

Και το άνεκοίνωσε στα δυο κοριτσάκια.

Στην άρχη, η Κλαίρη και η Λουίζα εξαφίστηκαν.

—'Η σκέψις ότι θα έφευγαν από το ορφανοτροφείο, όπου τόσο υπέφεραν, τις έκανε να θεωρήσουν την πρόταση του Μαρινιάν, σαν ένα ιδεώδες δνειρο.

—Ναί... 'Ισως, άπήντησαν... Σας ζητούμε μερικές ήμερες για να σκεφθούμε... Σας ευχαριστούμε, κύριε, για την τόσο καλωσύνη που μάς δείχνετε.

Μ' όλο που τον ευχαριστούσαν, όμως δεν έπαυαν να τον φοβούνται.

Την επάυριον έδέχθησαν την έπίσκεψη του Ζαν Μπερτελέν.

Είχε δέκα δόκκληρους μήνες να τις έπισκεφθι.

Και το άνεκοίνωσε στα δυο κοριτσάκια.

Στην άρχη, η Κλαίρη και η Λουίζα εξαφίστηκαν.

—'Η σκέψις ότι θα έφευγαν από το ορφανοτροφείο, όπου τόσο υπέφεραν, τις έκανε να θεωρήσουν την πρόταση του Μαρινιάν, σαν ένα ιδεώδες δνειρο.

—Ναί... 'Ισως, άπήντησαν... Σας ζητούμε μερικές ήμερες για να σκεφθούμε... Σας ευχαριστούμε, κύριε, για την τόσο καλωσύνη που μάς δείχνετε.

Μ' όλο που τον ευχαριστούσαν, όμως δεν έπαυαν να τον φοβούνται.

Την επάυριον έδέχθησαν την έπίσκεψη του Ζαν Μπερτελέν.

Είχε δέκα δόκκληρους μήνες να τις έπισκεφθι.

Και το άνεκοίνωσε στα δυο κοριτσάκια.

Στην άρχη, η Κλαίρη και η Λουίζα εξαφίστηκαν.

—'Η σκέψις ότι θα έφευγαν από το ορφανοτροφείο, όπου τόσο υπέφεραν, τις έκανε να θεωρήσουν την πρόταση του Μαρινιάν, σαν ένα ιδεώδες δνειρο.

—Ναί... 'Ισως, άπήντησαν... Σας ζητούμε μερικές ήμερες για να σκεφθούμε... Σας ευχαριστούμε, κύριε, για την τόσο καλωσύνη που μάς δείχνετε.

Μ' όλο που τον ευχαριστούσαν, όμως δεν έπαυαν να τον φοβούνται.

Την επάυριον έδέχθησαν την έπίσκεψη του Ζαν Μπερτελέν.

Είχε δέκα δόκκληρους μήνες να τις έπισκεφθι.

Και το άνεκοίνωσε στα δυο κοριτσάκια.

Στην άρχη, η Κλαίρη και η Λουίζα εξαφίστηκαν.

—'Η σκέψις ότι θα έφευγαν από το ορφανοτροφείο, όπου τόσο υπέφεραν, τις έκανε να θεωρήσουν την πρόταση του Μαρινιάν, σαν ένα ιδεώδες δνειρο.

—Ναί... 'Ισως, άπήντησαν... Σας ζητούμε μερικές ήμερες για να σκεφθούμε... Σας ευχαριστούμε, κύριε, για την τόσο καλωσύνη που μάς δείχνετε.

Μ' όλο που τον ευχαριστούσαν, όμως δεν έπαυαν να τον φοβούνται.

Την επάυριον έδέχθησαν την έπίσκεψη του Ζαν Μπερτελέν.

Είχε δέκα δόκκληρους μήνες να τις έπισκεφθι.

Και το άνεκοίνωσε στα δυο κοριτσάκια.

Στην άρχη, η Κλαίρη και η Λουίζα εξαφίστηκαν.

—'Η σκέψις ότι θα έφευγαν από το ορφανοτροφείο, όπου τόσο υπέφεραν, τις έκανε να θεωρήσουν την πρόταση του Μαρινιάν, σαν ένα ιδεώδες δνειρο.

—Ναί... 'Ισως, άπήντησαν... Σας ζητούμε μερικές ήμερες για να σκεφθούμε... Σας ευχαριστούμε, κύριε, για την τόσο καλωσύνη που μάς δείχνετε.

Μ' όλο που τον ευχαριστούσαν, όμως δεν έπαυαν να τον φοβούνται.

Την επάυριον έδέχθησαν την έπίσκεψη του Ζαν Μπερτελέν.

Είχε δέκα δόκκληρους μήνες να τις έπισκεφθι.

Και το άνεκοίνωσε στα δυο κοριτσάκια.

Στην άρχη, η Κλαίρη και η Λουίζα εξαφίστηκαν.

—'Η σκέψις ότι θα έφευγαν από το ορφανοτροφείο, όπου τόσο υπέφεραν, τις έκανε να θεωρήσουν την πρόταση του Μαρινιάν, σαν ένα ιδεώδες δνειρο.

—Ναί... 'Ισως, άπήντησαν... Σας ζητούμε μερικές ήμερες για να σκεφθούμε... Σας ευχαριστούμε, κύριε, για την τόσο καλωσύνη που μάς δείχνετε.

Μ' όλο που τον ευχαριστούσαν, όμως δεν έπαυαν να τον φοβούνται.

Την επάυριον έδέχθησαν την έπίσκεψη του Ζαν Μπερτελέν.

Είχε δέκα δόκκληρους μήνες να τις έπισκεφθι.

Και το άνεκοίνωσε στα δυο κοριτσάκια.

Στην άρχη, η Κλαίρη και η Λουίζα εξαφίστηκαν.

—'Η σκέψις ότι θα έφευγαν από το ορφανοτροφείο, όπου τόσο υπέφεραν, τις έκανε να θεωρήσουν την πρόταση του Μαρινιάν, σαν ένα ιδεώδες δνειρο.

—Ναί... 'Ισως, άπήντησαν... Σας ζητούμε μερικές ήμερες για να σκεφθούμε... Σας ευχαριστούμε, κύριε, για την τόσο καλωσύνη που μάς δείχνετε.

Μ' όλο που τον ευχαριστούσαν, όμως δεν έπαυαν να τον φοβούνται.

Την επάυριον έδέχθησαν την έπίσκεψη του Ζαν Μπερτελέν.

Είχε δέκα δόκκληρους μήνες να τις έπισκεφθι.

Και το άνεκοίνωσε στα δυο κοριτσάκια.

Στην άρχη, η Κλαίρη και η Λουίζα εξαφίστηκαν.

—'Η σκέψις ότι θα έφευγαν από το ορφανοτροφείο, όπου τόσο υπέφεραν, τις έκανε να θεωρήσουν την πρόταση του Μαρινιάν, σαν ένα ιδεώδες δνειρο.

—Ναί... 'Ισως, άπήντησαν... Σας ζητούμε μερικές ήμερες για να σκεφθούμε... Σας ευχαριστούμε, κύριε, για την τόσο καλωσύνη που μάς δείχνετε.

Μ' όλο που τον ευχαριστούσαν, όμως δεν έπαυαν να τον φοβούνται.

Την επάυριον έδέχθησαν την έπίσκεψη του Ζαν Μπερτελέν.

Είχε δέκα δόκκληρους μήνες να τις έπισκεφθι.

Και το άνεκοίνωσε στα δυο κοριτσάκια.

Στην άρχη, η Κλαίρη και η Λουίζα εξαφίστηκαν.

—'Η σκέψις ότι θα έφευγαν από το ορφανοτροφείο, όπου τόσο υπέφεραν, τις έκανε να θεωρήσουν την πρόταση του Μαρινιάν, σαν ένα ιδεώδες δνειρο.

—Ναί... 'Ισως, άπήντησαν... Σας ζητούμε μερικές ήμερες για να σκεφθούμε... Σας ευχαριστούμε, κύριε, για την τόσο καλωσύνη που μάς δείχνετε.

Μ' όλο που τον ευχαριστούσαν, όμως δεν έπαυαν να τον φοβούνται.

Την επάυριον έδέχθησαν την έπίσκεψη του Ζαν Μπερτελέν.

Είχε δέκα δόκκληρους μήνες να τις έπισκεφθι.

Και το άνεκοίνωσε στα δυο κοριτσάκια.

Στην άρχη, η Κλαίρη και η Λουίζα εξαφίστηκαν.

—'Η σκέψις ότι θα έφευγαν από το ορφανοτροφείο, όπου τόσο υπέφεραν, τις έκανε να θεωρήσουν την πρόταση του Μαρινιάν, σαν ένα ιδεώδες δνειρο.

—Ναί... 'Ισως, άπήντησαν... Σας ζητούμε μερικές ήμερες για να σκεφθούμε... Σας ευχαριστούμε, κύριε, για την τόσο καλωσύνη που μάς δείχνετε.

Μ' όλο που τον ευχαριστούσαν, όμως δεν έπαυαν να τον φοβούνται.

Την επάυριον έδέχθησαν την έπίσκεψη του Ζαν Μπερτελέν.

Είχε δέκα δόκκληρους μήνες να τις έπισκεφθι.

Και το άνεκοίνωσε στα δυο κοριτσάκια.

Στην άρχη, η Κλαίρη και η Λουίζα εξαφίστηκαν.

—'Η σκέψις ότι θα έφευγαν από το ορφανοτροφείο, όπου τόσο υπέφεραν, τις έκανε να θεωρήσουν την πρόταση του Μαρινιάν, σαν ένα ιδεώδες δνειρο.

—Ναί... 'Ισως, άπήντησαν... Σας ζητούμε μερικές ήμερες για να σκεφθούμε... Σας ευχαριστούμε, κύριε, για την τόσο καλωσύνη που μάς δείχνετε.

Μ' όλο που τον ευχαριστούσαν, όμως δεν έπαυαν να τον φοβούνται.

Την επάυριον έδέχθησαν την έπίσκεψη του Ζαν Μπερτελέν.

Είχε δέκα δόκκληρους μήνες να τις έπισκεφθι.

Και το άνεκοίνωσε στα δυο κοριτσάκια.

Στην άρχη, η Κλαίρη και η Λουίζα εξαφίστηκαν.

—'Η σκέψις ότι θα έφευγαν από το ορφανοτροφείο, όπου τόσο υπέφεραν, τις έκανε να θεωρήσουν την πρόταση του Μαρινιάν, σαν ένα ιδεώδες δνειρο.

—Ναί... 'Ισως, άπήντησαν... Σας ζητούμε μερικές ήμερες για να σκεφθούμε... Σας ευχαριστούμε, κύριε, για την τόσο καλωσύνη που μάς δείχνετε.

Μ' όλο που τον ευχαριστούσαν, όμως δεν έπαυαν να τον φοβούνται.

Την επάυριον έδέχθησαν την έπίσκεψη του Ζαν Μπερτελέν.

Είχε δέκα δόκκληρους μήνες να τις έπισκεφθι.

Και το άνεκοίνωσε στα δυο κοριτσάκια.

Στην άρχη, η Κλαίρη και η Λουίζα εξαφίστηκαν.

—'Η σκέψις ότι θα έφευγαν από το ορφανοτροφείο, όπου τόσο υπέφεραν, τις έκανε να θεωρήσουν την πρόταση του Μαρινιάν, σαν ένα ιδεώδες δνειρο.

—Ναί... 'Ισως, άπήντησαν... Σας ζητούμε μερικές ήμερες για να σκεφθούμε... Σας

Το αρρωδωτο κρίνο

λύ φυσική... Καί όμως, ο Μαρινιάν κατατρόμαξε. Οι τρεις αυτές λέξεις τον έκαναν να γλωμίση. Δεν τολμούσε ν' απαντήσει. Ποτέ ίσως, ούτε την ώρα που βρέθηκε κλεισμένος μέσα στο πνιγρό δωμάτιο της Σαρλόττας δεν είχε τρομάξει τόσο.

Ο Γκωτιέ, νομίζοντας ότι ο πατέρας του δεν άκουσε την ερώτηση που του είχε κάνει, την επανέλαβε:

—Τι δηλητήριο ανέκαλυσες μέσα στα όργανα του παιδιού;

—Κανένα, είπε ο Μαρινιάν με φωνή σβυσμένη.

Και προσπαθούσε να πάρη αδιάφορο ύφος.

Ο Γκωτιέ άκουσε την απάντηση, αλλά δεν κατάλαβε τίποτε.

—Τι είπες; δεν ανέκαλυσες κανένα δηλητήριο;

—Κανένα.

—Και τότε πώς έγραψες στην έκθεσή σου ότι επρόκειτο περί δηλητηρίασεως;

—Οι ανωμαλίες που είχα παρατηρήσει, δεν μπορούσαν να είχαν προέλθει, παρά μόνον από δηλητηρίαση.

—Ω! Είσαι απολύτως βέβαιος, πατέρα;

—Γκωτιέ! είπε άγρια ο Μαρινιάν.

—Δεν θέλω, πατέρα, να θέσω εν αμφιβολία την πείρα σου και την καλή σου πίστι... Έν τούτοις...

—Έν τούτοις, κάνε μου τη χάρη ν' αλλάξεις κουβέντα!

Ο Γκωτιέ κύτταξε τον πατέρα του, έκπληκτος για το πρωτοφανές αυτό ύφος του. Ποτέ ο Μαρινιάν δεν του είχε φερθή τόσο απότομα. Δεν είχε, όμως, τίποτε.

Ύστερα από πέντε λεπτά της ώρας, έμπαιναν στο νοσοκομείο.

Για να σβύση κάθε κακή έντύπωση στη σκέψη του γιου του, ο Μαρινιάν άρχισε να ζητάει τη γνώμη του για του διαφόρους άρρώστους. Και, ρίχνοντάς του πλάγιες ματιές, τον παρακολουθούσε.

Τίποτε δεν έπρόδιδε από την έκφραση του νέου, ότι εξακολουθούσε να έχει το νού του στην υπόθεση της Σαρλόττας Λαμάρς.

Δυό φορές, όμως, ο Μαρινιάν διεπίστωσε ότι ο γιός του ήταν άφηρημένος και αναγκάστηκε να επαναλάβη τα λόγια του, για ν' ανασυνδέση την κουβέντα.

Την παρακολούθησε αυτή, ο Μαρινιάν την έκανε και κατά τις επόμενες ημέρες. Αλλά δεν διεπίστωσε τίποτε το ανησυχητικό. Ο Γκωτιέ ήταν στοργικός απέναντί του, όπως πάντα.

Ο Μαρινιάν καθυσόχασε.

Ήταν φανερό ότι ο γιός του δεν είχε μέσα του καμμιάν υποψία.

Ένα πρωί, ο Μαρινιάν μπήκε απροειδοποίητα μέσα στο δωμάτιο του Γκωτιέ.

Ο γιός του ήταν καθισμένος στο γραφείο του και διάβαζε κάτι με τόση προσοχή, ώστε δεν άκουσε το άνοιγμα της πόρτας.

Ο γιατρός έσβησε μέχρι του γραφείου απαρατήρητος. Χτύπησε χαί-

δευτικά τον ώμο του Γκωτιέ και είπε γελώντας:

—Κοιμάσαι, λοιπόν;

Ο νέος ανεσκήρτησε και μηχανικά τα δυό του γέφυρα έπεσαν πάνω από τα χαρτιά που είχε κάτω από τα μάτια του. Ήταν προφανές ότι δεν ήθελε να δει ο πατέρας του τι διάβαζε.

Η χειρονομία αυτή δεν διέφυγε της προσοχής του Μαρινιάν.

—Τι διαβάζεις, λοιπόν, με τόση προσοχή;

—Ω!... Τίποτε... Αυτό που πέρασε για προσοχή, ήταν μάλλον άφηρημάς... Έγω ένα μικρόν πονεκεφαλό... Θα πάρω μιάν αντιτυρίνη...

Και πάνω από τις κιτρινωμένες έφημερίδες που είχε σκόρπιες μπροστά του, έβαλε διάφορα βιβλία, με το πρόσχημα ότι έψαχνε τάχα να βρη το κουτί με τις αντιτυρίνες.

—Πού τις έχω βάλει, λοιπόν;

Και μη καταρθώνοντάς να τις βρη, για τον απλούστατο λόγο ότι δεν υπήρχαν, είπε στον πατέρα του:

—Εσύ θα έχεις, πατέρα, δεν είναι έτσι;

—Ναί... Στο δεξιά συρτάρι του γραφείου μου... Πήγαινε και πάρε...

Ο Γκωτιέ δίστασε.

—Αν άφινε τόν πατέρα του μονάχον, με την πρώτη ματιά του θα ωριγνε ο Μαρινιάν επάνω στις έφημερίδες, θα μάθαινε ποιά ήταν το αντικείμενον της προσεκτικής του μελέτης.

—Ωστόσο, σηκώθηκε και βγήκε.

Πράγματι, μόλις έκλεισε η πόρτα, ο Μαρινιάν πλησίασε στο γραφείο, σήκωσε ένα βιβλίο και είδε κάτωχρος μια στίβα από παλιές έφημερίδες, που έγραφαν όλες για τη δική της Σαρλόττας Λαμάρς.

—Πολύ το φοβόμουν! ψιθύρισε, συντετριμμένος.

Ο θόρυβος των βημάτων του γιου του, του ξανάδωσε τη δύναμη ν' ανακτήσει την ψυχραιμία του.

Με την πρώτη ματιά που έβριξε ο Γκωτιέ πάνω στο γραφείο του, κατάλαβε ότι ο πατέρας του είχε σκαλίσει τα βιβλία και τις έφημερίδες.

Επληκώθησαν μερικά δευτερόλεπτα καταθλιπτικής σιγής.

—Ύστερα, ο γιατρός είπε:

—Διάβασες την υπόθεση της Σαρλόττας Λαμάρς;

—Ναί... μόλις την είχα άρχισει, όταν ήλθε.

—Σ' ενδιαφέρει;

—Ναί, σαν ένα ζωντανό μυθιστόρημα, στο οποίο η φαντασία του συγγραφέως δεν έχει τίποτε να προσθέσει...

—Και η γνώμη σου;

—Δεν έσημάτισα ακόμα γνώμη... Πρέπει να συνεχίσω τη μελέτη...

—Αργότερα, όταν τελειώσης το διάβασμα, θα μου πης τη γνώμη σου;

—Αν το θέλεις... Πάντως...

—Μίλησε!

—Υπάρχει κάτι που με ξαφνιάζει...

—Τι;

—Πώς ο συνήγορος της Μπεκρούς δεν ζήτησε τον διορισμό και άλλων ιατροδικαστών, για ν' αντικρούση τη γνώμη σου;

—Ο Μαρινιάν απήντησε:

—Ω! Η ένοχη, ξέρεις, αυτή της γυναίκας ήταν τόσο ολοφάνερη στα μάτια του κόσμου, ώστε ο διορισμός και άλλων ιατροδικαστών θα ήταν εντελώς περιττός.

—Αυτό είναι αληθές, ψιθύρισε ο Γκωτιέ.

Και είπε χαμογελώντας, μ' ένα τόνο οίκτου:

—Το γεγονός είναι ότι η δυστυχισμένη αυτή γυναίκα δεν είχε αυτό που λέμε «υποστήριξη τζό τι-που»... Είχε σκορπίσει γύρω της αχαλίνωτα και τυφλά μιση...

—Αν την παρόεδιδαν στα νέρια του πλήθους, θα την έλυντσαρναν... Και τώρα σ' άφινω, Γκωτιέ... Μπορείς να συνεχίσεις το διάβασμα...

Βγήκε, πράγματι, έξω, έκανε τις επισκέψεις του και δεν επέστρεψε στο σπίτι, παρά κατά την ώρα του προγεύματος.

Βασανιζόταν από μια τρομερή ανησυχία.

Τι συμπεράσμα έμελλε να βγάλει ο Γκωτιέ με τη χαρακτηριστική του δευδερκεία, από τη μελέτη της υποθέσεως Λαμάρς;

—Ωστόσο, υπήρχε κάτι που καθησύχαζε κάπως τον δόκτορα Μαρινιάν.

Για να καταλάβη ο Γκωτιέ το μυστήριο που περιέβαλλε όλη αυτή την υπόθεση, θα έπρεπε να λάβη γνώση της υπάρξεως του άσβεστάδικου πίσω από το σπιτάκι με τους κισσούς... Εύτυχως, όμως, για τον Μαρινιάν, ποτέ δεν έγινε λόγος κατά τη διαρκεία της δίκης, για τις άσβεσταριές... Μία φορά μόνον είπε κάτι ο Λαγκερόν, χωρίς να έγείρη την υποψία...

—Ωστόσο, την ώρα που κάθησε στο τραπέζι μαζί με τον γιό του, ο Μαρινιάν ήταν καταταραγμένος. Κάτι του έπνιγε τον λαιμό... Πνιγόταν...

Δήλωσε ότι δεν είχε όρεξη και δεν έφαγε.

Ο Γκωτιέ σιωπούσε.

Πρώτος διέκοψε τη σιωπή ο Μαρινιάν.

—Λοιπόν; Η γνώμη σου;

—Ω!... Συμφωνώ με σένα... Η γυναίκα αυτή είναι ένοχος;

—Ένα κύμα αίματος, έγχρωμάτισε τα μάγουλα του γιατρού, ο οποίος ξαναβρήκε τη χαρά του.

—Όσο για τον Γκωτιέ, ο οποίος είχε παρατηρήσει τη μεταβολή αυτή στα χαρακτηριστικά του πατέρα του, δεν είχε τίποτε, καιτοι, λέγοντας αυτό που είχε ψευσθή.

—Έν τούτοις είπα σε λίγο ο Γκωτιέ, 'ι' έχουν κάνει έντύπωση διάφορες περιέργες λεπτομέρειες...

—Τι λεπτομέρειες; ρώτησε ο Μαρινιάν... Είμαι έτοιμος να σου δώσω όλες πληροφορίες θέλεις, αν αυτό σου κάνει ευχάριστη, γιατί η υπόθεσις αυτή είναι ακόμα ζωντανή στη μνήμη μου.

Ο Γκωτιέ απήντησε:

—Στην έκθεση του ανακριτού, διάβασα την εξέλιξη περικοπή:

«Διαπιστώνομεν ότι κατά την διάρκεια των ανακρίσεων, η γυνή Λαμάρς, διατελεί έν εκδήλω καταστάσει άφαιρέσεως, προσποιητής η πραγματικής. Μετά δυσκολίας αποσπώμεν τας απαντήσεις της, αναγκάζομεν να επαναλάβωμεν τας ερωτήσεις δις και τρίς, διότι η κατηγορούμενη, άλλοτε μὲν τηρεί πείσμονα σιγήν, άλλοτε δὲ απαντᾷ ἀλ-

λα αντί άλλων...»

—Και τι συμπεραίνεις από τα λόγια αυτά; ρώτησε ο Μαρινιάν...

—Συμπεραίνω ότι η παρατήρησης αυτή του ανακριτού που έγινε πολλές μέρες μετά την σύλληψη της Σαρλόττας Λαμάρς, μάς αναγκάζει να παραδεχτούμε ότι οι άφηρημάδες της γυναίκας αυτής, δεν ώφείλοντο στα μεθύσια της...

—Πολύ σωστά... Αλλά οι άλκοολικοί εξακολουθούν να είναι μεθυσμένοι πολλές μέρες μετά τον πότο...

Δεν είναι ανάγκη να πουν, για να είναι ή για να φαίνονται μεθυσμένοι...

—Πώς κατέληξες στη δηλητηρίαση, αφού δεν ανέκαλυσες κανένα ίχνος δηλητηρίου;

—Όταν έκανα τη χημική ανάλυση των σπλάνγων, δεν βρήκα κανένα ίχνος μεταλλικών, αλκαλοειδών ή όξέων δηλητηρίων... Τα δηλητήρια αυτά αβλίνουν ζωηρά ίχνη, που δεν εξαφανίζονται εύκολα... Επίσης απέκλεισα και πολλά άλλα δηλητήρια, όπως τη νικοτίνη, την σικουτίνη κ.λ.π. Πρόκειται ασφαλώς περί κάποιου φυτικού δηλητηρίου, που δεν άφισε κανένα ίχνος...

—Έκανε ανάλυση του αίματος; Δεν διάβασα τίποτε το σχετικό στην έκθεσή σου... Έν τούτοις, το ζήτημα αυτό ήταν από τα σπουδαιότερα...

—Το θεώρησα τελείως περιττό...

—Ω! Ω!...

Και ο Γκωτιέ κύτταξε τον πατέρα του, σκεπτικός.

Ο Μαρινιάν έσπευσε να προσθέσει:

—Δεν είχα λάβει σχετική έντολή από τον ανακριτή.

—Πώς ήταν διατυπωμένο το έρωτηματολόγιο που σου είχαν υποβάλει;

—Έν γενικάς γραμμαίς...

—Μήπως στις γενικές αυτές γραμμές, περιελαμβάντο και η εξέταση του αίματος...

Ο Μαρινιάν έκανε μια κίνηση δυσφορίας...

—Προς τι ν' απεραντολογούμε; είπα... Δεν έλεγες και συ πρό δλίγου ότι είσαι πεπεισμένος, όπως έχω, για την ένοχη αυτής της γυναίκας;

—Φυσικά.

—Λοιπόν;

Ο Γκωτιέ απέσπρεψε το βλέμμα του και δεν είχε τίποτε.

—Ισως να είχε κάποιαν ύστερόβουλη σκέψη, που να μην ήθελε να την εξωτερικεύσει.

—Ύστερ' από λίγες στιγμές, είπα σαν να μονολογούσε:

—Μου έκανε μεγάλη έντύπωση η έπιμονή με την όποιαν αυτή η γυναίκα υπεστήριζε ότι ήταν άθωα!

—Όλοι οι κατηγορούμενοι το ίδιο κάνουν.

—Παρατήρησες, πατέρα, ότι από τη μέρα της σύλληψέως της, ή μία μετά την άλλη, ένα πλήθος κατηγοριών άρχισαν να καταπίπτουν μόνες των;

—Όχι...

—Περλέργο!... Στην άρχή, ή Σαρλόττα Λαμάρς κατηγορείτο ως δολοφόνος του γιατρού Ρενεβίλ... Η κατηγορία, όμως κατέπεσε.

—Μένει ή άλλη...

—Λησμονείς πατέρα, το έγκλημα της μοιχείας που της απέδιδαν; Το έγκλημα αυτό δεν διεπράχθη ποτέ, αφού, ξέρουμε σήμερα, ότι ή Σαρλόττα Λαμάρς υπήρξε θύμα ένός άχρειου, εκμεταλλευθέντος τη ληθαργική της αναισθησία, ο όποιος ώμολόγησε το άμάρτημά του, λίγο προτού δεινωθή...

—Μένει το δηλητήριο...

—Όχι, δεν μένει ούτε αυτό, είπε ο Γκωτιέ με ύφος σοβαρό.

—Τι λές;

—Λέγω ότι δεν μένει ούτε αυτή ή κατηγορία, αφού δεν ανέκαλύφθη στα όργανα του παιδιού, κανένα δηλητήριο... Πιστεύω και θεωρώ αυτή τη γυναίκα ένοχον... Δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά, αφού έσύ πατέρα έγινες άφορημ' να την καταδικάσουν... Και όμως... όμως, δεν μπορώ να μη παρατηρήσω ότι ή καταδίκη της έγινε κάπως επιπόλαια...

—Μία μπεκρού! είπε ο Μαρινιάν σηκώνοντας τους ώμους.

—Ναί, μία μπεκρού, μία μέθυσος, φωνάζει ή κοινή γνώμη. Η κοινή, όμως, γνώμη πέφτει συχνά έξω από τα όρια της λογικής... Κι' εκεί όπου ένας γιατρός διαβλέπει μίαν άρρώστεια, ή κοινή γνώμη βλέπει ένα βίτσιο.

Για το άσβεστάδικο δεν είχε ο Γκωτιέ ούτε λέξη. Και ο Μαρινιάν νόμιζε ότι ή λεπτομέρεια αυτή είχε διαφύγει από την προσοχή του γιου του.

—Ωστόσο, ο Γκωτιέ είχε σημειώσει ώρισμένα κομμάτια των έφημερίδων που διάβασε με μπλε μολύβι. Και στην κατάθεση του Λαγκερόν, όπου γινόταν λόγος για το άσβεστάδικο, σημείωσε ένα σταυρό.

Η συζήτησις σταμάτησε. Πατέρας και γιός δεν αντήλλαξαν ούτε μία λέξη για την υπόθεση της Σαρλόττας Λαμάρς κατά τις επόμενες μέ-

ρες. Και ο Μαρινιάν ήθελε να πιστεύει ότι ο γιός του έπαυσε να σκέπτεται αυτή την υπόθεση.

Ήταν, όμως, γελασμένος.

Μία μέρα, καθώς ο Μαρινιάν έτοιμαζόταν να φύγει για την τακτική του επίσκεψη στο όρφανοτροφείο, άκουσε τόν Γκωτιέ να του λέγει:

—Θα πάς στο Βουβραί;

—Ναί.

—Να έλθω κι' έχω;

—Τι να κάνης;

—Θα ήθελα πολύ να επισκεφθώ αυτό το ίδρυμα, για το όποιο λένε τόσο καλά λόγια.

—Οί καλόγριες που το διευθύνουν δεν άγαπούν τις επισκέψεις... Έχουν πολύ αυστηρόν κανονισμό... Αν σε δουν, θα δυσανεστηθούν πολύ...

—Και αν ακόμα τους το ζητούσες έσύ;

—Ναί...

Ο Μαρινιάν έψεύδετο. Ο Γκωτιέ το έμάντευσε και είπε:

—Δεν ξέρω πώς να περάσω την ώρα μου... Θέλεις να σε συνοδεύσω μέχρι το Βουβραί;

—Έλα... Ξέρεις πολύ καλά ότι ή μεγαλύτερη ευχαριστία μου είναι να σ' έχω κοντά μου.

Μέσα στο άμείλι, ο Γκωτιέ ρώτησε:

—Αυτού μέσα νομίζω είναι κλεισμένα και τα κορίτσια της Μπεκρούς, δεν είναι έτσι;

—«Κλεισμένα» δεν είναι ή λέξις. Το όρφανοτροφείο δεν είναι φυλακή.

—Ω! Γι' αυτά τα παιδιά δεν παίζει και μεγάλη διαφορά... Τα γνωρίζεις αυτά τα κορίτσια, δεν είναι έτσι;

—Ναί. Τα ξέρω από την έποχή που είχα αναμειχθή στην υπόθεση της μητέρας των. Και αν ενδιαφέρθηκα τώρα τελευταία, το έκανα για να γλυκάνω λίγο τη ζωή τους...

—Θα ήθελα να τα γνωρίσω κι' έχω αυτά τα κορίτσια, πατέρα.

—Γιατί; Πολύ παράξενη ιδέα...

—Γιατί; Κι' έχω το άγνοώ... Χωρίς να γνωρίζω αυτές τις δυό αδελφούλες, τρέφω άπέναντί των μίαν άκατανίκητη συμπάθεια... Δυστυχισμένα παιδιά!... φτωχά θύματα!

Καθ' όλη την υπόλοιπη διαδρομή, πατέρας και γιός έμειναν σιωπηλοί...

Στο κατώφλι του όρφανοτροφείου, ο Γκωτιέ ρώτησε πάλι τον πατέρα του.

—Ωστε δεν θέλεις να σε συνοδεύσω;

Ο Μαρινιάν έδίστασε. Δεν θάταν φρόνιμο ν' άρνηθή, μπροστά σε τέτοιαν έπιμονή... Αν κινούσε τις υποψίες του γιου του; Και είχε:

—Έστω, αφού επιμένεις τόσο πολύ... Αν υπολογίζης όμως, να βρης καμμιάν ενδιαφέρουσα περίπτωση άσθενείας, θα άπογοητευτής...

Το ίδρυμα σφύζει από υγεία και καλοσύνη...

Μπήκαν μέσα.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Τόν κύτταζαν άγκαλιασμένες με έντρομο βλέμμα...

'Επί τέλους... πτωχοί!

Διήγημα της Μαργαρίτας Κέννεντυ

Η Τσέλια και τὰ παιδιά είχαν τελειώσει τὸ πρωϊνό τους, ὅταν ἡ Τέσσι γύρισε ἀπὸ τὴν πλάζ, ὅπου εἶχε πάει μαζί με πολλοὺς θαυμαστάς της. Ἀν καὶ ἡ Τσέλια προσπαθοῦσε πάντα νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτὸ της, ἐνοιωθεὶν ὅμως κάποια μικρὴ ζηλοτυπία γι' αὐτὴν τὴν κοπέλλα, ποὺ ἔλαμπε καὶ ἦταν τόσο φρέσκια! Ἡ Τσέλια ἦταν μόλις τριαντάδου χρονῶν, αἰσθανόταν ὅμως τὸν ἑαυτὸ της γερασμένο, ὅταν τὸν σύγκρινε μ' αὐτὰ τὰ νεῖατα, ποὺ κυριαρχοῦσαν. Καὶ νὰ κέπτεται κανεὶς πὼς εἶχε καλέσει τὴν φίλη της στὴν ἀκροθαλασσιά, μετὴν ἐλπίδα πὼς θὰ τὴν βοηθοῦσε νὰ κυττάξῃ τὰ παιδιά της.

— Ὅταν βγαίνεις νωρὶς τὸ πρωϊ—εἶπε ἡ Τσέλια σὲ τόνο ποὺ αὐτὴ τὸν ἐνόμιζε γεμάτο γλυκύτητα— θὰ ἤθελα νὰ με εἰδοποιῇς. Τὰ παιδιά δὲν ξέρουν νὰ ντύνουνται μόνα τῶν.

— Ὁ! φώναξε ἡ Τέσσι, πολὺ καλὰ. Κατάλαβα.

Αὐτὸ ἐσήμαινε πὼς θὰ τὴν εἰδοποιούσαν, ὅταν θὰ ἔδωκαν, ὅχι ὅμως καὶ πὼς θὰ τὴν βοηθοῦσε.

— Τέσσι, ἐνὼ νομίζω πὼς...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μῆλκεν ἡ σπιτονοικοκυρὰ μετὰ τὸ ταχυδρομεῖο. Καθὼς κύτταξε τὴ φίλη της νὰ διαβάξῃ τὸ γράμμα τοῦ ἀνδρός της, ἡ Τέσσι συλλογιζότανε: «Πάλι ἔξῃ σελίδες. Ποιὸς ξέρει τί βρίσκει καὶ τῆς γράφει ὁ Τζέρρυ!»

— Σήμερα θὰ πάω νὰ φαρῶ μὲ τὴν Μπέννετ. Μ' ἔχουν καλέσει.

Ἡ Τσέλια γύρισε καὶ τὴν κύτταξε ἀφρημένα:

— Τί εἶπες; Ἄ, καλὰ, καλὰ, μπορεῖς νὰ πᾶς.

Ἐπειτα γλωμῇ καὶ ταραγμένη ξανάρχισε νὰ διαβάξῃ τὸ γράμμα.

Ἡ Τέσσι τὴν πλησίασε καὶ τὴ ρώτησε:

— Συμβαίνει τίποτε;

— Ἄ, ὄχι, ἀπάντησε ἡ Τσέλια. Ὁ Τζέρρυ μοῦ γράφει κάτι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω. Ἐκληρονομήσαμε ἕνα κολλοσιαῖο ποσό, μισὸ ἑκατομμύριο λίρες!

— Τί λές καλὸ! φώναξεν ἡ Τέσσι κατὰ πλῆκτῃ. Μὰ ἀπὸ ποῦν;

— Ἀπὸ ἐνοθεῖο τοῦ Τζέρρυ ποὺ πέθανε πρὶν λίγο καιρό.

— Μισὸ ἑκατομμύριο! Ὁ! γίνετε πολὺ πλούσιοι. Τώρα θὰ μπορῆτε νὰ ἔχετε ὅ,τι θέλετε.

Ἀκούστηκαν φωνές ἀπὸ κάτω. Ἦταν οἱ Μπέννετ, ποὺ φώναζαν τὴν Τέσσι, μὰ ἡ νέα δὲν εἶχε τώρα ὄρεξι νὰ πάη μαζί τους. Κάτι τὴν ἐσπρωχνε νὰ εἶναι εὐγενὴς μετὰ τὴ φίλη της.

— Ὅθι πάω τὰ παιδιά στὴν πλάζ. Ἐσὺ βέβαια θὰ πρέπῃ νὰ γράψῃς στὸ Τζέρρυ.

Ἡ προθυμία αὐτὴ δὲν ἐξένισε τὴν Τσέλια. Τῆς φαινόταν πολὺ φυσικὸ νὰ τὴν προσέχῃ περισσότερο τώρα ἡ Τέσσι. Κάθισε κι' ἔγραψε μερικὰς γραμμὰς στὸν ἄντρα της. Κ' ἔπειτα τράβηξε στὴν πλάζ.

Ἀπὸ μακρὸ εἶδε τὴν Τέσσι νὰ κάθεται ἀνάμεσα σ' ἕνα ζυγίλο γνωστῶν καὶ νὰ φλυαρῇ, χωρὶς νὰ προσέχῃ τὰ παιδιά.

— Ἄ! σκέφθηκε, δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν

καλέσω. Μὰ ἄς περιμένῃ ἄλλη χρονιά!

Ὅταν ὁ Τζέρρυ κατέβηκεν ἀπὸ τὸ τραῖνο, κατάλαβε πὼς κάποια μεταβολὴ εἶχε γίνει στὴ γυναῖκα του.

— Εἶσαι εὐχαριστημένη; τὴ ρώτησε μὲς σ' αὐτοκίνητο, ὅταν πήγαιναν ἀπὸ τὸ σταθμὸ στὸ τραῖνο.

Ἡ Τσέλια τὸν ἐθεθαίωσε πὼς ἦταν πάρα πολὺ εὐχαριστημένη καὶ χαρούμενη, ὁ Τζέρρυ ὅμως ἀπορούσε μετὰ τὴν στάσι της. Ὅταν φθάσανε στὸ σπίτι, ἡ Τέσσι τὸν ὑπεδέχθη μετὰ ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ λίγες μέρες ἀρχισεν ἡ μάχη, ὅταν ὁ Τζέρρυ εἶπε πὼς εἶχε σκοπὸ ν' ἀγοράσῃ ἕνα σπίτι στὴν ἴδια συνοικία, ποὺ καθόντουσαν.

— Θυμᾶσαι, ἐκεῖνο τὸ ροζ παλατάκι, ποὺ βρίσκεται στὴ γωνία τοῦ δρόμου μας; ρώτησε τὴ γυναῖκα του.

— Ναί, Τζέρρυ, μὰ δὲν ἔχουμε ἀνάγκη νὰ μείνουμε στὸν ἴδιο δρόμο.

— Καὶ γιατί ὄχι;

— Νά, θὰ ἤθελα νὰ πᾶς πρὸς κεντρὸ, νὰ καθήσουμε σὲ ἕνα μοντέρνο διαμέρισμα.

— Ναί, ἀγαπημένη μου, μὰ ὅλοι οἱ φίλοι μας κάθονται σ' αὐτὴ τὴν συνοικία. Ἐπειτα μποροῦμε νὰ ἀγοράσουμε ἕνα αὐτοκίνητο.

— Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ἀνεχθῶ αὐτὴ τὴ συνοικία. Γιατὶ νὰ μείνουμε αὐτοῦ;

— Τί καινοτομίες εἶναι αὐτές;

— Πρὶν δὲν ἦσαν ἐλεύθερη νὰ διαλέξω, μὰ τώρα...

— Ἐν ταύτῃ περιπτώσει, εἶπεν ὁ Τζέρρυ, ἄς μείνουμε ἐκεῖ ποὺ εἴμαστε.

— Ἐγώ σ' ἐξοικιστῶ! Δούλεψα τόσα χρόνια καὶ ὑπέφερα.

Ἐπειδὴ ἡ συζήτηση ἀγρίεψε, ὁ Τζέρρυ βγήκε στὸν κῆπο, ὅπου ἡ Τέσσι ἔκοβε μούρα ἀπὸ ἕνα δέντρο. Τὴν κύτταξε καὶ τοῦ φάνηκε πολὺ ὁμορφὴ καὶ θελκτικὴ.

Ὁ Τζέρρυ ἦταν ἕνας σοβαρὸς ἄνθρωπος, μὰ ἡ Τσέλια εἶχε γίνει ἀνυπόφορη. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Τέσσι ἔβριξε μὴ φωνή. Εἶχε πιασθῇ τὸ φουστάνι της σ' ἀγκάθια κι' ὁ Τζέρρυ ἔτρεξε νὰ τὴν βοηθήσῃ καί... ἄρχισε λίγο. Ὅταν τὴν φίλησε ἡ Τέσσι, εἶχε γίνει ἕνα ἄλλο πλάσμα. Γύρισαν σπίτι πολὺ ἄργα καὶ ἡ Τσέλια ἔκανε τὴν κατάστασι νὰ ἐπιδεινωθῇ μετὰ τὰ νεύρα της καὶ τοὺς θυμούς της.

Μιὰ μέρα, τὴν ὥρα ποὺ παίρνανε τὸ πρωϊνό τους, μιὰ σφήκα μῆλκε ἀπὸ τὸ πα-

ράθυρο καὶ στριφογύριζε πάνω ἀπὸ τὸ πιάτο τῆς Τέσσι. Ἐκείνη κουνούσε τὰ χέρια της νὰ διώξῃ τὴ σφήκα, παρὰ τὴν παρακλήσεις τῆς Τσέλιας νὰ μείνῃ ἡσυχῇ. μιὰ στιγμὴ χτύπησε τὴν Πόλυ. Ἡ μικρὴ ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Τότε τὰ νεύρα τῆς Τσέλιας ἐφούντωσαν.

— Ἀνόητη, φώναξε καὶ χωρὶς νὰ καταλάβῃ τί κάνει, ἔδωκε ἕνα χαστούκι στὴν Τέσσι. Αὐτὴ γύρισε κι' εἶδε τὸν Τζέρρυ, σὰν νὰ τοῦ ζητοῦσε βοήθεια καὶ αὐτὸς κύτταξε ἀγριεμένα τὴ γυναῖκα του. Τότε ἡ Τσέλια σηκώθηκε καὶ πήγε στὸ δωμάτιό της. Ὁ Τζέρρυ δὲν θὰ τὴν συγχωροῦσε ποτέ. Τὸ σπίτι της, ἡ ζωὴ της, ἡ οἰκογένειά της ὅλα ἐκινδύνευαν, κάτω ἀπὸ μιὰ τρομακτικὴ ἀπειλή.

Ἀκουσε ἔξω στὸν κῆπο τὴς φωνές τῶν παιδιῶν, ποὺ ἐτοιμαζόνταν νὰ πᾶνε στὴν πλάζ. Ἀκουσε τὴν Τέσσι νὰ λέει κατὰ τὸν Τζέρρυ. Ἐπειτα αἰσιπῇ.

Εἶχαν βγῇ ἔξω.

Τὸ μεσημέρι ὁ Τζέρρυ πήγε καὶ τὴν ρώτησε ἂν θέλῃ τίποτε.

— Ὁχι, δὲν μοῦ χρειάζεται τίποτε.

— Μὰ δὲν εἶναι κατάστασις αὕτη!

— Καταλαβαίνω, θέλεις νὰ ζητήσω διαζύγιο, γιὰ νὰ παντρευτῇς τὴν Τέσσι.

Κοιμήθηκε μετὰ τὰ κλάμματα. Ὅταν ξύπνησε ἦταν σκοτάδι. Πλάι στὸ κρεβάτι στεκόταν ὁ Τζέρρυ.

— Σοῦ ἔφερα ἕνα φλυτζάνι τσαΐ νὰ πῆς καὶ νὰ κοιμηθῇς. Ἡ Πέττυ φρόντισε γιὰ τὰ παιδιά.

Καὶ πρόσθεσε κυττάζοντάς τὴν κατὰματα:

— Ἀκουσε... Ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ μιὰ ἄσχημη εἰδησι.

— Ἀσχημὴ εἰδησι;... Μήπως τὰ παιδιά;...

— Ὁχι, ὄχι... Τὰ παιδιά εἶναι πολὺ καλά. Πρόκειται γιὰ τὸ χρέμα. Βρέθηκε δευτέρω διαθήκη τοῦ θεοῦ μου, ποὺ ἀφήνει ὅλη τὴν περιουσία του σὲ φιλοanthρωπικά καταστήματα...

— Δοιπὸν, εἴμαστε ὅπως πρὶν;

— Ἐκείνος τὴν κύτταξε μετὰ ἀγάπη.

— Ναί... τὸ ἐλπίζω, τουλάχιστον.

Ὅλη λοιπὸν ἡ ταραχὴ, ποὺ εἶχε δημιουργήσει ἡ κληρονομία ἔφυγε μαζί μ' αὐτή. Ὁ Τζέρρυ ἔπρεπε νὰ ξαναρχίσουν τὴν ζωὴ των ὅπως πρῶτα. Μὰ ὁ Τζέρρυ εἶχε πῇ ἀπὸ ἐλπίδων. Τότε...

Ἐλάμψαν τὰ μάτια καὶ μύθρισε:

— Ἀλήθεια ὅμως μοῦ λές; Ἐπὶ τέλους, εὐτυχισμένοι καὶ πάλι... Πόσο ὁμως μετὰ φόβους, λέγοντάς μου πὼς εἶχες νὰ μοῦ πῆς μιὰν ἀσχημὴ εἰδησι;

MARGARITA KENNEDY

Τί γίνονται τὰ παλῆά φίλμ;

Ἡ «Κινηματογραφοδὴκη» τοῦ Ὁρλύ

Πολλοὶ θὰ διερωτῶνται τί ἄρα γὰρ γίνονται τὰ παλαιὰ φίλμ, ὅταν κάνουν πιά τὸ γύρο τοῦ κόσμου. Ἀφοῦ κάνει τὸ περίπλου ἀνάμεσα ἀπὸ τὴς σκοτεινῆς αἰθούρας πολλῶν κινηματογράφων καὶ συγκινητικῆς ἐκατομμύρια θεατῶν, μιὰ ταινία φεύρεται. Γίνεται ραβδωτὴ σὰν νὰ ἐβράχκε. Ἐβράχθη σὲ διάφορα μέρη καὶ ξανακολλήθηκε, ἀφοῦ θυσίαστηκαν μερικὰς σκηνές. Ἔτσι τὸ φίλμ ποὺ ἔκαμε τὸ κοινὸ νὰ διασκεδάσῃ, γερασμένο καὶ ἀκρωτηριασμένο, πρέπει τώρα νὰ ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὴν κυκλοφορία. Ἀλλῶστε τί ἀποστολὴν ἔχει πιά στὴν ὁδόν; Καινούργιες ταινίες ἔχουν ἐμφανισθῇ, σὲ ὅσους κυριαρχοῦν καὶ διώχνουν τὴς παλῆας ντροπιασμένες. Δὲν εἶναι πιά τῆς μόδας τὸ παλῆο τὸ φίλμ. Ἐγὼ πεθάνει καὶ δὲν ἐπικτῇ παρὰ στὴν ἀνῆμῃ μερικῶν θεατῶν. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ τὸ ξαναἰδοῦν ποτέ!

Τὰ χιλιόμετρα αὐτὰ τῆς παλῆας ταινίας θὰ χρησιμοποιῶνται τώρα ὡς πρώτη ὅλη μερικῶν ἄλλων βιομηχανιῶν, κυρίως δὲ γιὰ τὴν κατασκευὴν βερνικιῶν γιὰ τὰ νύχια. Σκεφθήκατε ποτέ, κυρίες μου, ὅτι βάψατε τὰ νύχια σας μετὰ μιὰ ἀστεία κίνηση τοῦ Σαρλό ἢ μ' ἕνα χαμόγελο τῆς Μαίρης Πίκορδ; Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ κανεὶς, ὅτι εἶναι πολὺ θλιβερὸ τὸ τέλος αὐτὸ γιὰ τὰ ἔργα, ποὺ ἐπροκάλεσαν τὸ θαυμασμὸ καὶ ἐστάθηκαν ἡ χαρὰ ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου.

Εὐτυχῶς μερικοὶ φίλοι τοῦ κινηματογράφου, πραγματικοὶ φίλοι του, ποὺ τὸν θεωροῦν ὄχι μόνον ὡς μέσον κερδοσκοπίας, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ ὡς μιὰ νέα τύχῃ ἱκανὴ νὰ πλουτίσῃ τὸν πολιτισμὸν μας, συγκινήθησαν ἀπὸ τὴν ἐξαφάνισιν αὐτῆς τῶν σίλων. Εἶδαν πὼς ἐνῶ ὅλα τὰ ἔργα τῆς τύχης μποροῦν ν' ἀντιμετωπίσουν τὸν πανδαμάτορα χρόνον καὶ νὰ ἐπιζήσουν, γιὰ νὰ ἀπολαύσουν καὶ οἱ μέλλουσες γενεές: τὰ ἀγάλματα καὶ οἱ εἰκόνες στὰ μουσεῖα, τὰ βιβλία στὴς βιβλιοθήκες, μόνον ἡ κινηματογραφικὴ τέχνη ἐξαφανιζόταν καὶ δὲν εἶχε παρὰ μιὰ ἐφήμερη ὑπαρξί καὶ ἐπιτυχία. Καὶ σκέφθηκαν πὼς δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήνουν νὰ χάνεται ὁ καρπὸς τόσων προσπαθειῶν τῶν καλλιτεχνῶν καὶ τῶν παραγωγῶν ταινιῶν.

Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸ ἰδρύθηκε στὴ Γαλλία ἡ κινηματογραφοδὴκη τοῦ Ὁρλύ. Σκοπὸς της εἶναι ἡ διατήρησις ὅλων τῶν ταινιῶν, ποὺ ἐμφανίζονται, ὅπως σκοπὸς τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης εἶναι ἡ διατήρησις ὅλων τῶν βιβλίων, ποὺ ἐκδίδονται. Πρόκειται ὅμως ἐδῶ περὶ ἰδιωτικῆς ὀργάνωσως, τῆς ὁποίας Πρόεδρος εἶναι ὁ κ. Ἀρλέ καὶ μέλη ὅλοι οἱ ἰδιοκτῆται στούν-

τιο, οἱ σκηνοθέται, πολλοὶ συγγραφεῖς καὶ δημοσιογράφοι, ποὺ ἔχουν κατανόησι τὴν ἀνάγκη τῆς διατηρήσεως τῶν ταινιῶν καὶ τῆς παραδόσεώς των στὴς μέλλουσες γενεές, ὡς καλλιτεχνικῆς κληρονομίας.

Ἐνα μικρὸ περίπτερο, στὸ πάρκο τοῦ πύργου τοῦ Ὁρλύ, στεγάζει τὴν κινηματογραφοδὴκην. Σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, ποὺ οἱ τοίχοι της εἶναι σκεπασμένοι ἀπὸ θυρίδες, εἶναι τοποθετημένες σὲ τενεκεδένια κουτιά, κυλινδρικά καὶ πλατιά σὰν κουτιά κονσέρβας, οἱ ταινίες.

Στὴς ἐτικέτες της ὅμως ἀντὶ νὰ διαβάξῃ κανεὶς «Πατὲ φουὰ γκρουέ», διαβάξῃ «Ἀτζίδι στὴ Σελήνη, 1902» ἢ ἡ «Ἀτλαντίς» 1921.

Εἶναι... κονσέρβες, γεμάτες ζωὴ! Μέσα σὲ καθένα ἀπὸ τὰ κουτιά αὐτὰ τῆς Πανδώρας κοιμᾶται ἡ ζωὴ μιᾶς ὁλοκλήρου περιόδου εἰς ἕτι ἐκφραστικώτερο καὶ χαρακτηριστικώτερο εἶδος: τὴν μόδα, τὰ ἔθιμα, τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο αἰσθάνθηκε καὶ ἐκινήθη. Κάθε κουτὶ κρύβει καὶ κάτι ἀπὸ τὴν λάμψη μιᾶς ἐποχῆς πεθαμένης.

— — —

Δὲν ὑπάρχει καλλίτερο στοιχεῖον, γιὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ τὸν κινηματογράφον. Καὶ δὲν πρόκειται ἐδῶ γιὰ τὰ διάφορα γεγονότα, ὅπως θὰ νομίσουν μερικοὶ, ἀλλὰ γιὰ τὴς πραγματικῆς ταινίας, ποὺ παριστάνουν ἕνα δράμα ἢ μιὰ κωμῶδιαν καὶ ποὺ ἀποτελοῦν σπουδαιότατα στοιχεῖα, ἀκριβῶς γιὰτὶ δὲν ἐλήφθησαν γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν.

Οἱ κ. κ. Λαγκλουά καὶ Φρανζόν, εἰς τοὺς ὁποίους ἔχει ἀνατεθῇ ὁ καταρτισμὸς καὶ ἡ συντήρησις τοῦ ἀρχείου αὐτοῦ, εἶναι πολὺ νέοι καὶ ἔχουν ἐπιδοθῇ στὴν ἀποστολὴ των μετὰ μέγαλο ζῆλον.

— Ὅθι εἶναι τρομερὴ δουλειά, τοὺς ρώ-

τησα, νὰ περισυλλέγῃ κανεὶς ὅλα αὐτὰ τὰ φίλμ;

— Εἶναι πολὺ περίπλοκη, ἰδίως ὅταν πρόκειται γιὰ τὴς παλαιῆς ταινίας. Τώρα, περὶ ἰδρύθῃ ἡ κινηματογραφοδὴκη κάθε οἶκος παραγωγῆς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ μᾶς στέλνῃ ἀντίγραφο ὅλων τῶν ταινιῶν του. Γιὰ φίλμ ὅμως τῶν παλῆων καιρῶν χρειάζεται σωστὸ κυνηγητό. Πρέπει νὰ ἀνακαλύψετε ποὺ εἶναι καταχωριασμένα. Μερικὰ τὰ βρήκαμε πεταμένα σὲ σιταποθήκες κι' ἄλλα κάτω ἀπὸ ἀσβεστομένους τοίχους! Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀγοράσετε ἀπὸ διαφόρους συλλέκτας.

» Ἐνας ἀπὸ τοὺς συνεργάτας μας, ὁ κ. Μιτρώ, ἀνέλαβε τὸ τρομερὸ ἔργο, νὰ καταρτίσῃ ἕνα κατάλογο ὅλων τῶν ἔργων, ποὺ ἐγυρίσθηκαν στὴ Γαλλία, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐφευρέθῃ ὁ κινηματογράφος. Ὁ κατάλογος κοντεῖται νὰ τελειώσῃ καὶ χάρις σ' αὐτὸν βλέπομε τί μᾶς λείπει. Ὑπάρχουν δυστυχῶς ἀρκετὲς παλῆες ταινίες, ποὺ κατεστράφησαν κι' ἐχάθηκαν γιὰ πάντα, ἄλλες ἀπὸ ἀμείλικτα καὶ ἄλλες γιὰ λόγους πολιτικούς. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ οἱ περίφημες ταινίες «Γαλάζιος Ἀγγελο» καὶ ἡ «Γενικὴ Γραμμὴ». Εὐτυχῶς ὅμως οἱ περισσότερες ταινίες διατηροῦνται καὶ ἔχουμε σήμερα μιὰ πλήρη συλλογὴ. Ἔτσι θὰ διατηρηθοῦν τὰ κυριώτερα κλασσικὰ ἔργα τοῦ κινηματογράφου.

— Καὶ τί τὰ κάνετε;

— Τὰ προβάλουμε σὲ ἰδιαιτέρες παραστάσεις, γιὰ νὰ τὰ βλέπουν κυρίως ὅσοι ἀσχολοῦνται μετὰ τὴν κινηματογραφικὴν τέχνην καὶ νὰ διδάσκωνται ἀπ' αὐτά.

— Καὶ γιατί δὲν τὰ δίδετε καὶ στὸ κοινό;

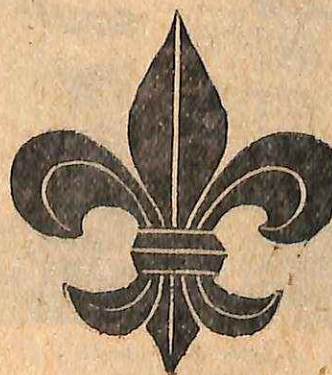
— Γιατὶ δὲν τὸ ἐνδιαφέρουν.

— Ἐν τούτοις ἀκούει κανεὶς πολλὰς φορές ἀνθρώπους νὰ μιλοῦν γιὰ μιὰ ταινία, ποὺ εἶδαν ἐδῶ καὶ χρόνια, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει πὼς θὰ ἤθελαν νὰ τὴν ξαναἰδοῦν.

— Ναί, ἀλλὰ ἀν τὴν ξανάβλεπαν, τί ἀπογοήτευσι! Τὸ φίλμ αὐτό, ποὺ τοὺς εἶχε φανῇ τότε θαυμάσιο, θὰ τὸ εὑρίσκαν τώρα ἀνυπόφορο. Ἡ τεχνικὴ, τὸ μακιγιάρισμα, τὰ παιζίμω τῶν ἡθοποιῶν ὅλα ἄλλαξαν. Οἱ γυναῖκες, ποὺ πρὶν δέκα χρόνια ἦταν χαριτωμένες μετὰ τὸν ξυρισμένο σβέρκο τους καὶ τὴς φουσάτες τους, ὡς τὰ γόνατα, σήμερα φαίνονται γολοῖες. Αὐτὴ λοιπὸν τὴν γυναῖκα ἀναιρεοῦμεν; Ὅθι διερωτηθῇ ἐκπληκτικὸς ὁ θεατὴς τοῦ 1938.

Ἄλλ' αὐτὴ εἶναι φοικητή! Καί, ὅπως συμβαίνει συνήθως, θὰ κοροϊδεύῃ, διὰ θαύμαζε ἄλλοτε, ἢ ἀπλῶς θὰ ἀποκοιμηθῇ...

M. ΜΠΡΟΣΕ

Η εικὼν τοῦ ξένου, τὴν ὅποιαν ὑπέβαλον εἰς ἡμᾶς, δὲν εἶνε ἀκριβής, ἀλλ' ἐχαράχθη διὰ κακάμου ἢ μάλλον διὰ γλώσσης ἐξωνημένης. Ἡ δὲ ἀλήθεια εἶνε ὅπως σὰς εἶπον, ὅτι ὁ ξένος αὐτὸς ζητεῖ νὰ μᾶς ἐκμεταλλευθῇ. Βλέπων ὅτι προοδεύομεν μετὰ ταχύτητα σιδηροδρομικὴν, θέλει νὰ χωθῇ εἰς τὴν τοσέτην μας διὰ νὰ φθάσῃ μαζί μας εἰς τὴν ἀποδόθραν τῆς φήμης.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Σωνάρ. Δὲν ὑπάρχουν ἄλλαις ἀγκινάρες;

— Ὁχι, ἀπῆντησεν ὁ Ροδόλφος, ἡ ἐκδοσις ἐξηντλήθη.

— Πλὴν τούτου, ἐξηκολούθησεν ὁ Μαρκέλος, πιθανότατον εἶνε ὅτι ὁ δόλιος οὗτος ἄνθρωπος, τὸν ὅποιον προστατεύει ὁ Κολίνος, ἔχει καὶ ἄλλους πονηροὺς σκοπούς. Μὴ λησμονήτε, κύριοι, ἐπρόσθεσεν ὁ ρήτωρ, δεικνύων τὰς γυναικᾶς ὅτι δὲν ζῶμεν μόνοι καὶ πρέπει νὰ φυλαττώμεθα ἀπὸ τοὺς ἐπιχειροῦντας νὰ εἰσδύσωσι εἰς τὴν ἐστίαν μας ὑπὸ τὸν μανδύαν τῆς φιλολογίας, διὰ νὰ ἐπιβουλευθῶσι τὴν οἰκιακὴν εἰρήνην καὶ τὴν τιμὴν μας. Σκεφθῆτε λοιπὸν ὠρίμως πρὶν ψηφίσαι. Τὸ κατ' ἐμὲ ψυφίζω ἐσκεμμένως κατὰ τῆς παραδοχῆς.

— Ζητῶ τὸν λόγον μόνον πρὸς ἐπανόρθωσιν μικρᾶς τινος ἀνακρίβειας, εἶπεν ὁ Ροδόλφος. Ὁ προλαλήσας ἰσχυρίσθη ὅτι ὁ λεγόμενος Καρόλιος Βαρβαμούχης ἐξήτει νὰ ἐπιβουλευθῇ τὴν συζυγικὴν ἡμῶν τιμὴν εἰς τὴν ἐστίαν μας ὑπὸ τὸν μανδύαν τῆς φιλολογίας.

— Τοῦτο ἦτο ρητορικὸν σχῆμα, εἶπεν ὁ Μαρκέλος.

— Μέμφομαι τὸ σχῆμα τοῦτο ὡς πλημμελές. Ἡ φιλολογία δὲν ἔχει μανδύαν.

— Ἀφοῦ μοῦ ἀνετέθησαν τὰ καθήκοντα εἰσηγητοῦ, εἶπεν ἐγειρόμενος ὁ Κολίνος, πρέπει νὰ ὑποστηρίξω τὰ συμπεράσματα τῆς ἐκθέσεώς μου. Σὰς λέγω λοιπὸν ὅτι ἡ ζήλεια ἐσάλευε τὰς φρένας τοῦ φίλου μας Μαρκέλου ὁ μέγας ζωγράφος εἶνε τρελλός...

— Ν' ἀνακληθῇ εἰς τὴν τάξιν! ἐκραύγασεν ὁ Μαρκέλος.

— Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς διαταράξεως τῶν φρενῶν του ἀρκεῖ νὰ μνημονεύσω ὅτι, καίτοι ἀριστὸς ζωγράφος, μετεχειρίσθη εἰς τὸν λόγον του εἰκόνα, τῆς ὁποίας κατέδειξεν ὁ κριτικώτατος φίλος μου Ροδόλφος τὴν πλημμελίαν.

— Ὁ Κολίνος εἶνε θλάξ, ἐκραύγασεν ὁ Μαρκέλος καταφέρον κατὰ τῆς τραπέζης γρονθοκόμημα, τὸ ὅποιον ἐπροξένησε θάβειαν συγκίνησιν εἰς

τὰ πινάκια καὶ τὰ ποτηρία. Ὁ Κολίνος εἶνε τελείως ἀναρμόδιος νὰ γνωμοδοτήσῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος, δὲν ἤξεύρει τί εἶνε αἰσθημα, εἰς τὰς φλέβας του κυκλοφορεῖ μελάνι καὶ ὄχι αἷμα.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς διακοπῆς καὶ τῆς ἰατροῦ κατεγίνετο ὁ Κολίνος νὰ ἐφοδιάσῃ μετὰ νῆα θέλη τὴν ρητορικὴν του φαρέτραν.

— Κύριοι, εἶπε μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως, εὐκόλον εἶνε νὰ κατευθύνω τὴν διεγερθεῖσαν ἐκ τῶν λόγων τοῦ προλαλήσαντος ἀνησυχίαν καὶ διὰ μίας μόνης λέξεως ν' ἀναίρεσω τὰς κατὰ τοῦ ἐντιμωτάτου ὑποψηφίου συκοφαντίας.

— Δὲν τὸ ἐπίστευα τόσο εὐκόλον, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Μαρκέλος.

— Τοῦτο εἶνε ἐξ ἴσου εὐκόλον, ὅσον ἡ κατάσβεσις τῆς πυρκαϊᾶς ταύτης, ἀπῆντησεν ὁ Κολίνος σβύνων διὰ φουσημάτος τὸ πυρεῖον διὰ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀνάψει τὴν πίπαν του.

— Ἐξακολουθήσατε! ἐξακολουθήσατε! ἀνέκραξεν ὁ Ροδόλφος, ὁ Σωνάρ καὶ αἱ τρεῖς γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν νὰ ἐνδιαφέρονται εἰς τὴν συζήτησιν.

— Κύριοι, ἐξηκολούθησεν ὁ Κολίνος, καίτοι ἐξουδίσθησαν οὐκ αἰσθητῶς τοῦ περιβόλου τοῦτου, καίτοι ἐσυκοφαντήθη ὡς πωλήσας τὴν ἐπιρροήν, ἢν δύναμαι ν' ἀσκήσω ἐπὶ τῆς ψήφου σὰς ἀντὶ ποτηρίων τινῶν ρακῆς, ἀρκούμαι εἰς τὴν μαρτυρίαν τῆς συνειδησέως μου καὶ θεωρῶ περιττὴν πᾶσαν ἀπάντησιν εἰς τὰς προσβολὰς κατὰ τῆς ἀκεραιότητος, τῆς ἠθικότητος καὶ τῆς εὐλικρινείας μου. (Συγκίνησις). Ὑπάρχει ὅμως καὶ τί τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ὑπερασπίσω. Ὁχι θεσβαίω τὴν ἀνωτέραν πάσης ὑποφίας τιμιότητα τοῦ χαρακτῆρος μου, ἀλλὰ μετ' αὐτῆς τὴν ἀμφισβητηθεῖσαν ὀξυδερκείαν τοῦ θλέματός μου. Μετὰ κατηγοροῦσιν ὡς ζητοῦντα νὰ εἰσάξω ὑπὸ τὴν στέγην μας ἄνθρωπον ἱκανὸν νὰ διαταράξῃ τὴν συζυγικὴν ἢ ἀκριβέστερον τὴν αἰσθητικὴν σὰς εἰρήνην. Ἡ ὑπόψια αὕτη εἶνε ὕβρις ὄχι μόνον κατὰ τῆς καρδίας, ἀλλὰ καὶ τῆς φιλοκαλίας τῶν παρισταμένων κυρίων. (Τὴν Εὐφημίαν δηλώσαντες διὰ νεύματος ὅτι δὲν συμπεριζέται τὴν τελευταίαν ταύτην γνώμην τοῦ ρήτορος, τιμωρεῖ ὁ Σωνάρ ὑπὸ τὴν τράπεζαν διὰ ζηλοτύπων λακτισμάτων).

— Ἡ δὲ λέξις, ἐξηκολούθησεν ὁ Κολίνος ἡ ἀρκούσα νὰ ἐκμηδενίσῃ πάσας τὰς κακοθούλους εἰσηγήσεις καὶ συκοφαντίας εἶνε ἡ ἐξῆς: ὅτι ὁ ὑποψήφιος Καρόλιος Βαρβαμούχης εἶνε φιλόσοφος πλατωνικός... (Βαθεῖα αἰσθησις εἰς τὴν πτέρυγα τῶν ἀνδρῶν, παροχή εἰς τὴν τῶν γυναικῶν).

— Τί θὰ εἴπῃ πλατωνικός; ἡρώτησεν ἡ Εὐφημία.

— Εἶνε μία ἀρρώστεια τῶν ἀνδρῶν, ἡ ὁποία τοὺς κάμνει νὰ μὴ τολμοῦν νὰ φιλήσουν τὰς γυναῖκας, ἀπῆντησεν ἡ Μιμή· εἶχα ἕνα τέτοιον ἐραστὴν, τὸν ὁποῖον ἐδίωξα μετὰ δύο ὥρας.

— Καλὰ ἔκαμες, εἶπεν ἡ Φλογέρα. Ὁ πλατωνισμὸς, παρετήρησεν ὁ Μαρκέλος, εἶνε νεωρόμενο κρασί, προτιμῶ τὸ ἀνδρο.

— Κι' ἐγώ, εἶπεν ἡ Φλογέρα.

Ὁ Κολίνος σπεύδων νὰ ἐπωφεληθῇ ἐκ τῆς καθησυχαστικῆς ἐπιδράσεως ἐπὶ τοὺς φίλους του τῆς ἐπιτηδεύσεως ἐπιρριφθείσης κατὰ τοῦ Καρόλιου κατηγορίας ἐπὶ πλατωνισμῷ ἔγινεν ἐπιθετικός.

— Μετὰ τὴν ἀνωτέρω δηλώσιν μου, εἶπε, θεωρῶ περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι παράλογον θὰ ἦτο νὰ ἐξακολουθήσωμεν δυσπιστοῦντες πρὸς τὸν ἀξιόλογον νέον, ὅστις ἐσπευσεν εἰς βοήθειάν μας εἰς στιγμὴν κρίσεως.

— Ἀλλὰ δὲν πρόκειται μόνον περὶ ἐμοῦ. Τὴν κατηγορίαν ὅτι ἐνήργησα ἀπερισκέπτως σπεύδων ν' ἀνοίξω τὴν θύραν τοῦ ἀγιαστηρίου ἀνεῦ τῆς δεούσης προκαταρκτικῆς ἐκτιμήσεως τῆς ἀξίας τοῦ κρούοντος αὐτὴν, θεωρῶ ὡς προσβλητικὴν. Ἀντὶ ἀξιωματικοῦ σπουδῆς πιστεύω ὅτι ἐπέδειξε περισκεψὶν καὶ φρόνησιν ὅπως κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀνατεθείσης μοι δυσχεροῦς ἐντολῆς. Ἀν δὲν ἐκτιμῆσῃ δέοντως ἡ φρόνησις αὕτη διὰ ψήφου ἡτιολογμένης, ὀφείλω κηδόμενος τῆς ἀξιοπρεπείας μου νὰ ὑποβάλω τὴν παραίτησίν μου.

— Μήπως θέλεις νὰ θέσῃς ζήτημα ἐμπιστοσύνης; ἡρώτησεν ὁ Μαρκέλος.

— Τὸ ἔθεσα ἀπῆντησεν ὁ Κολίνος. Μετὰ θραχεῖαν σύσκεψιν οἱ τρεῖς βοηθοί, πεισθέντες ἐνδομύχως ὅτι ὁ ρήτωρ εἶχε δίκαιον, ἐσπευσαν νὰ δηλώσωσι παμπηφελὲς ὅτι ὁ ἐντολοδόχος τῶν ἐνήργησε μετὰ δεούσης περὶ σκεψῆς.

Μετὰ τοῦτο ἡγόρευσεν ὁ Μαρκέλος ὁμολογήσας μὲν ὅτι αἱ ὑποψίαι του ἦσαν ἴσως ὑπερβολικαί, πρὸ τῆς ὀριστικῆς ὅμως ψήφου ἐθεώρει πρεπόντως νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν φίλων του τὴν ἐξῆς τροπολογίαν:

«Ἐπειδὴ ἐκ τῆς παραδοχῆς νέου μέλους καὶ ἐκ τῆς ἀγνοίας αὐτοῦ τῶν ἡθῶν, τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν φρονημάτων τῶν συναδέλφων του ἡδύνατο νὰ θλαστήσῃαι σπέρματα διχονοίας, ἐπρεπεν ἕκαστον τῶν μελῶν νὰ συναναστραφῇ ἐπὶ ὅλην τὴν ἡμέραν μετὰ τοῦ ὑποψηφίου καὶ νὰ προβῇ εἰς ἀκριθεῖ ἐρευναν τοῦ θύου,

Μαροῦ

τῶν ὁρέξεων, τῆς φιλολογικῆς του ἱκανότητος καὶ τοῦ περιεχομένου τῆς ἱματιοθήκης του. Μετὰ τὴν προαιάκρισιν ταύτην καὶ τὴν ἀμοιβαίαν ἀνακοίνωσιν τοῦ ἀποτελέσματος αὐτῆς θὰ προβῶσι τὰ μέλη τῆς βοηθικῆς ἀδελφότητος εἰς ἀπόφασιν περὶ τῆς παραδοχῆς ἢ ἀπορρίψεως τῆς αἰτήσεως τοῦ ὑποψηφίου.

Οὗτος ὑπερκεῖτο, πλὴν τούτου, ν' ἀρκεσθῇ ἐπὶ ἕνα μῆνα εἰς τὸν θάμβον τοῦ νεομύστου καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο δὲν θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα οὐτε νὰ ὁμιλῇ ἐνίκως πρὸς τὰ μέλη οὐτε νὰ συμπλέκῃ καθ' ὅδον τὸν βραχίονα μετὰ τοῦ ἰδικοῦ τῶν. Ἡ ἡμέρα τοῦ προβέβαστου αὐτοῦ εἰς ἰσότημον μέλος θέλει πανηγυρισθῇ διὰ λαμπρᾶς ἐορτῆς ὑπὲρ τῆς ὁποίας ὑποχρεοῦται οὗτος νὰ δαπανήσῃ δώδεκα τουλάχιστον φράγκων.

Ἡ τροπολογία αὕτη ἔγινε δεκτὴ διὰ πλειονοψηφίας τριῶν ψήφων κατὰ μίαν, τῆς τοῦ Κολίνου, θεωρήσαντος ὅτι ἡλαττώμετο δι' αὐτῆς ἡ σημασία τῆς ἐκφράσεως τῆς ἐμπιστοσύνης. Τὴν αὕτην ἐσπέραν μετέβη ὁ Κολίνος ἐνωρίτερα εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Μώμου, ὅπου προσῆλθε μετ' ὀλίγον ὁ Καρόλιος φέρων τρεῖς γιγαντιαίας δέσμας ρόδων.

— Τί θὰ τὸν κάμετε αὐτὸν τὸν ἀνθῶνα; ἡρώτησεν ὁ Κολίνος.

— Ἐνεθυμήθην τὴν χθονίαν σὰς συμβολὴν. Οἱ φίλοι σὰς θὰ ἔλθουν βεβαίως μετὰ τὰς κυρίας τῶν, εἰς τὰς ὁποίας θὰ προσφέρω τὰς ἀνθοδέσμας ταύτας· εἶνε ἀρκετὰ εὐμορφοί.

— Καὶ ἴσως ἀκριβαὶ πρέπει νὰ κοστίζουσιν τουλάχιστον δέκα πέντε σολδά.

— Ἀστεγεύεσθε; Ἡ λησμονεῖτε ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὸν Δεκέμβριον; Εἰλήτε τουλάχιστον δεκαπέντε φράγκα...

— Τί λέγετε! Τρία πεντόφραγκα αὐτὰ τὰ δῶρα τῆς Φλώρας! Ἡ τρελλὸς εἰσθε ἡ στενὸς συγγενὴς τῶν μεταλλείων τῆς Καλλιφρονίας. Ὁπως καὶ ἂν εἶνε αὐτὰ τὰ δέκα πέντε φράγκα τριαντάφυλλα πρέπει νὰ τὰ ρίψωμε ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Ὁ Κολίνος διηγῆθη τότε τὰς ζηλοτύπους ὑποψίας τοῦ Μαρκέλου καὶ τὴν σφοδρὰν ἀντίστασιν τὴν ὁποίαν ἐπροκάλεσεν ἡ πρότασις τῆς παραδοχῆς τοῦ νέου μέλους.

— Ἀληθὲς εἶνε, εἶπεν, ὅτι κατάρθωσα ἐπὶ τέλους νὰ τοὺς πείσω, ὅτι δὲν ἐπιβουλεύεσθε τὴν ἐρωτικὴν τῶν ἡσυχίαν, δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἐξεγείρετε τὴν ζηλοτυπίαν τῶν περιποιούμενων πέραν τοῦ πρέποντος τὰς κυρίας. Πρὸ παντὸς ἄλλου ἂς ἐξαφανίσωμεν πᾶν ἴχνος τῶν ἀνθοδεσμών. Ταῦτα λέγων ἔκρυψε τὰ ρόδα εἰς τὸ ἐρμάριον τοῦ ἀχρήστου ὕλικου τοῦ καφενεῖου.

— Ποῦμαι πλὴν τούτου ἐπρόσθεσε νὰ σὰς εἰδοποιήσω ὅτι οἱ φίλοι μου, πρὶν συνδεθῶσι μαζί σας διὰ στενοτέρως φιλίας, ἐπιθυμοῦν νὰ ἐξετάσουν ἕκαστος κατὰ σειράν ἂν εἶ-

σθε ἀξίος αὐτῆς. Προσπαθήσατε νὰ εὐχαριστήσατε τὸν καθένα χωριστὰ διὰ νὰ εὐρεθῶν ὅλοι σύμφωνοι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ψηφοφορίας.

Διὰ νὰ καταστήσῃ εὐχερέστερον τὸ ἔργον τοῦ ὑποψηφίου μετέδωκεν εἰς αὐτὸν ὅσας χρησίμους πληροφορίας ἐνόμιζε περὶ τῆς ἰδιοσυγκρασίας ἑκάστου τῶν φίλων του, οἱ ὁποῖοι ἐφθασαν μετ' ὀλίγον μετὰ τὰς κυρίας τῶν.

Ὁ Ροδόλφος ἐφέρθη μετὰ τὸν ὑποψήφιον εὐγενῶς, ὁ Σωνάρ εἰκειότατα καὶ μόνος ὁ Μαρκέλος ψυχρά. Ὁ Βαρβαμούχης ἐπροσπάθησε νὰ φανῇ ἐξ ἴσου περιποιητικὸς πρὸς τοὺς τρεῖς βοηθοὺς καὶ ἀδιάφορος πρὸς τὰς τρεῖς θεμίδας, κατὰ δὲ τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως, ἐπροσκάλεσε νὰ συνδειπνήσῃαι τὴν ἐπιούσαν εἰς τὰς 6 τὸν Ροδόλφον παρακαλῶν ὅμως αὐτὸν νὰ ἔλθῃ τὴν μεσημέριαν.

Ὁ ποιητὴς ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν καὶ μετέβη τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν εἰς τοῦ Καρόλιου Βαρβαμούχης, τοῦ κατοικοῦντος τῷ ὄντι ἐντὸς ὠραίου μεγάρου τῆς Βασιλικῆς ὁδοῦ. Τὸ δωμάτιον αὐτοῦ ἦτο ἱκανῶς εὐπρεπὲς καὶ ἀναπαυστικόν· πολλὴ ὅμως ἡρόνησεν ὁ Ροδόλφος βλέπων τὰ παραθυρόφυλλα καὶ τὰ παραπετάσματα τελείως κλειστὰ καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης δύο ἀνημμένα κηρία, ἂν καὶ ἐμεσουράνει ὁ ἥλιος εἰς ἀνέφελον οὐρανόν.

Ἐρωτήσας περὶ τούτου τὸν κ. Βαρβαμούχην ἠξιώθη νὰ μάθῃ παρ' αὐτοῦ ὅτι «ἡ ἐμπνευσις εἶνε θυγατὴρ τῆς νυκτὸς καὶ τοῦ μυστηρίου».

Μετά τινὰ δὲ ὥραν κατάρθωσεν οὗτος νὰ παρεμβάλῃ μετὰ πολλῆς ἐπιτηδεύσεως εἰς τὴν συνδιάλεξιν φράσιν ἥτις καίτοι ταπεινὴ δὲν ἡδύνατο νὰ ἐρμηνευθῇ ἄλλως ἢ ἐπιταγὴ πρὸς τὸν Ροδόλφον ν' ἀκροασθῇ τὴν ἀνάγνωσιν «ἐλαχίστου τινὸς προϊόντος τῶν ἀγρυπνιῶν» τοῦ ρηθέντος Βαρβαμούχης. Ὁ Ροδόλφος ἐνόησας ὅτι ἀδύνατος ἦτο ἡ σωτηρία ἀπὸ τὴν παγίδα καὶ περιέργου πλὴν τούτου νὰ ἴδῃ τὸ χρώμα τοῦ ὕφους τοῦ ξενίζοντος αὐτὸς προέκλινε λέγων ὅτι ἐθεώρει μέγα εὐτόχημα νὰ...

Χωρὶς νὰ περιμένῃ τὸ τέλος τῆς φράσεως ἔτρεξεν ὁ Βαρβαμούχης νὰ μανδαλώσῃ τὴν θύραν καὶ νὰ λάβῃ τὰ τετράδια τοῦ ὁποίου ἡ ἰσχνότης καθυσχάσσε κάπως τὸν Ροδόλφον.

— Τοῦτο εἶνε τὸ χειρόγραφον τοῦ ἔργου σας; ἡρώτησε τὸν Καρόλιον.

— Ὁχι κύριε· εἶνε ὁ κατάλογος τῶν χειρογράφων μου καὶ ζητῶ εἰς αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἀναγνώσω. Ἰδοὺ αὐτὸ ἐπυγραφμένον: Δὸν Λοπέζιος ἡ τὸ πεπρωμένον, Θῆκη τρίτη ἀριθ. 14, εἶπεν ὁ Καρόλιος ἀνοίγων βαθὺ ἐρμάριον ἐντὸς τοῦ ὁποίου διέκρινε μετὰ φρίκης ὁ Ροδόλφος φοβερὸν ὄγκον χειρογράφων. Ὁ Καρόλιος ἔλαβε τὸ ζητούμενον, ἐκλείδωσε τὸ ἐρμάριον καὶ ἦλθε νὰ καθῆσθαι ἀντικρὺ τοῦ ποιητοῦ, ὅστις ρίψας ἀνήτυχον θλέμμα ἐπὶ τοῦ χειρογράφου ἠσθάνθη ἀνα-

κουφισιν τινὰ παρατήρησας ὅτι τὸ ἔργον δὲν εἶνε ἐμμετρον.

Ὁ κ. Βαρβαμούχης, λαβὼν εἰς χεῖρας τὸ πρῶτον τῶν τεσσάρων τετραδίων, ἤρχισε τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ ὡς ἐξῆς:

«Παγεράν τινὰ χειμερινὴν, νύκτα δύο ἡμέρας, περισφιγμένοι εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ μανδύου τῶν καὶ ἐπιβαίνοντες ραθύμων ἡμιόνων ἐβάδιζον παραπλεύρως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἥτις διατέμνει τὴν φοβεράν μοναξίαν τῶν ἐρήμων τῆς Σιέρας—Μορένας»...

Ἡ καλὴ μέρα φαίνεται ἀπὸ τὸ πρῶτον, ἐψιθύρισεν ὁ Ροδόλφος κρίνων τὸ ἔργον ἐκ τοῦ ποιοῦ τοῦ προλόγου, ἡ δὲ συνέχεια ἐδικαίωσε πληρέστατα τὴν παροιμίαν.

Ὁ Ροδόλφος ὑπεκρίνετο μὲν ὅτι ἀκροᾶται, πράγματι ὅμως ἐξήτει νὰ ἐφεύρῃ τρόπον τινὰ δραπέτευσας.

— Τὸ παράθυρον, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, εἶνε κλεισμένον· ἐπειτα εὐρισκόμεθα εἰς τὸ τρίτον πάτωμα. Τώρα ἐνόησεν τὸν σκοπὸν τῶν προφυλάξεων τούτων.

— Πῶς σὰς φαίνεται τὸ πρῶτον μου κεφάλαιον; ἡρώτησεν ὁ Καρόλιος. Σὰς παρακαλῶ νὰ με εἰπῆτε εὐλικρινῶς τὴν γνώμην σας.

Ὁ Ροδόλφος, ἐνθουσιούμενος ἀμυδρῶς ὅτι ἐσυμπεριλαμβανόντο εἰς ὅσα ἤκουσεν ἕνας ἥρωας καλούμενος Δὸν Λοπέζιος, δύο ἡμίονοι, ἡ περιγραφή φαλακρῶ δούρου καὶ τινος ρητορικὰ κοινοτυπία περὶ αὐτοκτονίας, ἀπῆντησε παρωδῶν τοὺς θαμβομυχεῖους κοινοτισμούς.

— Ἡ ἀποτύπωσις τοῦ μεγάλου χαρκτηρος τοῦ Δὸν Λοπέζιου εἶνε θαυμασία· τὰ περὶ αὐτοχειρίας φιλοσοφήματα ἐφαμύλλα τῶν τοῦ ἀθανάτου Ρουσσώ καὶ τὰ μουλάρια χαριέστατα. Τὰ φαλακρά βουνὰ φαίνονται ζωγραφηθέντα ὑπὸ τοῦ Σαλβατὼρ Ρόζα καὶ τὰ ἡθῆ τῶν Ἰσπανῶν ὑπὸ τοῦ συγγραφέως τοῦ «Ζιλλέλας». Εἰς τὸ ἔργον σας τοῦτο καταρθώσατε νὰ συνδυάσετε τὴν θαύτητα πηγαίου μετὰ τὴν διαύγειαν ἀεσθοῦς ρυακίου. Μίαν μόνον ἔχω νὰ σὰς κάμω παρατήρησιν, ὅτι κάμνετε κατάχρησιν τοῦ: ἐς ἀέλ. Τὸ ἐπίρρημα τοῦτο εἶνε μὲν χαριτωμένον ἀλλ' ἡ πολλὴ χάρις τοῦ ἐπικιᾶζει τὰ ἄλλα τοῦ ὕφους σας προσόντα.

Ὁ Καρόλιος λαβὼν εἰς χεῖρας τὸ δεύτερον τετράδιον ἐθεώρησε πρεπόντως νὰ ἐκφωνήσῃ καὶ πάλιν τὸν τίτλον τοῦ ἔργου του: «Δὸν Λοπέζιος ἡ τὸ πεπρωμένον».

— Ἐτυχε κι' ἐγὼ νὰ γνωρίσω, ἄλλοτε εἶπε ὁ Ροδόλφος, ἕνα Δὸν Λοπέζιον. Ἐπώλει σοκολάταν καὶ ἦτο ἴσως συγγενὴς τοῦ ἰδικοῦ σας. Ἐξακολουθήσατε παρακαλῶ.

Μετά τὴν ἀκρόασιν καὶ τοῦ δευτέρου κεφαλαίου διέκοψε καὶ πάλιν τὸν ἀναγνώστην ἐρωτῶν:

— Μήπως ἐπενέσατε εἰς τὸν λαϊκὸν σας; Μοῦ φαίνεται ὀλίγον θραυχός.

— Διόλου, ἀπῆντησεν ὁ Καρόλιος. Θ' ἀκούσατε τώρα τὴν ἱστορίαν τῆς Ἰνεζίλλας.

— Εἶμαι πολὺ περιέργως νὰ τὴν ἀκούσω. Ἀλλὰ φοβοῦμαι νὰ σὰς κουράσω.

— Κεφάλαιον Γ' ἐβροντοφώνησεν ὁ Καρόλιος, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς εὐρωστίας τοῦ λαρυγγός του, καὶ ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἰνεζίλλας.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Νέες και γρηές

Παίρναμε την πάστα μας με μιά φύλη μου σ' ένα γνωστό ζαχαροπλαστείο της Αθήνας. Στο διπλανό μας τραπέζι καθόταν μιά ηλικιωμένη κυρία με μιά κοπέλλα που, ασφαλώς, δεν είχε κλείσει ακόμα τα είκοσι χρόνια της. 'Ακούσαμε κάποια στιγμή το νέο κορίτσι να φωνάζει τη συνοδό του «γιαγιά».

— Γιατί πήρες αυτό το μισό—είρωνικό, μισο-σκεπτικό ύφος; με ρώτησε η φύλη μου.

— Κάνω μελέτες! της απήντησα χαμογελώντας. Παρατηρώ τις διπλανές μας και προσπαθώ να βρω κανένα πράγμα στο ντύσιμο ή στο φέρσιμό τους που νά δείχνει τη διαφορά της ηλικίας που τις χωρίζει. Μά ε' κόπος μου πάει χαμένος...

Και πράγματι: 'Η γιαγιά και η εγγονή κάπνιζαν το τσιγαράκι τους με το ίδιο άρειμάνιο ύφος που το κοπνίζουν οι γνησιώτεροι... μórτες. Οι ξανθές μπουκλιτσές της γιαγιάς δεν ύστεροῦσαν σε τίποτα από της κόρης. Γκρί ταγιέρ ή μιά, γκρί ταγιέρ ή ἄλλη. 'Εντονο μακιγιάζ και οι δύο. Νύχια βασινιά και οι δύο. 'Εξωφρενικά καπελλάκια και οι δύο. Βελάκι και οι δύο. 'Αραχνούφανη κάλτσα και οι δύο.

Και δεν ήξερε κανείς για τί ν' άπορήσει περισσότερο: Για την ανάδεικα και την ξετσιπωσιά του δεκαοχτάχρονου κοριτσιού που κάπνιζε δημοσία με τον προκλητικώτερο τρόπο, βαμμένο σαν τά γύναια των καταγωγών ή για την άδιαντροπία της γιαγιάς που σε ηλικία εξήντα χρόνων συναντιζόταν την εγγονή της και φορούσε μιά φουστίτσα τόσο κοντή που ἔκανε έκθεση των γαμπών της έως το γόνατο...

Ούτε σεινότυπη είμαι, ούτε μ' άρέσει ο ρόλος της ηθικολόγου. Μά έμπρός σε μερικά τέτοια θέματα ξεγεύεται όχι μόνο το αίσθημα της ηθικής αλλά και της καλαισθησίας άκόμη.

Και ε'ίνε λυπηρό και άποκαρδιωτικό να βλέπεις μιά γυναίκα που θάπρεπε να προκαλή τον σεβασμό, να γελοιοποιηται τόσο άσχημα και μιά κόρη που θά είχε όλα τα μέσα να προκαλή την συμπάθεια και τον θαυμασμό να γίνεται τόσο άποκρουστική μόνο και μόνο για να φανεί μοντέρνα και συγχρονισμένη.

Μιά γυναίκα μπορεί ωραιότατα να ε'ίνε κομψή και μεριτωμένη και μοντέρνα χωρίς να φθάσει στις «υπερβολές» αυτές που έχουν ως μόνο άποτέλεσμα την γελοιοποίησή της και την μείωση της αξιοπρέπειάς της.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Υφάσματα τρικό

Τά πλεκτά υφάσματα μοιάζουν ολσ. ένα περισσότερο με τα λαινά και ε'ί-ναι εφέτος εξαιρετικά της μόδας, τόσο για τὰ ρόμπ—μιαντώ, όσο για τὰ ταγιέρ, τις μπλουζές και τὰ άπλά φορέματα.

Με τὰ ανοιξιάτικα κοστούμια σπόρ θά φορεθούν πολλές κοντές και στενές φούστες από ύφασμα «τρικοτέ» και κοντές ζακέτες χωρίς ζώνη, με ντεκούπ στην ντάγια ή όποια άνεβαί-

Το κορμί

νει έλαφρώς επάνω προς τη μέση.

Τά πλεκτά μιαντώ και σουέτερ παρουσιάζουν διάφορες κάβτες γραμμές, άλλες άζουρέ, άλλες στενές, άλλες φαρδέιες.

Τά νέα τρικό γαρνίρονται με κουμπιά και ζώνες από δέρμα. Πολλές φορές συνοδεύονται μ' ένα καπελλάκι έπίσης τρικό και ίδιως σε φόρμα «μποννέ».

'Εκεί, όμως, που ε' μάδα των πλε-

Μπλουζα από τρικό μεταξωτό μπλε ρο-
ρίν γαρνιρισμένη με λευκή σουτάς.

χτών υφασμάτων ε'ίτε μόλλιων ε'ίτε βαμβακερών, έχει εξαιρετική επιτυχία είναι οι μπλουζές. Είναι πράγματι χαριτωμένες και πολύ μοντέρνες οι μπλουζές αυτές.

ΛΟΡΑ
ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Κατασκευάσετε μόνη σας
τὰ παραβάν σας

Θά μάθατε ασφαλώς ότι η μόδα των «παραβάν» ή όποια βρισκόταν υπό δυσμένειαν τά τελευταία χρόνια, επανήλθε τώρα θριαμβευτικώς. 'Ισως—ίσως και να όφείλεται η μόδα αυτή στον Σινο—Ιαπωνικό πόλεμο, μιά που τά παραβάν προέρχονται κυρίως από την Κίνα.

'Εκτός από τὰ κινέζικα παραβάν, ε'ίναι, έπίσης, πολλά άρσκα τὰ παρα-

βάν στύλ Λουδοβίκου 15ου και 16ου.

Πάντως, το παραβάν άρέσει σε όλες τις γυναίκες. Δεν βρίσκετε ότι μοιάζει λίγο με την γυναικεία καρδιά; 'Ανοίγει, κλείνει, διπλώνεται, ξετυλίγει ωραιότατες ε'ικόνες και... άπομονώνει μια τρυφερή έρωτική συνομιλία μακριά από τ' άδιάκριτα βλέμματα και τὰ... ρεύματα!

Με λίγα λόγια ε'ίναι το ωραιότερο έπιπλο για όποιον ξέρει να τὸ μεταχειρισθῇ.

Θέλετε να γαρνίρετε ένα δωμάτιο λίγο γυμνό, λίγο σκοτεινό; Βάλετε ένα παραβάν με ζωηρό χρώμα στην πιο σκοτεινή γωνία.

Θέλετε, άπεναντίας, να μετριάσετε την έπιδεικτικότητα μιάς σάλας πολύ έπίσημης, πολύ πολυτελούς. Δημιουργήστε μιά «γωνιά για κουβεντούλα» με τη βοήθεια ενός παραβάν.

Οι 'Ανατολίτες χρησιμοποιούν τὰ παραβάν για να διαχωρίζουν τὰ διαμερίσματά τους (που δεν έχουν συνήθως τοίχους).

'Εμείς μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τὰ παραβάν όταν θέλουμε ν' άπομονώσουμε ένα ή δύο άτομα που θά μείνουν λ.χ. στο ίδιο δωμάτιο: μιά νοσοκόμη, μιά συνοδό, μιά φιλοξενούμενη κλπ.

'Αν δεν έχετε τραπέζαρία ιδιαίτερη από τη σάλα—πράγμα που συμβαίνει συχνά σήμερα με τη μόδα της σάλας τραπέζαρίας, μπορείτε έπίσης να χρησιμοποιήσετε ένα παραβάν για να κρύβετε τὸ τραπέζι.

'Ας δοῦμε, όμως, τώρα πώς θά πραγματοποιήσετε μόνη σας τὰ μοντέλλα που παραθέτομε.

Τὸ πρώτο μᾶς παρουσιάζει ένα πρωτότυπο και χαριτωμένο τύπο παραβάν Λουδοβίκου 15ου με τρία φύλλα. Παραγγέλλετε σ' έναν ξυλουργό τὰ τρία κάδρα από έλαφρό έξλο.

'Ενας σιδηρουργός (ή και ο σύζυγός σας ή κάποιος γνωστός σας) καρφώνει με χρυσές βίδες τὰ σιδεράκια που ένώνουν τὰ φύλλα του παραβάν. 'Υστερα άπλώνετε τὸ ύφασμα του γούστου σας κατά προτίμησιν σε άρχαίο στύλ—ταφτάς, φάγγ, σατέν, μολεσκίν, τουάλ ντε Ζου, τυσόρ και όργαντινα γκλασέ, όλα ε'ίναι κατάλληλα για τὴ δουλειά αυτή. 'Αν τὸ ύφασμά σας ε'ίναι λίγο λεπτό ή διαφανές, να τὸ ντυμπλάρετε μ' ένα χονδρό χαρτί.

Μπορείτε να κολλήσετε τὸ χαρτί και τὸ ύφασμα στην κορνίζα με κόλλα και ύστερα να κολλήσετε ένα μικρό γαλανάκι. 'Αν τὸ ύφασμα ε'ίνε χονδρό (λ.χ. βελούδο) και δεν κολλιέται εύκολα τότε ράβετε τὰ παννὼ στή μηχανή και ύστερα τὰ περνάτε στο έξλο όπως τις μαξιλαροθήκες.

Τὸ δεύτερο μοντέλλο (μεσαίο) παρουσιάζει ένα παραβάν μεγάλο, ψηλό, φαρδύ, στον τύπο άκριβώς του παραβάν που χρησιμοποιείται για ψεύτικοι τοίχος, για διαχωρίσμα, σε μιά κρεβατοκάμαρα ή σ' ένα σαλόνι—κρεβατοκάμαρα.

Τὸ χρησιμοποιείτε σαν τοίχο, τὸ πλασιώνετε με βέργες από έξλο λακά, τὸ ντύνετε με μονόχρωμο ύφασμα

Τὴν γυναίκα

ή με χοντρό χαρτί—παροσμενέ και κρεμάτε στα παννὼ ωραίες εστάμπες λουλουδιών ή παλαιές γκραβούρ.

Δίνετε στο μοντέλλο αυτό τον άριθμὸ των παννὼ που σᾶς χρειάζονται, γιατί ένα παραβάν δεν έχει υποχρεωτικὸς τρία φύλλα (αν και ο άριθμὸς αυτός ε'ίναι ο συνηθέστερος). Μπορεί να έχη τέσσερα ή πέντε φύλλα και να χωρίζη έτσι σε δύο, ένα άρκετά μεγάλο δωμάτιο.

Στὸ τελευταίο σκίτσο, βλέπετε ένα παραβάν «μοντέρνο» σε κινέζικο στύλ. Φυσικά δεν ε'ίναι εύκολο να φτιάσετε ένα άληθινὸ κινέζικο παραβάν.

Θά διαλέξετε ένα ωραίο κόκκινο χρώμα σε χαρτί λακέ. 'Υστερα, κόβετε σιλουέττες πουλιών που πετούν και τις κολλάτε επάνω στο παραβάν. 'Αν ε'ίσθε καλλιτέχνης μπορείτε να τὰ ζωγραφίσετε μόνη σας, είτε με χρωματιστή λάκα (σε άνοιχτὸ χρωματισμό) είτε με «χρυσή» μπογιά.

'Επίσης ε'ίναι χαριτωμένα τὰ παραβάν από σελλοφάν, από χαρτί αδιάφανές και από τζάμι χρωματιστό. Τώρα που τὰ παραβάν ε'ναπλήσαν τόσο στη μόδα, δίνουν πολλή φανταζή στα μοντέρνα σπίτια.

Χρήσιμες συμβουλές

ΜΙΚΡΟΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ
ΠΟΥ ΧΑΡΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΑΝΕΣΗ

Φυσικά έχετε σκεφθῇ όλα τὰ πράγματα που χρειάζονται για τὸ νοικοκυριό σας. Ε'ίσθε βεβαία όμως ότι δεν ξεχάσατε καμμιὰ από τις διάφορες μικρολεπτομέρειες που κάνουν τὴ ζωή άνετη και εύχρηστη; Σᾶς ύπεθυμίζουμε έδω μερικές:

Πολύ συχνά βλέπετε τὸ βούτυρό σας να μαλακώνη, να παρουσιάξη άσχημη εμφάνιση. Θά μείνη πάντοτε σκληρό αν τὸ βάζετε σ' ένα πήλιν δοχείο.

'Αν έχετε ένα σκύλλο που σᾶς άγαπά αλλά φέρεται άσχημα στους έξους, βάζετε στην έξωτερική σας πόρτα ένα κουτί για τὸ ταχυδρομείο.

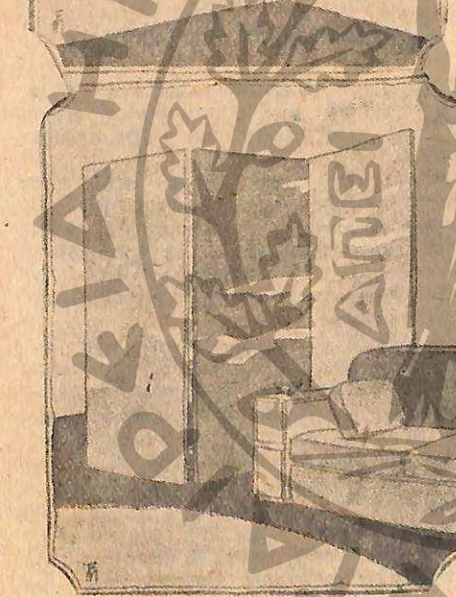
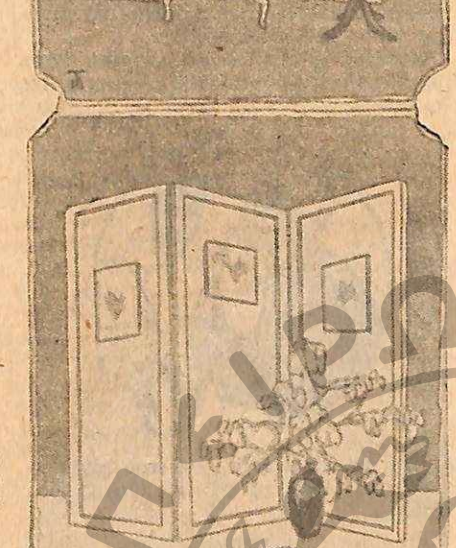
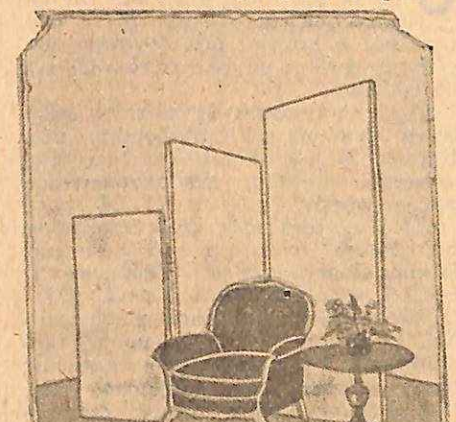
Πρέπει να έχετε πάντοτε ένα πρόχειρο φαρμακείο: οινόπνευμα 90ο, βαμβάκι ύδρόφυλλο, γάλας άποστειρωμένες, άσπιρινες και ιώδιο.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Πώς δά διατηρήσθε ωραίες

'Εχω πρῶσις επανειλημμένως στα τελευταία άρθρα μας ότι η «φυσική όμορφιά» την όποια ποδ παντός πρέπει να φροντίζετε, να διατηρήτε για να φαίνεσθε πάντα ωραίες και νέες, πηγάζει από τὴ γενική όγεία του οργανισμού. Και ε'φόσον επιθυμείτε να ε'ίσθε ωραίες και έλκυστικές πρέπει ποδ παντός να φροντίζετε να βάξετε ως βάσεις σταθερούς και άνιείς κανόνες της ζωής, άπ' την τρυφερότερη ηλικία γιατί άλλωστε η όμορφιά της νεότητος περνάει γρήγορα.

Κανένα καλυντικό δεν μπορεί να δώση ένα όμορφο χρώμα στο πρόσωπό σας αν τὸ αίμα σας ε'ίναι φτωχὸ ή δηλητηριασμένο. Μ' άλλα λόγια: αν ύποφέρετε από άναιμία, ποδ προκαλείται τις περισσότερες φορές από ξενύχτια, ύπερ-
ση καταχρήσεις, ή από δυσκοιλιότητα ποδ δηλητηριάζει με τις τοξίνες τον οργανισμό, δεν μπορείτε ναχετε δροσερό δέρμα. Άλλωστε δεν ύπάρχει ποδ αντί-ισθητικὸ πρᾶγμα από μιά έπιδερμίδα άρρωστημένη και σκεπασμένη με φτιασίδια ή από ένα πρόσωπο ξεραγμένο με ρόδινα μάγουλα. 'Ενώ άπεναντίας τὸ φτιασίδιωμα αυτό κάνει θαύματα επάνω σ' ένα καθαρό πρόσωπο, μ' έπιδερμίδα υγιή.

Τρία ωραιότατα παραβάν. (Σχετικά άρθρα παραπλευρώς).

ση καταχρήσεις, ή από δυσκοιλιότητα ποδ δηλητηριάζει με τις τοξίνες τον οργανισμό, δεν μπορείτε ναχετε δροσερό δέρμα. Άλλωστε δεν ύπάρχει ποδ αντί-ισθητικὸ πρᾶγμα από μιά έπιδερμίδα άρρωστημένη και σκεπασμένη με φτιασίδια ή από ένα πρόσωπο ξεραγμένο με ρόδινα μάγουλα. 'Ενώ άπεναντίας τὸ φτιασίδιωμα αυτό κάνει θαύματα επάνω σ' ένα καθαρό πρόσωπο, μ' έπιδερμίδα υγιή.

'Αν θέλετε λοιπόν να διατηρήσετε την φρεσκάδα σας, την όγείαν σας, άκμαϊον τον οργανισμό σας μέχρις γήρατος, πρέπει να προσέχετε ώρισμένα πράγματα. Και εν πρώτοις τὸ κεφαλαιώδες ζήτημα της διαίτης.

Πρέπει να τρώτε πάντοτε ώρισμένην ώσαν και να μασάτε καλά τὴν τροφήν. Να τρώτε άπ' όλα και εν μέτρο. Να πίνετε λίγο κρασί και περισσότερο νερό, τὸ όποιο διαλύει τὰ άλατα που κυκλοφορούν στους ιστούς, και ύποδοχθῇ τὴν χώνευσιν. Τὴν νύκτα για ναχετε ήσυχον ύπνο πρέπει να τρώτε έλαφρά.

'Ενα άλλο βασικὸ ζήτημα ε'ίναι η κατανάλωση των δυνάμεων. Οι γυναίκες σήμερα σπαταλουν τὴν ενεργητικότητά των κατὰ τον πλέον άσχοπον τρόπον. Δεν έχουν καιρόν να κοιμηθουν, ούτε ν' άναπαυθουν. Φθάνουν σ' ένα σημείον ε'σχάτης εξαντλήσεως των νευρικών των δυνάμεων, με άποτέλεσμα τὸ πρόωγο γήρας. Πρέπει να κοιμάσθε τουλάχιστον οκτώ ώρες τὴν νύκτα, και να άναπαύσθε με δύο ώρες τὸ μεσημέρι. 'Ο ύπνος ε'ίναι ο μόνος ποδ σᾶς ξεκουράζει και ύποδοχθῇ σημαντικά τὴν χώνευσιν. Τίποτε δεν γερνά περισσότερο, τίποτε δεν διαταράσσει τὴν λειτουργία της πέψως, τίποτε δεν καταστρέφει τὴν άνετηρία της έπιδερμίδος, όσον η άνετηρία της έπιδερμίδος. 'Εξ άλλου οι διάφορες και παντοειδεις καταχρήσεις στα οίονοπνευματικά ποτα και στο τσιγάρο, σᾶς άποστραγγίζουν τὴν δροσιά και τὴν ενεργητικότητα των ιστών, σᾶς καθιστούν νευρικές, ύστερικές, μελαγχολικές, σᾶς μαραζιάζουν, σᾶς γερνούν πρόωρα. Στον ύπερβολικὸ σνομισμὸ όφείλετε τις περισσότερες φορές τὴν χαμένη όμορφιά σας.

Τέλος, εκείνο ποδ πρέπει ν' άποφύγετε ε'ίναι η λήρης διαφοράν άπισχναντικών ή ενεργητικών φασμάτων. Πολλοί και πολλές έχουν τὴν κακήν αὐτὴν συνήθεια να χρησιμοποιήσουν ένα φάρμακο κατάλληλον τάχα για τὴν άπόκτηση σιλουέτας ποδ τοῦς τὸ συνέστησε κάποιος γνωστός των, και να τὸ παίρνουν σε άκατάλληλες ώρες και σε δόσεις, χωρίς λογισμὸ. 'Η ταπτική αὐτὴ δηλητηριάζει τον οργανισμό και έλαττώνει και σκοτώνει κάθε έκπαίδ και ζωτικότητά του. 'Αποφεύγετε λοιπόν τὰ φάρμακα όταν δεν σᾶς τὰ συνιστά ο γιατρός σας και άπ' τὰ δὲν ε'ίναι άνάγκη.

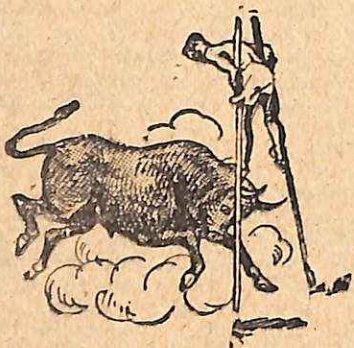
'Όστε για να διατηρήσετε όσον τὸ δυνατόν περισσότερον τὴν φυσική όμορφιά σας, τὴν θεληρότητα και τὸ σπρίγος, ν' άποφύγετε ποδ παντός τις άκρότητες, τις εξωφρενικές δίαιτες και τις μοντέρνες καταχρήσεις ποδναι τὰ μεγαλειότερα έμπόδια για τὴν διατήρηση της όμορφιάς και της νεότητος.

Δερματολόγος (αρθρο Γ. Μ. ΛΑ ΑΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ Δ.Ο.Δ.Ο.

Ταυρομαχίες... με ξυλοπόδαρά!

Ο ταυρομαχίας δεν είναι αποκλειστικό προνόμιο των Ισπανών. Αποτελούν μία από τις προσφιλέστερες διασκέδασεις των κατοίκων και της εξωτικής Χονολουλού, με την δια-

φορά ότι εκεί γίνονται κατά πολύ διαφόροι, όσο και πρωτότυποι τρόποι: με ξυλοπόδαρά! Εφευρέτης του «σύστηματος» είναι ένας νεαρός Κανάκος, ο Ζανέ—Καχίτα, που είναι σήμερα το είδωλο των «Χονολουλουτών». Ο Ζανέ—Καχίτα, «παίζει» ανεβασμένος πάνω σε ειδικά ξυλοπόδαρα, από το ύψος των οποίων εκσφενδονίζει τα ακόντια του κατά το μαινομένου ταύρου. Όταν αυτός όρμη, ο Καχίτα ανοίγει τα... ασυμμάχιστα πόδια του και ο ταύρος περνά από ανάμεσά τους.

Ο πρωτότυπος αυτός ταυρομαχίας έχει κερδίσει ως τώρα μεγάλα ποσά, από το επικίνδυνο αυτό σπόρ της εφευρέσεώς του. Εν τούτοις, πολλοί είναι εκείνοι που φοβούνται ότι δεν θα έχει καλό τέλος. Μπήκαν, μάλιστα, και στοιχήματα, ότι μέσα σ' ένα μήνα, ο ταύρος θα τον έχει ρίξει από το ύψος του και θα τον έχει ξεκοιλιάσει.

Η κυρία που ήθελε να γράφει

Κάποια κυρία ρώτησε μία μέρα το διάσημο δόκτορα Τζόνσον, αν ασχολείτο με τη συγγραφή καμιάς νέας έργου.

—Προς το παρόν όχι, κυρία μου, απάντησε εκείνος.

—Δεν συγγράφετε λοιπόν: «Ω, έγω αν είχα τη συγγραφική σας δεινότητα, δεν θα παύα ούτε στιγμή να γράφω!»

—Οχι, βέβαια, κι' όταν δεν θα είχατε κανένα σοβαρό θέμα για ν' αναπτύξετε!

—Και θέμα αν δεν είχα, απάντησε η κυρία, θα έγραφα για την ευχαρίστηση μονάχα του γραφίματος.

—Πιστεύετε, λοιπόν, κυρία μου, παρετήρησε τότε ο ευφυής δόκτωρ, ότι ο Λεάνδρος πέρασε κολυμπώντας τον Έλλησποντο, απλώς για να κολυμπήσει;

Κόκκαλο & κινέζα

Ένας έβδομηντάρης πρωταθλητής του σαξοφών

Ο κάτοικο της Κούβας είναι μεγάλος φίλος της μουσικής και του χορού. Είναι γνωστόν ότι η ρομπά και η κόνγκα μας έρχονται κατ'εξοχήν από το μεγάλο αυτό νησί των Αντίλλων.

Από τα μουσικά όργανα, το σαξόφωνο είναι το πιο διαδεδομένο στην Κούβα. Συχνά δε γίνονται εκεί διαγωνισμοί μεταξύ των μεγαλύτερων σαξοφωνιστών.

Σ' έναν από τους αγώνες αυτούς, που έγιναν τελευταία στο Σαντιάγο, ενίκησε ένας... γέρος έβδομηντάς των, ο σεκιόρ Μανουέλ Όρτζ, άλλοτε παντοπώλης και τώρα εισοδηματίας. Ο σεκιόρ Όρτζ όχι μονάχα κατεμάγευσε το ακροατήριόν του με την γλυκύτητα του παιξίματος του, αλλά ακόμη έπαιξε χωρίς διακοπή επί 27 ώρες!... Έτσι κέρδισε το βραβείο των 500 δολλαρίων.

Υστερ' απ' αυτό μία μεγάλη δρχήστρα της Αβάνας του πρότεινε να

του υπογράψει μια πρώτης τάξεως συμβόλαιο. Αλλά ο σεκιόρ Όρτζ αρνήθηκε.

Αμερικανικά εφευρέσεις

Αμίμητοι οι Αμερικανοί σε όλα τους, δεν μπορούσαν να μη είναι και ως προς το εφευρετικό πνεύμα.

Αυτές τις μέρες έγινε στο Λος Άντζελες της Καλιφορνίας, μία περίεργη έκθεση, στην οποία τα έκθεματά ήταν προϊόντα της φαντασίας των εξαιρετικά εύφανταστων όπως αποδείχθηκε από αυτή την έκθεση Αμερικανών.

Ακούστε μερικές από τις νέες εφευρέσεις των: Ένα είδος πάνινου παρβάν, το οποίο επιτρέπει στον κάτοχό του να γδυθεί όπου και αν βρίσκεται και να πάρει το μπάνιο του, χωρίς διόλου να συλληφθεί επί προσβολή της δημοσίας αιδούς. Το «μηχάνημα» αυτό διπλώνομενο, μπορεί να χωρέσει στην τσέπη του σακκακιού.

Ένα μηχανήμα που... καταργεί το διπλοσάκχανο, χωρίς χειρουργική επέμβαση. Ένα άλλο μηχανήμα... αυτό τομάτι που πωλήσας σκουληκίζον στους έρασσιτέχνες ψαράδες, στα παραποτάμια και παραθαλάσσια μέσα. Κάτ' α-

νάλογον δηλαδή με τα γνωστά μηχανήματα πωλήσας σοκολάτας ή άλλων μικροπραγμάτων. Ένα καταπληκτικώτατον... αντιροχαλιτικό μηχανήμα. Σας κρατά το στόμα κατάκλειστο όλη νύχτα κι' έτσι δεν ροχαλίζεται. Και άλλα πολλά! Το φοβερώτερο, όμως, από όλα είναι ένα μηχανήμα που προκαλεί βροχή, όπουδήποτε και σε οποιαδήποτε εποχή! Για το μηχανήμα του αυτό, ο εφευρέτης δεν έδωκε αλλά πήρε κανονικώτατο δίπλωμα εύρεσιτεχνίας!...

Μασκότες υπό διωγμόν

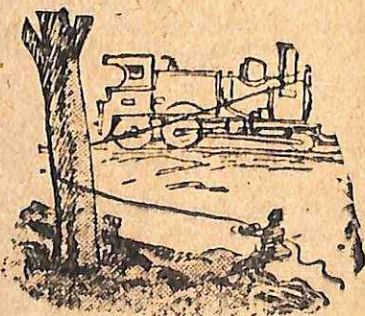
Ξέρετε τις «φιγιουρίν» εκείνες; μία γυναίκα, ένα κεφάλι σκυλιού ή κάτι άλλο, που βάζουν συνήθως για μασκότ, στην κορυφή των ψυγείων των αυτοκινήτων; Λοιπόν τα άθωα αυτά πραγματάκια εκηρύχθηκαν υπό διωγμόν στην Νέα Ζηλανδία. Οι άρχες τα απαγόρευσαν ρητώς και αυστηρώς γιατί... Μαντέψτε αν μπορούτε το γιατί!... Γιατί, λέγει η σχετική διαταγή, αν τύχη και σταματήσει απότομα κανένα αυτοκίνητο καταισνίας του δρόμου, οι Ιθαγενείς διαβάται τρομάζουν αντικρίζοντας ξαφνικά την μασκότα του!...

Τόσον, λοιπόν, τρομακτικά πράγματα τα χρησιμοποιούν για μασκότες οι αυτοκινήτισται της Νέας Ζηλανδίας, ώστε να πανικοβάλλονται και αυτοί οι Ιθαγενείς του νησιού;

Γολιάθ 1938

Είναι ο μαύρος Ζέου Μπράουν, από τη Λουϊζιάνα της Αμερικής. Ο άνθρωπος αυτός είναι ένας αληθινός γίγας με μία τρομερή μυϊκή δύναμη. Τελευταία, στοιχημάτισε ότι θα μπορούσε να κρατήσει αγκίνη μια μικρή ατμομηχανή — σαν αυτές του «θεριού» — και το κατόρθωσε ο άθεόφοβος!

Έδωσε την ατμομηχανή με ένα χοντρό πυρμάτιο σχοινί το οποίο έπερασε πίσω από ένα δέντρο και κράτησε αυτός την άλλη άκρη του.

Έβαλαν σε κίνηση την ατμομηχανή, αλλά στάθηκε αδύνατο να προχωρήσει αυτή! Ο Ζέου την κρατούσε καλά!... Το κατόρθωμά του έκανε κατάπληξη και τώρα ο Ζέου δέχεται βροχή από προτάσεις δελεαστικώτατας, από διάφορα ιπποδρόμια.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

1001

Ο Ντάρου δεν ήταν το μόνο πρόσωπο στο Πέβεριλ, που είχε σοβαρούς λόγους να σιωπήσει τον Στάλλαρ. Είναι ανάγκη να καταφέρετε ν' ακουστήτε αυτό στο δικαστήριο. Κανονίστε τα. Ο Στάλλαρ αύξαινε τα εισοδήματά του, κάνοντας και λίγον εκβιασμό κάθε φορά, που εύρισκε την ευκαιρία. Ο συνθησιμένος του τρόπος ήταν να ξεθάπη κανένα παλιό σκάνδαλο, λησμονημένο κάπως, και ν' άπειλή ότι θα το περιγράψει λεπτομερώς σε κανένα βιβλίο του. Οι ενδιαφερόμενοι προτιμούσαν συνήθως να εξαγοράζουν τη σιωπή του. Αλλά στο Πέβεριλ φαίνεται, ότι ο εκβιαστής μας σκόνησε σε κάποιον, ο οποίος ή δεν μπορούσε ή δεν ήθελε να εξαγοράσει τη σιωπή του.

— Έχεις αποδείξεις; ρώτησε ο Λότζελ.

Ο Γκλύντ χωρίς ν' απαντήσει, έσυρε από τον χαρτοφύλακά του ένα κομμάτι χαρτί και το έδωσε. Ο Λότζελ, το κύτταξε, κούνησε το κεφάλι του και το πέταξε στον Βάλας, ο οποίος, με τη σειρά του, κούνησε το κεφάλι του και το έδωσε στη Ρούθ.

— Δεν καταφέρνετε να το διαβάσετε; — Μα όχι... είναι τέλεια ακατανόητο. — Και όμως εγώ το διάβασα, είπε ο Γκλύντ, παιδευτήκα όμως πολλές ώρες. Μοκμπέγκαρ Χόλλ ή ύποθεσις Τρέγκιλντεν.

— Δός το μου να το ξαναϊδώ!

Ο Λότζελ πήρε το χαρτί από τα χέρια της Ρούθ και πλησίασε περισσότερο προς τη λάμπα.

— Δεν μπορώ να το διαβάσω... Είσαι γραφολόγος λοιπόν;

Ο Γκλύντ έκαμε με το κεφάλι του ίχι.

— Πιστέψτε με. Ο ένομοτάχης Λέιν φυλλομετρώντας τα χαρτιά του Στάλλαρ φαίνεται ότι μυρήσθηκε την ιστορία αυτή και έφθασε στο συμπέρασμα ότι θα έπρεπε να εξετάσει τις δυο παλιές αυτές ύποθεσεις. Είναι φανερό ότι αν ανακάλυπτε μία οποιαδήποτε σχέση με τους προσκεκλημένους του Πέβεριλ, πιθανόν να έφθανε στα ίχνη του δολοφόνου. Ατυχώς είχε την άρρονησσία ν' αφήσει εκείνο το θράδυ το κλειδί του γκαζιού στο δωμάτιο του ανοιχτό και την μετάφραση στο νοσοκομείο, όπου στην αρχή τον θεράπευαν για δηλητηρίαση και έπειτα για πνευμονία. Στο τέλος πέθανε από έλκος του δωδεκαδακτύλου, όπως λέει ο γιατρός.

— Άτυχιο παιδί! είπε η Ρούθ.

— Ο Πάρλυ, ο άνθρωπος της Σκόλαντ-Γυάργκ, έδειξε περιφρόνηση για

δ,τι είχε κατορθώσει ο αστυνομικός αυτός και ή ύποθεσις πήρε διαφορετικό δρόμο. Αλλά ο Κόλλιερ, ο προκάτοχος του Πάρλυ, νομίζει ότι ο Λέιν θα είχε λύσει το μυστήριο αν μπορούσε να εναγρήση. Λίγες ώρες πριν πεθάνη χάραξε αυτά τα λόγια για μένα. Διαβάσα όλα όσα γράφτηκαν στην εποχή των δυο αυτών ύποθεσεων και θα σας δώσω μία σύντομη περίληψη.

Ο Γκλύντ έβγαλε από την τσέπη του το κομμάτι το κερί και άρχισε να το ξυμώνει. Τα ζωρά του μάτια σταμάτησαν μια στιγμή πάνω στην Ρούθ.

—Θ' άρχισω από την ύποθεσις Τρέγκιλντεν. Στά 1894 κάποιος δόκτωρ Τρέγκιλντεν νοίκιασε ένα σπίτι στα κρσπεδα του Λάμπουρ στο Γιορκσάιρ. Δεν είχε πελατεία, αλλά έβαλε στην πόρτα του μία μπροντζίνη πλάκα και έτσι είδε να τον επισκέπτονται μερικοί άρρωστοι. Ήταν παντρεμένος, πατέρας δύο κοριτσιών, και το νοικοκυριό του δεν ήταν πλούσιο. Δεν είχαν, παρά μία μονάχα ύπηρέτρια, μία νεαρή χωρική, που πήγαινε και έρναζόταν μερικές ώρες την ημέρα. Η κυρία Τρέγκιλντεν είχε προφανώς μερικές γνώσεις Ιατρικής, γιατί βοηθούσε τον άνδρα της στην προπαρασκευή των φαρμάκων, που έδινε στους πελάτες του. Ο δόκτωρ Τρέγκιλντεν πέθανε αιφνιδιασ λίγους μήνες μετά την εγκατάστασή του στην περιοχή, δεν ύπηρχε παρά ένας μοναχός γιατρός, πολύ γέρος, που έφθασε πολύ άργά. Η κυρία Τρέγκιλντεν του περιέγραψε τα συμπτώματα της άρρωστειας του σπύγγου της: ο γιατρός διεγνώσε, όπως είπε, σπιδάγγνη και εξέδωσε την άδεια ταφής. Αλλά οι κάτοικοι του χωριού σχολίασαν πολύ τον θάνατο του γιατρού, τόσο, που ή αστυνομία συνεκίνηθη και στο τέλος έκοιθη αναγκάια ή έκτασή. Η εξέταση των σπιδάγγων άπεκάλυψε την παρουσία μεγάλης ποσότητος άστυνικου και ή κυρία Τρέγκιλντεν συνεκλήθη και κατηγορήθηκε διά τον φόνον του άνδρός της.

Ο Γκλύντ σταμάτησε λίγο. Κανένας δεν είχε λέει.

— Κατά την διαδικασίαν, έγνωσθη, ότι ή γυναίκα αυτή είχε δεχθή επάνει λημμένες επισκέψεις ενός φίλου της, που πήγαινε πάντοτε όταν ο άνδρας της έλειπε. Κανένας από τους κατοίκους του χωριού δεν τον γνώριζε και κανένας δεν μπόρεσε να τον περιγράψει με ακρίβεια: όλο όλο που γνώριζαν ήταν ότι ήτο νέος και είχε τέλει ύψος κυρίου του κόσμου. Όλοι έπέσθησαν, ότι ήταν έραυμένος της κυρίας Τρέγκιλντεν ή τελευταία του έπισκέψας είχε λάβει χάραν την παραμονή της διαίας άρρώστειας του γιατρού. Η χέρα του άσ-

νήθηκε να δώση οποιαδήποτε πληροφορία σχετική και κράτησε απόλυτη σιωπή. Έκρηχθηκε ένοχος, αλλά ο εισαγγελεύς έπεκαλέςθη ώριμένα έλαφρυντικά και ή θανατική ποινή μετετράπη εις ισόβια δεσμά. Πολλοί πίστευαν στην άθωότητά της, ή ότι θα έπρεπε τουλάχιστον να καθίση δίπλα της στο σκαμνί του κατηγορουμένου και ο έραστής της, πράγμα που ασφαλώς θα συνέβαινε, αν ή αστυνομία κατόρθωνε να βάλη χέρι επάνω του. Ο δολοφόνος ήταν αυτός ή δεν ήταν παρά άλλως συνένοχος; Κανείς δεν το έμαθε. Η κυρία Τρέγκιλντεν έξηφανίσθη, τα δυο κορίτσια της περιμαζεύθηκαν από συγγενείς και έτσι τελείωσε το δράμα του Λάμπουρ. Χθές ήμουν εκεί, αλλά δεν είχα τύχη, γιατί ή ύπηρέτρια του Τρέγκιλντεν, το μόνο πρόσωπο από το οποίο μπορούσα να πληροφορηθώ κάτι, πέθανε πέρυσι.

Με λίγα λόγια, ή ιστορία αυτή είναι ενδιαφέρουσα για τον δρόμο που μάς δείχνει, αλλά δεν μάς μαθαίνει τίποτε, που να μπορεί να το χρησιμοποιήσετε άμέσως, κύριε Λότζελ.

Τώρα θα σας πω για το σκάνδαλο του Μοκμπέγκαρ Χόλλ.

— Νομίζω πως το θυμάμαι, είπε ο Βάλας. Έγινε τον καιρό του πολέμου, αλήθεια; Όχι, σ' έναν πύργο του Σάσσεξ, συνοδευόμενα από καταδόσεις πληροφοριών που έφθασαν σ' αυτήν του έγγραφου. Πολλοί άνώτεροι έξιωματικοί, αν θυμάμαι καλά, ήσαν μετεβεμένοι... Η ύποθεσις άποσιωπήθηκε γρήγορα.

— Ακριβώς, ανέφνησε ο Λότζελ. Δεν είχαν μιλήσει και για έναν άεροπόρο που είχε άπαγάγει μία γυναίκα...

Σταμάτησε άπότομα.

— Νομίζω, είπε ήσυχα ή Ρούθ, ότι ο κύριος Γκλύντ πρέπει να μάς πη όλα όσα ξέρει.

Ο Γκλύντ ύπήκουσε. Έπειτα έπρηκ- λούθησε σιωπή, την οποίαν διέκοψε ή Ρούθ.

— Αυτό μπορεί να μάς βοηθήσει;

— Φοβόμαι ότι όχι, είπε ο Λότζελ. Θα μάς χρειάζόταν κάτι πιο συγκεκριμένο.

Βαθεία σιωπή άπλώθηκε. Τα κουρασμένα μάτια της Ρούθ γέμισαν δάκρυα... Είχε ήδη κλάψει πολύ στο κρεβάτι της, στα σκοτεινά, περιμένοντας τους διηγή- νήρους. Έπρεπε όμως να αντισταθεί, να έχη θάρρος...

Τα δάκρυα της έκαναν καλό, αλλά δεν μπόρεσε να διώξη από το μυαλό της την τελευταία εικόνα του Χόλντ στην αίθουσα του δικαστηρίου.

Τη στιγμή που τον έπαιρναν οι χωροφυλάκες. Της είχε πέσει μία ποσαστεμένη άποχαρτιστήρη μοτιά και, μέσα σε μία σύντομη στιγμή, την άρρησε να ιδη όλο

τόν πόνο και τόν πόθο που δοκίμαζε...
Ο Βάλλας έριξε την άκρη του τσιγάρου του στη φωτιά και άναψε ένα άλλο.

— Οι Τάνμπριτζ πολέμησαν βέβαια, ρώτησε.

— Η Ρούθ απάντησε με χαμηλή φωνή: — Ο Τζώρτζ ήταν στην αεροπορία.

— Όταν τον γνώρισα στο Ρίτσμοντ ανέλαβαν ακριβώς από μια του πιώσι. Ο Σέρ Χιούστας είναι πολύ πιο μεγάλος απ' αυτόν, δεν έλαβε μέρος σε μάχη ύψηλωση. Τον χρησιμοποίησαν στο υποναυγείο των Στρατιωτικών.

— Ξέρετε ποιά ήταν η κυρία Τζώρτζ Τάνμπριτζ πριν από τόν γάμο της;

— Ήταν ήθεποιός, αλήθεια;

— Ναί, είχε ξηρά ο Γκλίντ. Ύπαρχουν κάποιες πιθανότητες, που πάντως αν θέλουμε να βασιστούμε στην υπόθεση Μομπιέγκο Χόλλ, άλλ' είναι άνωφελος να ασχολούμεθα με γρίφους. Όσο για μένα έχω εμπιστοσύνη στον ένωμοτάρχη Λέιν.

— Άλλά... μάς είπατε ότι πέθανε, είπε η Ρούθ. Τόν δυστυχήμονε! Κι' εγώ που νόμιζα ότι ήταν σ' ανάρρωση... Ο Γκλίντ έστράφη προς το μέρος της.

— Κυρία Κλέα, όλο το ζήτημα είναι να μπορέσω να πιάσω στα χέρια μου κάτι πολύ πεστικό... το έλλειψα, αλλά δεν μπορώ να είμαι βέβαιος. Πρέπει να μπορέσω να φέρω τον μάρτυρα που σκέπτομαι αύριο ή μεθαύριο το άργότερον στο δικαστήριο... Είναι το καλύτερο ατού μου. Θα σάς μιλήσω ειλικρινώς. Άν, παρ' όλες τις προσπάθειές μου, δεν καταφέρω να δώσω χέρι σ' αυτόν τον μάρτυρα, ή υπερασπίσει θα μπορούσε να καταρρεύσει. Δεν λέγω, ότι αναγκαστικά θα καταρρεύσει, εκφράζω μονάχα ένα φόβο.

Ο Λότζελ συνεκράτησε κάποια κίνηση ανυπομονησίας και μέσα του σκέφθηκε μήπως ο Γκλίντ δεν ήταν παρ' ένας τσαρλατάνος... Η ικανότης του Γκλίντ τον καθιστούσε πολύ επικίνδυνον.

— Μπορώ να σάς ρωτήσω γιατί; είπε.

— Γιατί τότε θα έπρεπε να βασιστούμε κατά μεγάλο μέρος στη μαρτυρία μου, ή οποία δεν θα υποστηριζόταν από αποδείξεις, απάντησε ήσυχα ο Γκλίντ.

— Δεν φανταζόμουν, ότι σκοπεύετε να παρουσιασθήτε ως μάρτυς, είπε ο Βάλλας.

— Κι' εγώ θα προτιμούσα να το απέσπασα, απάντησε ο Γκλίντ, αλλά φοβάμαι ότι θ' αναγκασθώ να το κάμω. Θα υποχρεωθώ ν' αντιμετωπίσετε την υπόθεση αυτή από μια καινούργια πλευρά, κύριε Λότζελ. Θα έπρεπε να μιλήσουμε σχετικά, αλλά δεν ήθελα να κουράσουμε την κυρία Κλέα.

— Πείτε μου, είπε ο Λότζελ ανήσυχος. Επείω ότι δεν σκέπτεσθε να κάμετε καμιά αναξιοπρόσβεια; Συγχωρήστε την ελλειψισμένη μου, αλλά μη φαντασθήτε ότι θα δεχθώ να παρουσιάσετε κανένα ψευδομάρτυρα στο δικαστήριο...

— Κυριάζετε άνθρωπος! είπε ο Γκλίντ κοροϊδευτικά. Έπειτα ξανάγινε σοβαρός.

— Προσπαθούμε να σώσουμε τη ζωή ενός αθώου και συγχρόνως να συλλάβουμε έναν επικίνδυνον εγκληματίαν... Τά μέσα που χρησιμοποιώ, είναι τίμια και νόμιμα, το όριζομαι μπροστά σ' όλους σας. Πρέπει να ριφηνθούμε να σώσουμε γιατί άλλως ή υπερασπίσει δεν θα μπορέσει να στανισθεί παρ' όλες άρνήσεις τής κατηγορουμένου... Ο δυστυχής! Άν θέλετε, αναλάβετε σεις την ευθύνη.

— Η Ρούθ όρχη σαν το πανί, του απάντησε.

— Έχω εμπιστοσύνη σε σάς, κύριε

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Γκλίντ. Ξέρω ότι οι προθέσεις σας είναι αγαθές και δεν θα τα δώλω μαζί σας... αν αποτύχουμε.

— Σας ευχαριστώ κυρία Κλέα, είπε εκείνος κυττάζοντας τους δυο δικηγόρους.

Ο Λότζελ διάσπασε μια στιγμή.

— Σύμφωνοι, σάς εμπιστεύομαι.

— Έχετε εμπιστοσύνη σε μάς, κυρία Κλέα, θα κάνουμε ό,τι είναι δυνατόν, είπε θερμά. Τώρα αναπαυθήτε, είστε εξηντηλιμένη...

— Τότε εγώ σάς αφήνω, είπε η Ρούθ. Σηκώθηκαν και ο Βάλλας προχώρησε για ν' ανοίξει την πόρτα.

Ο Βάλλας ήταν νέος και ή όμορφη της Αμερικανίδας είχε κάμει μεγάλη εντύπωση στη ρωμαντική του φύση. Θα έπιθυμούσε να της φιλούσε το χέρι, αλλά ο φόβος του γελούον τον συνεκράτησε και περιορίσθηκε να της σφίξει δυνατά τα χέρια, ψιθυρίζοντας:

— Μην ανησυχήτε... Καληνύχτα, κυρία Κλέα.

Εκείνος την πόρτα και γύρισε κοντά στο τζάκι.

Ο Λότζελ, έτοιμασε ένα ούισκι με σόδα.

— Άν μου έλεγαν, είπε, ότι ο Χούγκ Ντάροου έχει τρομερή γκίνια στα χάρτια, θα το πίστευα. Έμπρός, Γκλίντ, σ' ακούω.

Έπειτα από δυο ώρες η Ρούθ ξαπλωμένη άλλ' άγρυπνη, τούς άκουσε που πέρασαν μπροστά από την πόρτα της και κατέβηκαν τη σκάλα.

Ο ποντικός που δαγκώνει

— Κύριοι δικαστάι, κύριοι ένορκοι... Ο Λότζελ κατάλαβε ότι είχε άρχισει με πολύ δυνατή φωνή. Έρριξε μια ματιά γύρω του ή αίσθησε ήταν ασφυκτικά γεμάτη... Με σοβαρώτερη φωνή ξανάρχισε.

...Θα σάς παρακαλέσω να είστε επιεικείς, αν σ' όριζόμενες στιγμές φαίνομαι, ότι απομακρύνω από το θέμα μου. Οι παρεμβάσεις μου θα είναι περισσότερο φαινομενικές, παρ' πραγματικές, γιατί ο αντικειμενικός μου σκοπός είναι ν' αποδείξω κατά τρόπον αναμφισβήτητον ότι ο πελάτης μου είναι αθώος του τρομερού εγκλήματος, για το όποιον τον κατηγορούν.

» Θ' άρχισω με την περιγραφή των γεγονότων που έλαβον πραγματικώς χώραν την εικοστήν δευτέραν Δεκεμβρίου στο Πέβεριλ και θα προσπαθήσω να σάς εξιστορήσω το μυστικόν δράμα, που ως έπίλογον είχε την σύλληψιν ενός αθώου. Ο δολοφόνος, τον όποιον θα ονομάσουμε Χ, είχε προμελετήσει το εγκλήμα του και δεν έκανε τίποτε άλλο, παρ' να έπωφεληθί της ευκαιρίας, που του παρουσιάσθηκε. Η ανάκρισις δεν φαίνεται ν' αποδίδη σημασίαν στο κομμάτι το χαρτί, που δρέθηκε γραμμένο με μολύβι στις τσέπες του θύματος. Άν και το κομμάτι αυτό το χαρτί ήταν καταματωμένο, έμεις μπορούσαμε και διαβάσαμε λίγες λέξεις: «Στις έννη άκριβώς, χωρίς αναβολή». Επόμενον ότι τά λόγια αυτά γράφηκαν από τον δολοφόνον. Κατόπιν τί συνέβη; Ο Χ έφυγε από την γαλερία, είτε από την πόρτα που οδηγεί στο χόλλ, είτε από το δωμάτιο της μου-

σικής και την έλικοειδή σκάλα, που καταλήνει στ επάνω πάτωμα, τη στιγμή, που έφθανε ή μίς Στόρεϋ. Η νέα αυτή έδινε συχνά ραντεβού στο σωφέρ του Σέρ Χιούστας Τάνμπριτζ σ' αυτή την ίδια γαλερία. Ορίστε ένα διάγραμμα του σπιτιού: Θα μπορέσετε να καταλάβετε ότι όταν σ' ένα όποιοδήποτε από τα παράθυρα του σπιτιού παρουσιάζοταν φως, δεν θα ήταν δυνατόν να μη γίνει αντίληπτον από το δωμάτιον του σωφέρ που είναι επάνω από το γκαράζ. Η μίς Στόρεϋ, βλέποντας εκείνο το θράδυ μπροστά της τον νέον, έμεινε έκπληκτη, γιατί τότε νόμιζε στο χωριό μαζί με τους άλλους. Εκείνος της είπε, ότι τον τράβηξε εκεί το συνηθισμένο συνήμμα...

Ένας έλαφρός θόρυβος που άκούστηκε από την άλλη άκρη της γαλερίας διέκοψε τη συζητήσί τους, που γινόνταν σε χαμηλή φωνή. Ο σωφέρ έφυγε από τον ίδιο δρόμο, που είχε πάει, ή μίς Στόρεϋ κλείδωσε πίσω του την πόρτα και άνεχώρησε για το δωμάτιο της μουσικής. Ο θόρυβος που είχαν άκούσει προερχόταν από τον κατηγορουμένον. Δυστυχώς, γι' αυτόν, την τελευταία στιγμή άπεσάσισε να κρυφθί στη γαλερία. Σε λιγνύι θα τον παρακαλέσω να προσέλθω να σάς τα άφηγηθί ο ίδιος, γιατί θα σάς εξηγήσει καλύτερα από μένα, πως έλαβε χώραν ή τρομερά ανακάλυψις του. Στο άναμεταξύ, άς επανέλθουμε στον Χ. Ο Λότζελ σταμάτησε μια στιγμή. Αισθάνθηκε ένα αίσθημα ευτυχίας. Η βαθεία σιωπή, που βασίλευε στην αίθουσα, έδειχνε πως το άκροατήριον κρεμόταν από τα χείλη του.

— Μπορούμε, νομίζω, να παραδεχθούμε ότι ο Χ δοκίμασε κάποια συντηρησι και ότι χρειάστηκε μερικά λεπτά για ν' αναλάβη... Άλλως τε, πριν φωνάξη ήσθεια, είχε κάτι άλλο να κάμη: να πάρη από το δωμάτιο του Στάλλαρ μερικά ένοχοποιητικά χαρτιά, τα όποια μπορούσαν καμιά μέρα να ρίξουν φως στα έλατήρια της δολοφονίας. Ως αυτή τη στιγμή όλα πηγαίαν καλά, το ψάρι είχε δαγκώσει το αγκίστρι... Τού έλειψε το θάρρος άργότερα ή δεν θα άνεκαλύπτετο, παρ' κατά το τέλος του παιγνιδιού... Όποιοδήποτε δεν κατάφερε να πάρη τα έγγραφα που ήθελε και φυσικά δεν μπόρεσε να το κάμη όταν ανακαλύφθηκε το εγκλήμα. Η άστυνομία πήρε την υπόθεσι στα χέρια της. Άκούσατε τον έπιθεωρητή Πάρλυ. Αυτός όμως έφθασε στον τόπο της δολοφονίας δυο μέρες άργότερα. Κατά τις δυο αυτές μέρες ο ένομοτάρχης Λέιν από το Πάριμνστερ, βοηθούμενος από ένα χωροφύλακα, τον Άντερσον, και συνοδευόμενος από ένα φίλο του, τον Κόλλιερ, της εγκληματολογικής υπηρεσίας της Σκότλαντ-Γουάρντ, άσολήθηκε μ' αυτή την υπόθεσι. Όλοι αυτοί πέρασαν την νύχτα εκείνη στο Πέβεριλ. Την επομένη έφθασε ο διευθυντής της άστυνομίας και υπέδειξε στον Κόλλιερ ν' άποσυρθί...

Ο Πρόεδρος έφάνη να εκπλήσσεται.

— Πώς;

Ο σέρ Χένρυ, άφου άντήλλαξε μερικώς λέξεις με τον Πάρλυ σηκώθηκε.

— Ο έπιθεωρητής Κόλλιερ διετέλει έπλ άδεια, κύριε Πρόεδρε, και δεν είχε λάβει διαταγές δι' ν' αναλάβη την υπόθεσιν αυτήν. Ο διοικητής της άστυνομίας έκρινε ότι ήταν προτιμότερον ν' άποσπασί την υπόθεσιν άποκλειστικώς εις τον Λέιν και υπέδειξε άπόλως το άντηκανονισμ της άναμείσεως του Κόλλιερ χωρίς να πεμφθί κανένα.

— Καταλαβαίνω... έξακολουθήσατε, σάς παρακαλώ, κύριε Λότζελ.

— Ο ένομοτάρχης Λέιν πέρασε μέρος της ημέρας του ψάχνοντας το δωμάτιο και τα φορέματα του θύματος. Λίγο άρ-

γότερα μια καμαριέρα τον άκουσε να λέγει σε κάποιον που τον ρωτούσε, ότι είχε προχωρήσει αρκετά και ότι το άπογευμα του δεν πήγε χαμένο... Ο άρχισερβιτόρος του σερβίρισε το δείπνον στο μικρό γραφείο, όπου τον βρήκε να γράφη. Κατά το διάστημα της βραδιάς είχε προσπαθήσει να τηλεφωνήσιν στον άρχηγον του, αλλά λόγω προσωρινής βλάβης της γραμμής δεν κατώρθωσε να συνδεθί μαζί του. Πλάγιασε από ένωρίς. Το άλλο πρωί, κατά τις έξη και τέταρτο, μια δυνατή μυρουδιά τράβηξε την προσοχή μιας καμαριέρας, ή όποια άνοιξε την πόρτα και βρήκε το δωμάτιο γεμάτο από γκάζι. Άνοιξε το παράθυρο και φώναξε τον άρχισερβιτόρον. Ο Λέιν ήταν στο κρεβάτι του άναίσθητος τον μετέφεραν στο νοσοκομείο. Ο διοικητής της άστυνομίας, που είχαν έλλειψη από άνδρες, παρκατέλασε τον Κόλλιερ ν' αναλάβη την υπόθεσι μέχρι της άφίσεως του Πάρλυ. Ο Κόλλιερ έρεύνησε το δωμάτιο του ένομοτάρχου και του θύματος στο τελευταίο βρήκε μια φορητή γραφομηχανή, άνοηρα φύλλα χαρτιού, αλλά ούτε ένα φύλλο γραμμένο με χέρι ή δακτυλογραφημένο. Το καλάθι των χαρτιών ήταν κ' αυτό άδειο. Και στο δωμάτιο του ένομοτάρχου δεν βρήκε περισσότερα πράγματα. Νομίζομεν, κύριοι, ότι έχομεν δικαίον, πιστεύοντας ότι ο Χ, άντικαταβαλλόμενος ότι ο Λέιν είχε στην κατοχή του τα χειρόγραφα του Στάλλαρ μήπως εκείνη τη νύχτα στο δωμάτιο του Λέιν, έφω αυτός κοιμόταν, και έβλεπε τα χειρόγραφα, χωρίς να παραλείψη, πριν φύγη, ν' άνοίξη το κλειδί του γιαζιού.

Στο άκροατήριον άκούσθηκαν διάφοροι ψιθυρισμοί που τούς σταμάτησε άμέσως το κουνούνι του Προέδρου.

— Ο Πάρλυ έφθασε το θράδυ της δευτέρας ημέρας και ο έπιθεωρητής Κόλλιερ, άφου τον κατέστησεν ένήμερον της υπόθεσεως, άνεχώρησε. Η άνάκρισις έλαβε χώραν την επομένη και ο Χούγκ Ντάροου συνελήφθη ως δολοφόνος.

Ο άξιότιμος συνάδελφός μου και αντίδικός θα είπη, ίσως, κύριοι δικαστάι και κύριοι ένορκοι, ότι, έπαύσαν την προσοχήν σας επί των περιέργων συνθηκών του δυστυχήματος, που συνέβη εις τον Λέιν, έπιδαρύνω άκόμη περισσότερο τον άτυχή πελάτην μου. Το πρόσωπον που έφόνευσε τον Στάλλαρ είναι το ίδιον που έπεχείρησε να δηλητηριάσιν τον ένομοτάρχην, είμαι άπολότως σύμφωνος. Εγώ μάλιστα προχωρώ άκόμη περισσότερο: Θα ήτο σχεδόν άδύνατον στον Χούγκ Ντάροου, τυφλόν άκόμη, να σκοτώσιν τον Στάλλαρ μ' ένα μόνη χτύπημα στην καρδιά την νύχτα της εικοστής δευτέρας Δεκεμβρίου. Άλλά την εικοστήν τρίτην είχαν άναστήσει την δρασίν του και θα μπορούσε θανάσι να μπη στο δωμάτιο του Λέιν, να του πλέψη τα έγγραφα ένθ κοιμόταν, και ν' άνοίξη το κλειδί του γιαζιού...

» Άσφαλώς θα μπορούσε να το κάμη αυτό. Άλλά, και σάς παρακαλώ να προσέξετε ιδιαιτέρως αυτό που πρόκειται να σάς πώ, από εκείνη τη στιγμή δεν βήκε από τη φυλακή. Θα του ήταν λοιπόν τελείως άδύνατον να δώσιν στον ένομοτάρχην Λέιν την δόσιν του άσενικου, ή όποια προκάλεσε τον θάνατόν του εις το νοσοκομείο του Πάριμνστερ την προηγουμένη Τρίτην!

Ο Σέρ Χένρυ αναπήδησε από τη θέση του.

— Διαμαρτύρομαι έντόνως, κύριε πρόεδρε, δι' την τρελήν αυτήν κατηγορίαν. Ο θάνατος του ένομοτάρχου Λέιν προήλθε από φυσικά αίτια.

Το μικρό κεφάλι του προέδρου κουνή-

νήθηκε άπότομα κάτω από την περούκα του σαν χελώνα κάτω από το άστρακό της.

— Προς το παρόν δεν βλέπω τον λόγον να έπέμβω, Σέρ Χένρυ. Άσφαλώς, κύριε συνήγορε, θα είσθε εις θέσιν να ύποστηρίξετε την κατηγορίαν σας. Διαφορετικά...

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε, είπε ο Λότζελ, ένθ γλώμαις έλαφρά.

— Τότε οι κύριοι ένορκοι και εγώ σάς άκούμε.

Ο Λότζελ ξανάρχισε.

— Ύπαρχει, κύριοι ένορκοι, συνήθεια να μη λέγη κανείς κακά δια νεκρούς, αλλά σήμερον παντός άλλοι προσεί το σιμείον της Δικαιοσύνης. Ο Έντγκαρ Στάλλαρ δεν περιορίζετο εις το να γράφη σκανδαλώδη διηγήματα. Όταν του παρουσιάζοταν εύκαιρία δεν άπαξούσε και να εκδιάξη λιγάκι. Η μέθοδος του συνίστατο στο να ξεθάπη κανένα παλιόν λησμονημένο σκάνδαλο και άκολούθως να έρχεται σε έπαση με τα πρόσωπα, τα όποια θα έθιγοντο από την δημοσίευσιν αυτού του σκανδαλώδους να τους προσφέρη τη σιωπή του εις άτάλλαγμα μιας ώριμής τιμής.

— Είσθε εις θέσιν ν' άποδείξετε τούς ίαχυρισμούς σας; ρώτησε ο πρόεδρος.

— Κύριε πρόεδρε, θα είναι σχεδόν άδύνατον να φέρω έπ' άκροατήριον μάρτυρα, διότι ή δημοσιότης που θα παρολουθούσε δι' αυτούς, είναι εκείνο άκριβώς, που όνομάζομεν Χ, ύπήρξε το τελευταίον θύμα του Στάλλαρ, ο όποιος διέτρεξε τον κίνδυνον, που διατρέχουν όλοι οι εκδιστάι: να θρούν, δηλαδή, μια ώραία ήμέρα μέσα στην ποντικοπαγίδα αντί από το άπικο μικρό ποντικόκι, ένα παντικόν, που γυρίζει το κεφάλι του και δαγκάνει. Ο Χ ήταν ένας απ' αυτούς τούς ποντικούς...

— Άποδείξετε, είπε ο πρόεδρος.

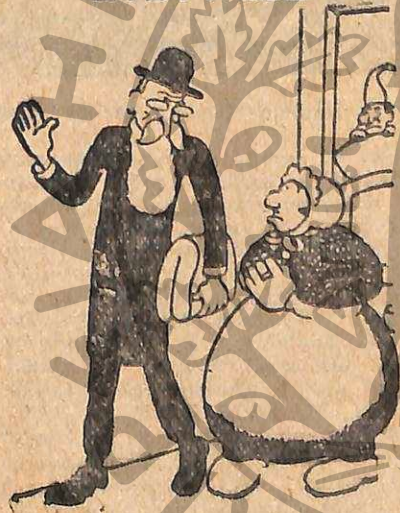
— Θα σάς παρουσιάσω, κύριε πρόεδρε.

Ο Λότζελ σταμάτησε για να πιη λίγο νερό και να ρίξη μια ματιά γύρω του. Άναστήτους τον Γκλίντ, άλλ' ο ντίετακιβ δεν ήταν μέσα στην αίθουσα.

Ο Βάλλας βλέποντας ότι δεν κατέστη άκόμη δυνατόν να βρεθί ο κυριώτερος μάρτυς, κούνησε άπογοητευμένος το κεφάλι του.

— Πρίν καλέσω τον πρώτον μου μάρτυρα, κύριε πρόεδρε, πρέπει να σάς πώ

ΔΥΣΤΥΧΩΣ

— Δεν έχω πιά τίποτε να κάμω εδώ, κυρία μου...

— Είναι λοιπόν χαμένος, ο άρρωστος σας;

— Όχι!... Έγινε πιά καλά...

μιά λέξι δι' το έλατήριο, που ή κατηγορία άποδίδει εις τόν πελάτην μου, και το όποιον θα τον έσπρωχνε στο έγκλημα. Στα 1917 ο Στάλλαρ, εύρισκόμενος στην Αίγυπτο, διέφυγε και έγκατέλειψε μια νέα νοσοκόμη, την θετήν αδελφήν του κατηγορουμένου. Εκείνη ήτύονησε, στον πελάτην μου ο Στάλλαρ προσκαλούσε, φυσικά, φρίκη, αλλά ποτέ δεν πέρασε από το μυαλό του Ντάροου να εκδιωχθί την άτυχη εκείνη κόρη, δολοφονών έπειτα από δεκατρία χρόνια τον διαφθορέα της. Οι Άγγλοι έχουν πολλά έλαττώματα, αλλά ποτέ σχεδόν δεν είνε εκδικητικοί... Ένας Κέλτης ή ένας Λατίνος τρέφει την έλπιδα της εκδικίσεως για πολλά χρόνια, αλλά τέτοιον είδους εγκλήματα είναι σπάνια σε μάς...

— Ποία λοιπόν είναι, κύριε συνήγορε, τα έλατήρια που σπρώχνουν τούς Άγγλους δολοφόνους; ρώτησε ο εισαγγελεύς.

— Συνήθως ή έπιθυμία να καρπωθύν τα άσφάλιστα του θύματος, κύριε εισαγγελεύς...

Άκούσθηκαν γέλια. Ο πρόεδρος κτύπησε το κουνούνι.

— Φοβάμαι, ότι δεν έχετε δικαίον, κύριε συνήγορε, είτε ο πρόεδρος με άστήρη χαμόγελο.

— Τώρα, κύριε πρόεδρε, θα παρακαλούσα να προσέλθω ο Χούγκ Ντάροου.

Η άπολογία του κατηγορουμένου

Ο Χούγκ πλησίασε στο Εύαγγέλιο, ένθ ή καρδιά του χτυπούσε. Όλα εκείνα τα πρόσωπα, που τον κύταζαν... Ο πρόεδρος, μια κίρκινη κηλίδα στο σιστεινό φόντο του τοίχου... Έδινε τόν όρκον, και ή φωνή του του φαινόταν άβέβαιη και παραμορφωμένη.

— Ορκίζομαι πρ' του Θεού... την άλθειαν και μόνην την άλθειαν...

Η όριχλη μπροστά από τα μάτια διαλύθηκε, άνεγγύρισε πρόσωπα: τη Ντιάνα Στόρεϋ, ώραία κερνή κοινά, τον Τζώρτζ Τάνμπριτζ, που ή ζήτη της αιώσεως τον στενοχωρούσε... Ο καυμένος ο Τζώρτζ τέτοια ώρα έπρεπε να είναι στο κυνήγι... Άίπλα στην Ντιάνα Στόρεϋ καθόταν ένας ώρατος νέος. Έπειτα μια κυρία ντυμένη στα γκριζα, και μακρύτερα καθισμένη λίγο παράμερα ή γιαγιά της Ντιάνα έκίνητη μέσα στο μεταξωτό μαύρο παλτό της και με το καπέλλο της στερεωμένο κάτω από το σαγόνι με δυο μαύρες κορδέλες. Η στάσις της έδειχνε την πιο ζοφερή άποδοκιμασία.

Ο Χούγκ ταράχθηκε τούς κύταξε όλους και διερωτήθηκε τι θα μπορούσαν να κάμουν ν' αυτόν... Άλλ' ίσως να μη έκαλούντο όλοι από την υπερασπίσει. Ίσως να μη είχαν πάει, παρ' από περιέργεια, όπως το πλήθος, εκεί κάτω, που δεν ενδιαφερόταν, παρ' για το θέμα ένός ανθρώπου, που άγωνίζεται άπελπιστικά για τη ζωή του... Άναστήσε τη Ρούθ. Ήταν στη συνηθισμένη θέση της και τα μάτια της στο χλωμό της πρόσωπο, το πλαστωμένο με γούνες, τον κύταζαν τούφερα.

— Κύριε Ντάροου.

Ο Χούγκ αναπήδησε. Άπνήτησε σεις έρωτήσεις και για άλλη μια φορά ή σκέψις του ξαναγύρισε στη μοιραία εκείνη μιση ώρα του Πέβεριλ. Οι άπαντήσεις του, που στην άνάκρισι ήταν άπονομες, τώρα ήταν ήρεμες. Τώρα έπρεπε να μη κάμη κακή εντύπωσι, έξ άλλου ο Λότζελ του το είχε συστήσει επανειλημμένως...

— Όταν μπήκατε στη γαλερία, νομίσσατε ότι άκούσατε ψιθυρισμούς και κινήσεις διαστικτές;

(Συνέχεια στο προσεχές)

Αἱ χορωδίαί μας

Β' Οἱ Μαθηταὶ τῆς «Ἑλλ. Χορωδίας» — καὶ ἡ μικτὴ «Παιδικὴ Χορωδία» τοῦ κ. Γλυκοφρύδη.

Μιά πρωτότυπη ἔρευνα τοῦ κ. Σ. Πετρά (Πιμπρινέτ)

Εἶπαμε, λοιπόν, ὅτι ἡ πολυμελὲς στήλη καὶ ἀπὸ ἀπόψεως τακτικῶν μελῶν (χορωδία ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν) καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἀριθμοῦ μαθητῶν «Ἑλληνικὴ Χορωδία» τοῦ κ. Γλυκοφρύδη, διατείνεται εἰς δύο διόδους καὶ εἰς μίαν μικτὴν παιδικὴν χορωδίαν. Τὶς δύο πρῶτες διόδους ποὺ εἶδαμε στὸ περασμένο μας φύλλο, αὐτὲς ἀποτελοῦν καὶ τὰ δύο κύρια σώματα τῆς ὅλης ἐπιδεικτικῆς ἐργασίας τῆς τῶσον προοδευτικῆς χορωδίας μας. Αὐτὰ τὰ δύο σώματα ἀπὸ 84 τραγουδιστὰδες ἔχουν μέχρι σήμερα παρουσιάσει κυριολεκτικῶς θαύματα. Γι' αὐτὸ καὶ στὶς λαϊκὲς συναυλίες ποὺ μὲ τόση ἐπιτυχία ἔχει διοργανώσει ὁ Δῆμος Ἀθηναίων ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ὑπουργοῦ δικηγορίας τῆς πρωτεύουσας κ. Κ. Κοτζιά, ἡ «Ἑλληνικὴ Χορωδία» πρωταγωνιστεῖ καὶ ὅπου καλεῖται νὰ τραγουδήσῃ ἀφήνει τὶς καλλίτερες ἐντυπώσεις. Οἱ Ἀθηναῖοι θὰ θυμοῦνται, βέβαια, καὶ τὴν ἀξέχαστες νυκτερινὲς συναυλίες ἐκεῖ ποὺ φεγγάρι τοῦ Σταδίου, ἐκεῖ ποὺ ἀπεθεώθη κυριολεκτικῶς ἡ «Ἑλληνικὴ Χορωδία» μὲ τὰ γλυκὰ τραγούδια της. Ἐκεῖνα τὰ βράδια ἐξανάρθησε ἡ ἑλληνικὴ καντάδα καὶ ζωντανέψα καὶ πάλι τὸ ἑλληνικὸ τραγούδι.

Εὐχαρίστως μαθαίνω πὼς τὸ Ὑπουργεῖο Πρωτευούσης καὶ ἐφέτος θὰ βοηθήσῃ ὅσο μπορεῖ τὴν «Ἑλληνικὴ Χορωδία» γιὰ νὰ μπορέσῃ κατὰ τὸν ἄλλο μῆνα νὰ δώσῃ στὸ Στάδιο δύο — τρεῖς ἀκόμη τέτοιες συναυλίες μὲ νέο ἐντελὲς ρεπερτόριο καὶ μὲ πολλοὺς νέους τραγουδιστὰς τῆς νέας ἐσοδείας τῆς «Ἑλληνικῆς Χορωδίας».

Καὶ κατὰ ἀκόμα γιὰ τὴν «Ἑλληνικὴν Χορωδίαν».

Ἐκτὸς τῆς δικῆς της δράσεως ἔχει ὑπὸ τὴν προστασίαν της καὶ συνεργάζετα τρόπον τινὰ ὑποβοηθοῦσα τὸ ἔργον τῆς «Χορωδίας Τριτόλεως» καὶ τῆς «Χορωδίας Χαλκίδος». Γιὰ τὶς δύο αὐτὲς χορωδίες, ὅπως καὶ γιὰ τὰ ἄλλα ἐπαρχιακὰ Ὡδεῖα, θὰ γράψω μετὰ προσεχῶς.

Οἱ δύο αὐτὲς χορωδίες μᾶς ἤλθαν τὸν περασμένο Αὐγούστο καὶ συνέπραξαν μαζί μὲ τὴν «Ἑλληνικὴ Χορωδία» στὶς συναυλίες τῶν ἑορτῶν τῆς 4ης Αὐγούστου, ἀφῆσαν δὲ ἀριστες ἐντυπώσεις στὴν πόλιν μας καὶ ἔθαυμάσθηκε ἀπὸ ὅλους τοὺς φιλομουσικοὺς μας ἡ καταπληκτικὴ πρόδοός τους.

Σὰς εἶπαμε, αὐτὰ γιὰ ἄλλοτε. Τώρα ἂς μποῦμε καὶ στὸ κύριο θέμα τῆς καμπάνιας μας. Ἀς δοῦμε τοὺς μαθητὰς πρῶτα τῆς «Ἑλληνικῆς Χορωδίας» καὶ ὕστερα τὴν μικτὴν παιδικὴν χορωδίαν.

Οἱ μαθηταὶ τῆς «Ἑλληνικῆς Χορωδίας» κάθε χρόνο γίνονται καὶ περισσότεροι. Χωρὶς ρεκλάμες καὶ μεγάλα λόγια, ἡ «Ἑλληνικὴ Χορωδία» πάντοτε προσελκύει τοὺς ἀληθινούς θαυμαστὰς τοῦ τραγουδιοῦ ποὺ ἀγαποῦν τὸ ἑλληνικὸ τραγούδι καὶ τὴν μουσικὴν. Κορίτσια καὶ παιδιὰ, μικρὰ καὶ μεγάλα ὄλων τῶν τάξεων φοιτοῦν στὴν «Ἑλληνικὴ Χορωδία» γιὰ νὰ μάθουν τραγούδι καὶ παίρνουν διπλώματα καὶ

Σπυρ. Ἀνδρέου, Ἀντ. Καραγιωργίου καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ἄν παρελήφθησαν καὶ λίγοι ἂς μὲ συγχωροῦν. Εἶνε καὶ κατὰ νεοεγγραφέντες λίγοι ποὺ δὲν περιελήφθησαν στὸ γενικὸ μητρώο καὶ συνεπῶς δὲν περιλαμβάνονται καὶ στὸ ρεπορτάζ μας τῶν ὀνομάτων, τὸ ὁποῖον προέρχεται ἀπὸ τὸ γραφεῖον τῆς γραμματείας κατ' εὐθείαν καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ γραμματέως τῆς Χορωδίας... Ὡστε γιὰ τὴν παράλειψή «μερικῶν» δὲν εὐθύνεται μόνον ὁ ὑποφαινόμενος. Γιὰ νὰ εἰμαστε ἐξηγημένοι... Μὴν ἔχουμε ὕστερα ἐπιστολὲς καὶ παράπονα.

Ὅλους λοιπὸν αὐτοὺς τοὺς μαθη-

Ἡ Μικτὴ Παιδικὴ Χορωδία μετὰ τὸν διευθυντὴ τῆς κ. Π. Γλυκοφρύδη.

ὕστερα νὰ μποῦν ὡς «χορωδοὶ» στὴν «Ἑλληνικὴ Χορωδία». Μεταξὺ τῶν πολλῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν συγκαταλέγονται οἱ κ. κ. Κ. Πιέρου, Χ. Ξαγοράρης, ἡ δὲ Λαγού, Ε. Παπαδημητρίου, Γ. Χαλιδάσης, Γεώργ. Λυριτζῆς, Σ. Μπαρμπιρόπουλος, Σ. Κοιντῆς, Ι. Ἀθανασόπουλος, Π. Τουρλατῆς, Σ. Βορβιλῆς, Σ. Κροντηρᾶς ἡ δὲ Λ. Κυριακοῦ, ὁ κ. Γ. Καλαποθάκης οἱ κ. κ. Ι. Μαυρογιάννης, Τ. Γιατράς, Τ. Τζαβελᾶς, Π. Μέγας, ἡ δὲ Κική Λιακοπούλου, οἱ κ. κ. Α. Λασκαρίδης, Χ. Δήμητρας, Κ. Σταθόπουλος, Π. Καπότσης, Α. Αὐγερόπουλος, ἡ δὲ Μαρία Στελακάτου, οἱ κ. κ. Κ. Βασιλάκος, Ι. Βατζιάς, αἱ δίδες Ἑλ. Λ. Δασκαλοπούλου, Ν. Σπανοῦδάκης, Μ. Πετρίνη, Α. Τσαφίτσας, Ἑλ. Πατισσοπούλου, οἱ κ. κ. Δημ. Γαργιλιανῆς, Μάνθος Παντελιάδης, Κ. Τριφύλης, Δημ. Μαργαρίτης, Γ. Γεωργίου,

τὰς καὶ τὶς μαθήτριες τῆς Χορωδίας, τοὺς διδάσκουν μονωδία ἡ κ. Φραντσέσκα Νικήτα, ἡ γνωστὴ λυρική μας σοπράνο ποὺ τόσες ἐπιτυχίες σημειώνει στὶς μελοδραματικὲς τῆς παραστάσεις διπλὰ στὸν ἀκούραστο μαστροπὸς κ. Α. Ἀνδριτσόπουλο.

Ἐπίσης ὁ κ. Φ. Παπακοινόνμου, Στὰ θεωρητικὰ οἱ κ. κ. Γ. Ζερβουδάκης καὶ ἡ δὲ Λαγού, καθὼς ἐπίσης καὶ ὁ ἐκλεκτὸς μασέτρος κ. Παν. Γλυκοφρύδης, διευθυντὴς τῆς Χορωδίας. Πρὸς τὸ παρὸν ἡ σχολὴ μονωδίας ἀσχολεῖται μὲ σκέτῃ τῇ χορωδίᾳ.

Σὲ λίγο καιρὸ ἡ «Ἑλληνικὴ Χορωδία» θὰ ἰδρῶσιν καὶ μελοδραματικὸ τμήμα.

Καὶ κατὰ ἄλλο ἀκόμη γιὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ ρεπορτάζ μου. Ἡ «Ἑλληνικὴ Χορωδία» καὶ μὲ τὰ δύο τῆς τμήματα θὰ συμπράξῃ στὴν ἐορτὴ τοῦ Λυκαίου τῶν Ἑληνίδων ποὺ θὰ δοθῇ

στὶς 15 τρέχοντος στὸ Στάδιον.

— 55 —

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 25)

Πάγωσε ἡ Εὐδοξία.
— Δὲν σὰς καταλαβαίνω.
— Ὡχ, πολὺ ξεροκέφαλη εἶσαι τοῦ λόγου σου. Βρε χριστιανὴ μου τί τὴν ἔχεις τὴ νύφη;
— Ἐγώ;
— Ναι...
— Χωρὰτὰ κάνετε, κύριε Κουτρομούτη;
— Ὡχ... Στὴ ζωὴ τῆς μάννας μου, ὅχι... Τὴ νύφη σὰς ρωτῶ τί τὴν ἔχετε. Χαμογέλασε ἡ Εὐδοξία γοητευτικῶς.
— Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἡ νύφη; Τώρα πάγωσε ὁ Παρασκευᾶς.
— Ὅριστε;
— Ἐγὼ εἶμαι ἡ νύφη.
— Τί; Ποιός; Πότε;
— Λέω, πὼς ἐγὼ εἶμαι ἡ νύφη...
— Ἐσύ 'σαι ἡ νύφη;
— Ναι...
— Ἐσύ 'σαι ἡ μικροῦλα;
— Καλέ, ναι...
— Ἡ κοῦλα, ἡ καλλονή...
— Ναι...
— ...Ποῦναι εἴκοσι δύο χρονῶν;
— Μάλιστα...
— Ὡστε ἐσύ 'σαι ἡ νύφη, ἡ καλλονή, ἡ ὁμορφὴ καὶ ἡ μικροῦλα;
— Ναι...
— Ἐ, λοιπόν, δὲν σοῦ φαίνεται...
Κόνεψε νὰ πῇ συγχοπὴ ἡ Εὐδοξία, ἀλλὰ κρατήθηκε γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ρεζίλι.
Ὁ Παρασκευᾶς ὅμως δὲ κρατήθηκε καὶ ἔτρεξε ἀμέσως στὸ Λάζαρο, ποὺ καθόταν καὶ συζητοῦσε μὲ τοὺς θείους τῆς Εὐδοξίας καὶ φώναζε μεγαλοφώνως:
— Λάζαρε... Ρε Λάζαρε...
— Τί τρέχει;
— Νὰ σοῦ πῶ κατὰ νὰ σκάσῃς στὰ γέλια.
— Τί;
— Βλέπεις ἐκεῖνη ἐκεῖ τὴ γοῆ; — καὶ ἔδειξε τὴν Εὐδοξία — λέει πὼς εἶναι ἡ νύφη! Ἀμ' ἐγὼ εἶμαι πὸ καλλιτέρας γιὰ νύφη ἀπὸ δούλη... Χά... Χά... Χά...
Πυρκαγιά νῆξε ἀνάψῃ στὸ σπίτι τοῦ Καραμεζάρη δὲν θὰ ἔκανε τόση ἐντύπωση στὸς καλεσμένους ὅση ἔκαναν οἱ φράσεις αὐτῆς τοῦ Παρασκευᾶ.
Κυτταζόντουσαν ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον καὶ δὲν βρῖσκαν λόγια γιὰ νὰ διατυπώσουν τὴν κατάπληξή τους.
Τὸ Καραμεζάρη — ποῦταν καὶ γοητρὸς ἀνθρωπος — τοῦ ἀνέθηκε τὸ αἶμα στὸ κεφάλι.
Φώναξε τὸν Λάζαρο καὶ τοῖπε σὲ τὸ νο ποὺ δὲν δεχότανε ἀντιρροήσεις.
— Πέσε στὸν φίλο σου ὅτι ἂν δὲν διορθώσῃ αὐτὸ ποῦκανε, καὶ ἀμέσως μάλιστα θὰ τὸν σφάζω ἐδῶ μέσα σὰν κατσίκι.
Ὁ Λάζαρος προσπάθησε νὰ τὸν κατευνάσῃ.
— Μὴ τὸν παρεξηγῆτε, κύριε Καραμεζάρη... Γιὰ χωρὰτὸ ποῦ ἔκανε!
— Τί σοῦ χωρὰτὸ ἦταν αὐτὸ μωρέ; Βάλετ' ἐνὶ κόλπῳ σου ὅτι ἂν δὲν διορθώσῃς τοὺς παλαιομένους; Ἡ θὰ παντρευτῇ τὴν Εὐδοξίαν μου, καὶ ἀπόψε μάλιστα, ἡ θὰ γίνουσι μεγάλα πρᾶγματα ἐδῶ μέσα.
— Ὁ γάμος δὲν εἶναι παιγνίδι, κύριε Καραμεζάρη μου... Δὲν προλαβαίνουμε ἀπόψε νὰ ἐτοιμαστοῦμε.
— Τὸ κάνω ἐγὼ καὶ προλαβαίνουμε.
— Μά...
— Ὁ γάμος δὲν εἶναι παιγνίδι, κύριε Καραμεζάρη μου... Δὲν προλαβαίνουμε ἀπόψε νὰ ἐτοιμαστοῦμε.
— Τὸ κάνω ἐγὼ καὶ προλαβαίνουμε.
— Μά...

— Δὲν ἔχει «μὰ» καὶ «μοῦ» ἡ θὰ γίνῃ αὐτὸ ποὺ λέω ἐγὼ ἡ...
— Μὰ πὼς νὰ τοῦ τοῦ πῶ;
— Θὰ τοῦ τοῦ πῶ ἐγώ, Στεῖλε μου τὸν μέσα στὸ δωμάτιο.

Στὸ δωμάτιο ὁ Παρασκευᾶς καὶ ὁ Καραμεζάρης μείναν παραπάνω ἀπὸ μισὴ ὥρα. Ὅταν βγήκαν ὁ Παρασκευᾶς ἦταν κίτρινος σὰν τὸ φλουρί.
Ὁ Καραμεζάρης ἀντήγγειλε ἐπισήμως τοὺς καταπληκτοὺς προσκεκλημένους ὅτι ἡ κόρη τοῦ Εὐδοξία καὶ ὁ κ. Παρασκευᾶς Κουτρομούτης ἀντήλλαξαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχοντο γάμον καὶ ὅτι τὸ μυστήριον θὰ ἐτελείτο ταχύτατα, ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος.
Ὅταν τελείωσε τὴ κουβέντα τοῦ γόρισε καὶ εἶπε στὸν Παρασκευᾶ:
— Ἐτσι; Ἡμᾶστε σύμφωνοι;
Κι' ὁ Παρασκευᾶς ἀπήντησε φιλοσοφικώτατα:
— Σύμφωνοι. Τί νὰ γίνῃ; Θά... ὑποκύψω εἰς τὸ μοῖραϊον.

Α. Α. ΣΑΚ.

HAUTE COUTURE

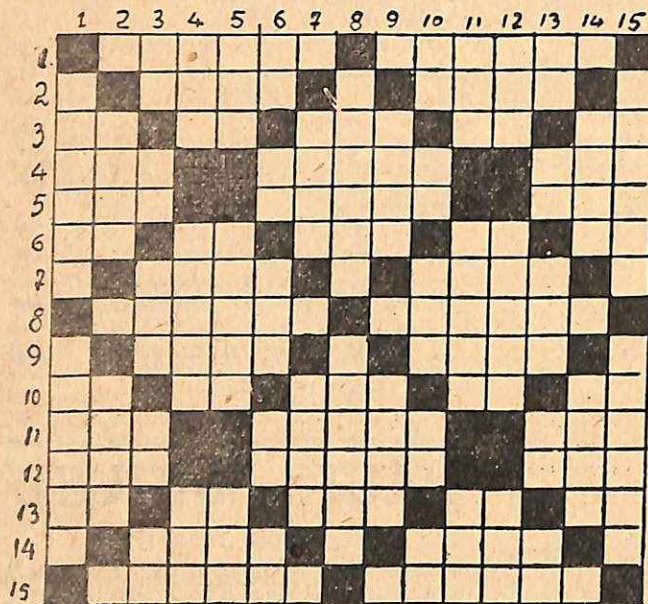
(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 2)

Αὐτὲς εἶνε οἱ «μερίδες». Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι εἶδους σημειώσεις γιὰ ἀποστήθιση: Π. χ. τὸ κάδρο θέλει τὴν κατάλληλη κορνίζα (αὐτὸ εἶναι τὸ κολλημένο ποῦ ἐπαναλαμβάνει ἡ κυρία συχνότατα στὶς πελάτισσές της). Πάρα κάτω: «Εἶνε ἕνα ἀνσάμπλ ἰδιότυπο, εἰδικὸ γιὰ αἰθέρειες σιλουέττες». Καὶ «ἡ καὶ δὲν ἔχει τὰ σὰρμ τὰ δικά σας». Ἐσεῖς μοῦ θυμίζετε τὴν Μπριγκίττε Χέλμ στὸ ρόλο τῆς Ἀντινέας.
Καὶ πῶς ἄλλες ἀμέτρητες σημειώσεις τέτοιου εἶδους! Τέσσερα «Καθολικά» ἔχει γεμάτα ἡ κυρία Μαίρη! Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁμογενοῦται τὴν πελατεία της καὶ κατατάτῃ τὶς καρδιὲς τῶν κυριῶν. Ἀπ' τὴ μιά μεριά δείχνει πὼς θυμᾶται ὅλα τους τὰ οἰκογενειακὰ καὶ τὰ μικροῖδιαίτερα — πολλὰς φορὲς ἔρει καὶ σοδαρά ἰδιαίτερα — καὶ ἀπ' τὴν ἄλλη τὴν γεμίζει καλακευτικὰ λόγια, γιὰ τὰ ὁποῖα μάλιστα ἔχουν συνεργασθῇ συγγραφεῖς, δημοσιογράφοι, κοσμοκοιτῆρες καὶ ποιηταὶ ὄλων τῶν χωρῶν καὶ τῶν ἐποχῶν. Ἐτσι τὸ ἐπάγγελμα ἀσκαίνεται κατὰ τρόπον ἀπαράμιλλον! Καὶ ἡ κυρία Μαίρη — ἐδῶ μὴ ἀπαραιτήτῃ σημείωσις: Δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ γνήσιο ὄνομα — ἔχει ἀφθονὴ καὶ διαλεχτὴ πελατεία, γιὰτὶ κατασκευάζει καὶ... παρὶστάνικα μοντέλλα! Ὁ καὶ μὲν ὁ Πατὸς κοπιᾶται καὶ λαοσφαιρεῖται στὴν Ἀθήνα χωρὶς κανένα κέρδος. Καὶ ἡ κ. Α. θεοσιώζει — «παρὸν» καλέ! — ὅτι τὸ φόρεμά της τὸ ἔφερε ἀπ' ἔξω καὶ τῆς στοίχισε μιά περιουσία.
Ἡ κ. Μαίρη δηγεῖται ὅτι στὴν «πεζὴ» τοῦ ἱπποδρόμου σὲ κύκλο γνωστῶν κυριῶν, ἐνῶ γίνονταν συζητήσεις γιὰ φορέματα, μιά πελάτισσά της εἶπε:
— Τὸ δικὸ μου εἶνε τοῦ «Πατὸς».
Καὶ μιά ἄλλη συνεπλήρωσε:
— Καὶ τὸ δικὸ μου, Συνητηθμεν ἄλλως τε νομίζω... στοῦ «Πατὸς»!
Πραγματικῶς! Εἶχαν συναγερθῇ στὴς κυρίας, Μαίρης!

Α. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΝΣ

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Βασίλισσα της Ελλάδας. — Έμπορικη οδός των Αθηνών (γεν.).
 - 2) Κύριον μέρος μελοδράματος. — Ποδοσφαιρική ομάδα Θεσσαλονίκης.
 - 3) Κτητική αντωνυμία. — Κτητική αντωνυμία. — Θεός των Δασών. — Άρθρον. — Μέτρον επιφανείας.
 - 4) Στρατιωτικόν παράγγελμα. — Νήσος του Σαρωνικού. — Χρονική υποδιαίρεσις.
 - 5) Υποκοριστικόν όνομα γυναικός. — Ήφαιστοιον. — Μάρκα αυτοκινήτου.
 - 6) Άνθη. — Βυζαντινή νότα. — Ηρώς του Τρωϊκού πολέμου (κλητική). — Κτητική αντωνυμία. — Γράμμα.
 - 7) Αναφορική αντωνυμία (θηλ.). — Πολύ μεγάλο.
 - 8) Χρησιμοποιοῦνται κατά τὸ πλεῖστον τὴν πρωτοχρονιά. — Υπάρχει στὸν οὐρανό.
 - 9) Ἡ ἀνάδοχος. — Κανὼν δικαίου (δοτ.).
 - 10) Μόριον μελλοντικόν. — Κτητική αντωνυμία. — Σύνδεσμος ἀντιθετικός. — Κτητική αντωνυμία. — Τὸ ὑπάρχον.
 - 11) Ἀρχαία θεά. — Ὁ συμμετέχων εἰς ὁργανωσιν. — Ἀριθμητικόν.
 - 12) Πλοῖον (ἀρχαία δοτ.). — Ναυτική ομάδα. — Χρονικὸν ἐπίρρημα.
 - 13) Παρακλευματικὸν μόριον. — Ὁ ὑπάρχων. — Τοπικὸν ἐπίρρημα. — Πρόθεον. — Γράμμα.
 - 14) Μαῦρος. — Μέρος τῆς χειρός.
 - 15) Ἰδιουσατία κάθε ἀνθρώπου. — Ἀνδρικὸν ὄνομα (κλητ.).
- (Ἀποστολεὺς: Σοφία Πιλαριτζῆ το-
λειφοφὸς Νομικῆς, Ἀθήνα.)

Ζητείται ἡ συγγένεια

Ἐάν ἕνας χῆρος ξαναπαντρευτῇ καὶ πάρῃ γιὰ γυναῖκα τοῦ τὴν ἀδελφῆ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς γυναικας του, τί συγγένεια ὀχ-
λῇ μὲ τὸν τέως πεθερό του καὶ τὴν νέα του πεθερά;

Τὸ ψάρευμα

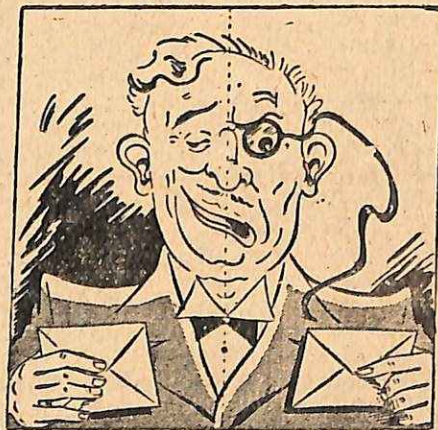
Βρῆτε μέσα σὲ 30 δευτερόλεπτα τέσσερις διαφο-
ρούς τρόπους γιὰ νὰ πιάνετε ψάρια...

Τὰ δύο νησιά

Μπορεῖτε μέσα σὲ εἴκοσι δευτερόλεπτα νὰ βρῆτε δύο Εὐρωπαϊκὰ νησιά ποὺ κάνουν εἰς Κράτος;

Μαγικὸ παιχνίδι

Ὁ κύριος ποὺ παριστάνει ἡ εἰκὼν μας, κρατᾷ στὰ χέρια του δύο φάκελλα, ἀπὸ

τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα περιέχει ἕνα τσέκ καὶ τὸ ἄλλο ἕνα γράμμα. Θέλετε τώρα νὰ βρῆτε ποῖο περιέχει τὸ τσέκ καὶ ποῖο τὸ γράμμα;

Ἀποκόψατε τὴν εἰκόνα καὶ τσακίστε τὴν στὰ δύο, ἀκριβῶς ἐπάνω στὴν διακεκομμένη γραμμὴ (.....)

Ἡ μποτίλλια καὶ ὁ σπάγγος

Παίρνετε μιὰ μποτίλ-
λια, μέσα στὴν ὁποία περ-
νᾶτε ἕνα σπάγγο, στὴν
ἄκρῃ τοῦ ὁποίου εἶναι δε-
μένη μιὰ πέτρα. Τὸ ἄλλο
ἄκρο τοῦ σπάγγου τὸ στε-
ρεώνετε στὸ φελλὸ καὶ
μετὰ κλείνετε τὴν μπο-

λια, ὅπως δείχνει ἡ εἰκόνα μας.
Μπορεῖτε τώρα, χωρὶς τίποτε ν' ἀλλά-
ξετε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, νὰ κόψετε τὸν σπάγ-
γο; Καὶ πῶς; Ἀπαντήστε μέσα σὲ δύο
λεπτά.

Λύσεις προηγούμενων

ΤΟ ΒΑΛΣ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ

Οἱ ἀριθμοὶ θὰ τοποθετηθοῦν ὡς ἐξῆς:
1, 9, 8 — 2, 8, 7 — 3, 7, 6 — 4, 6, 5
— 5, 4 — 6, 4, 3 — 7, 3, 2 — 8, 2, 1.

ΕΝΑΣ ΚΟΜΨΕΥΟΜΕΝΟΣ

Ὁ κύριος ποὺ θέλει νὰ μιμηθῇ τὸν Ἀ-
δόλφο Μανζοῦ μπορεῖ νὰ ἐμφανισθῇ μὲ 240
διαφορετικὰ κοστούμια: Ἐξ σακκάκια μὲ
8 παντελόνια, διάφορα, δίδει 48 κοστού-
μια, ἀπὸ κάθε κοστούμι μὲ 5 ἐπανωφόρια,
δίδουν 48X5=240.

ΤΙ ΘΑ ΦΑΓῃ;

Ὁ ἄνθρωπος θὰ φάγῃ 50 γραμμάρια, γι-
ατὶ ὅστερ' ἀπὸ τὴν πρώτη μπουκιά, δὲν θὰ
εἶναι πιά νηστικός.

Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

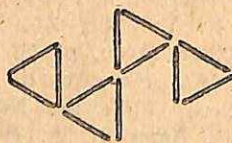
Ὁ Γιάννης πρέπει νὰ διατρέξῃ μιὰ ἀ-
πασα 24 χλμ. σὲ 5 ὥρες, ἥτοι μὲ ταχύ-
τητα 4 χλμ. 800 μ. τὴν ὥρα.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΥΛΙ

Ὁ ἄνθρωπος, θ' ἀρχίσῃ νὰ τρέχῃ νύχτω
ἀπὸ τὸ δέντρο, ὁ σκύλος θὰ τὸν καταδιώ-
κῃ τρέχοντας καὶ αὐτὸς γύρω ἀπὸ τὸ δέν-
τρο. Καθὼς ὅμως θὰ τρέχῃ ἔτσι, ἡ
ἀλυσίδα του θὰ τυλίγεται στὸ δέντρο
καὶ σὲ τέλος ὁ σκύλος θὰ σταματήσῃ ἀ-
νίκανος γιὰ κάθε κίνηση.

ΡΟΜΒΟΙ ΚΑΙ ΤΡΙΓΩΝΑ

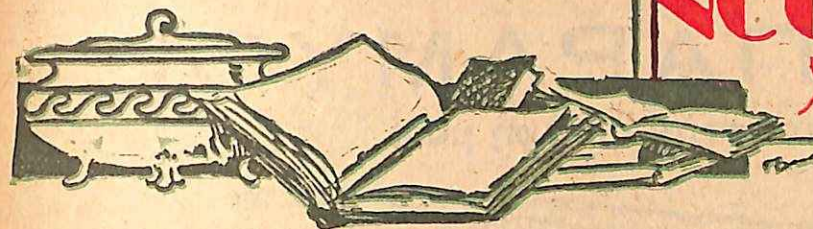
Ἰσοῦ πῶς θὰ μείνουν τὰ τέσσαρα τρί-
γωνα:

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 553

Οριζοντίως καὶ καθετίως:

- 1.—Ἀνταρσία.
- 2.—Νιόβη.—Σιάμ.
- 3.—Τούρτα.—Μήν.
- 4.—Ἀδράμ.—Ὀρών.
- 5.—Ρητά.—Νήσος.
- 6.—Ἀμνός.
- 7.—Ἰς.—Ἡσαΐας.
- 8.—Αἶμος.—Ἰαχί.
- 9.—Ἀερμαχία.
- 10.—Ῥυνών.—Σήα.

Δημιουργία

Ἀπὸ τὰ κρίνα τοῦ γιαιοῦ
σοῦ πλαστήκαν τὰ χέρια,
κι' ἀπ' τοὺς ἀφροὺς τὰ στήθη σου:
λευκὰ δύο περιστέρια.

Ἀπ' τῶν ξεαύρων τὴν πνοὴ
πνοῦλα κι' ἡ ψυχὴ σου,
τῆς καλοσύνης χρυσοφῶς
ὀλόκαμπη ἡ μορφή σου.

Χρυσάφι τὰ μαλλάνια σου
τριαντάφυλλα τὰ χεῖλη,
σὰν ὄνειρο διαβατικὸ
μέσ' στὸν ξανθὸν Ἀπρίλη.

Στὸ μέτωπό σου παίζουν
τὰ μαγεμένα ἀστέρια
κάποια εἰδύλλια καὶ χαρὲς
ἀπλώνουν τὰ χέρια.

Τόσο μοῦ φαίνεται λεπτή
καὶ τρυφερὴ κι' ὠραία
σὰν μιὰ λευκὴ ἀπ' τὴ ψυχὴ
ποὺ ἀνεβαίνει Ἰδέα.

Καὶ λέω: τὴ νύχτα νὰ γενῆς,
—τί κι' ἂν δὲν ἔγης ταίρια:—
ἐκστατικὰ νὰ σὲ θεωρῶ:
Μιὰ ποῦλια, χίλια ἀστέρια.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ἐλσ

Κουρασμένος ἀπ' τὸ βαρὺ τῆς ζωῆς
φορτίο θαρριστημένος νὰ ζῶ ἀπελπισμέ-
να καὶ νὰ ὑποφέρω, τὴν στεγνὴ μου τὴν
ὥρα, τὴν ὥρα αὐτὴ τῆς ἐσχάτης ἀπελπι-
σίας μου, ποὺ κανένα σκοπὸ δὲν ἔχει
πιά ἡ ζωὴ μου, σὲ φωνάζω κοντά μου.

Ἐλα πάρε με καὶ ἀνάπαυε τὸ κορμί
μου τὸ θασινασμένο στοῦ τάφου τὴν αἰ-
ῶνια γαλήνη. Ἐκεῖ θαθεῖς νὰ βρῶ
τὴ γαλήνη, νὰ κοιτωμαὶ μακάρια γιὰ
πάντα. Ἐλα καὶ πάρε με στὴ μεγάλη
κι' ἀπέραντη νύχτα χωρὶς τέλος, νὰ κοι-
μηθῶ τὸν γλυκὺ τὸν ὕπνο ποὺ δὲν ἔχει
ὄνειρα, νὰ ξεχάσω τὴ ζωὴ, νὰ ξεχάσω
τὸ χερόν, νὰ μὴν ἔγω χθές, νὰ μὴν ἔγω
αὔριο. Ἐλα καὶ βοηθήσέ με γιὰ ναῦρω
τὴν ἡσυχίαν τῆς συντριμμένης μου ζωῆς,
καὶ στὰ σκοτεινὰ καὶ στὰ ἀπέραντα πα-
λάτια τοῦ Ἀδῆ νὰ κοιμηθῶ τὸν ὕπνο
τὸν παντοτεινόν.

Ἐλα ποῖν τῆς μοῖρας τὰ ἀγαπημένα
νύχια ἄπονα κι' ἀλύπητα μὲ ξεσχίσουν
αἰὶς πολλὰ. Τὰ μυρωμένα βράδια τὰ φεγ-
γαρολουμένα τοῦ καλοκαιριοῦ, τίς νύχ-
τες τίς μονότονες κι' ἀπελπισμένα κρύες
τοῦ χειμῶνα πάντα θὰ σὲ φωνάζω ἱε-
ρευτικὰ νάρθηκες κοντά μου.

Ἐλα, ὦ Θάνατε, σὲ περιμένω. Ἀφο-
δα καὶ ἀδάκρυτα θὰ σὲ ἀντικρύσω σὰ
αἶλο ποὺ ἔρχεται τὴν ὥρα τὴν προπού-
μενη. Ὁ ἀπλῶς τὸ κορμί μου στὸ
σκληρὸ κρεβάτι σου καὶ θὰ πέσω μὲ
εὐχαρίστηση στὰ παγερὰ σου χέρια.

Ἐλα, μὴν ἀνῆλς... Ἐλα!

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΑΒΑΣΙΑΝΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

Ἀργὸς θάνατος

Σέρνοντας ἀργὰ τὰ κουραμένα μου βή-
ματα καὶ βυθισμένη στὶς ἀτελείωτες σκέ-
ψεις μου, δὲν ξέρω καὶ γὼ πῶς ἔφθασα
στὴν μικρὴ ἐκκλησοῦλα. Κάθησα στὸ
γνωστὸ, καὶ ἀγαπημένο μας πεζουλάκι...
Ἕνας ἀναστεναγμὸς ἐβγήκε ἀπ' τὰ δά-
θη τῆς καρδιάς μου....

Τὸν γνώρισα πολὺ μικρὴ ἀκόμη κι' ἦ-
ταν ἡ μοναδικὴ μου ἀγάπη... Μέσα στὴν
καρδιά μου τοῦ ἔχτισα ἕναν ὀλόχρυσο
θρόνο, καὶ τὸν ἐβάλα νὰ καθήσῃ. Σκόρ-
πισα στὰ πόδια του τὰ ὠραιότερα λου-
λούδια τῆς νεότητός μου... Σκόρπισα τὰ
πὺλ φλογάρια τριαντάφυλλα τῆς μεγάλης
ἐγάπης. Καὶ ἀφοῦ μέθυσε ἀπὸ τὸ ἄρωμά
τους, κατέθηκε ἕνα-ἕνα τὰ σκαλοπάτια
τοῦ θρόνου μου καταπατώντας τὰ φτωχά
μου λουλούδια, ἀδιαφορώντας ἂν μαζί μὲ
αὐτὰ πατοῦσε καὶ ἐμένα...

Γιατὶ ὅμως νὰ φύγῃ Θεέ μου!...
Ὅχι, δὲν θάθελα νὰ φύγῃ, ἄς ἔμεινε
καὶ ἄς ἦμουν τὸ ροδοπέταλο τὸ νεκρω-
μένο κάτω ἀπὸ τὸ πόδι του!...

ΤΟΥΛΑ ΣΚΟΡΔΟΥ

Τώρα πιά δὲν σ' ἀγαπῶ

Πόσο καιρὸ ἀλήθεια πάλαψα γιὰ νὰ
σὲ πλάσω ἔτσι, λαβερώντας μὲ τὴ δική
μου σιμλὴ τὸν σκληρὸ σὰν γρανίτη χα-
ρακτηρὰ σου!...

Ἦσουν περήφανη, σκληρὴ κι' ἄπονη,
μὲ κοιμισμένες αἰσθήσεις καὶ χιόνια στὴν
καρδιά. Ἐμοιάζεις μὲ ὠραία πολέωρη
πεταλούδα, ποὺ μάταια τὴν κυνηγοῦν νὰ
τὴν πιάσουν, καὶ πλῆθονες θαθεῖς, ὅ-
που τὸ συντρίψαν νὰ σὲ πλησιάσῃ.
Μὰ κάποτε ἤλθεσ στοὺς πρώτους μας ραν-
τεβοῦ, πάνε δύο χρόνια τώρα.

Τί κι' ἂν εἶσαι λεπτὴ κι' εὐαίσθητη,
τί κι' ἂν σκόθῃς τὸ κεφάλι σ' ὅ,τι σοῦ
λέω, τί κι' ἂν ὅπου νάμαι μὲ ξητᾷς, Δὲν
σ' ἀγαπῶ.

Ὁ κόπος, ἡ ἀγωνία, τὸ διάβα τοῦ
χερόνου, σκότωσαν τὴν ἀγάπη μου γιὰ
σένα.

Τί κι' ἂν ἡ καρδιά σου πονᾷ, κι' ἂν ἀ-
πὸ τὰ μάτια σου τρέχουν ποτάμι τὰ δά-
κρυα; Δὲν μπορῶ νὰ σὲ γιατρέψω σὰν
καὶ πρῶτα. Προσπάθησε ὅσο μπορεῖς νὰ
μὲ ξεχάσῃς. Ἐγὼ ὅμως ποτὲ δὲν θὰ ξε-
χάσω τὴν ὠραία κι' ἄπιστη, ἡν σκλη-
ρὴ κι' ἄπονη παιδοῦλα.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΛΙΒΙΕΡΑΤΟΣ

Μόνος

Ἄν μὲ σέρνει στὰ ξένα σὰν κατάρα
τ' ὄνειρο τῆς φυγῆς ποὺ δὲν τελειώνει
ἂν ἡ καρδιά μου λυώνει καὶ ματώνει,
μιὰ μέσα μου μὲ καίει πικρὴ λαχτάρα.

Καὶ μοιάζει μὲ φριχτὴς ὀργῆς ἀνταρ-
ποὺ χτυπᾷ μέσ' στὰ στήθια καὶ σκοτῶ-
νει.

Νεκρὴ ψυχὴ χωρὶς μιὰν ἀνεμώνη
μόνη, κι' οὔτε ποὺ ψάλλει μιὰ κιθάρα.

Κι' εἶν' ὅλα μαῦρα, πένθιμα καὶ κοῦρα
κι' ἦσαν θάινω πρὸς τὸ δρόμο τοῦ θα-
νάτου
σβύστηκε πιά κι' ἡ τελευταία ἡ σωτηρία
κι' ἀκούω τὸ ἐπιτάριο πρόσταγμα του.
Μόνος! Καὶ θὰ μὲ θάψουν σὲ μι' ἄκοη
χωρὶς μιὰς ἐρωμένης στεγνὸ δάκρυ.

ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΚΑΤΟΣ

Μοιρολόι

Ντάν! Ντάν! Ἀργὰ καὶ πένθιμα ἀν-
τηχεῖ ἀπὸψε στὸ ρημαγμένο πιά νὰ τῆς
ψυχῆς μου τὸ βαρὺ σημαντὸ τοῦ Πό-
νου. Μὲ τὸ θλιβερὸ κι' ἀδιάκοπο καμ-
πάνισμά του κράζει τίς μαυροντυμένες
θλίψεις, ποὺ σὰν στυγνὲς καὶ σκυθρω-
πὲς καλογρηῖς γλιστροῦν μέσα στὸ ρη-
μαγμένο νὰο γιὰ νὰ κλάψουν μαζί τὸ
νεκρικὸ ξόδι τῆς Ἀγάπης μου...

Ὁ μαῦρος αἰφώνιας, ὁ καταστρεφτι-
κὸς αἰφώνιας τοῦ χωρισμοῦ ὄρηκε κα-
ταμεσῆς στὸ γαληνεμένο χρυσοπέλαγος
τῆς Εὐτυχίας τὸ καράβι τῆς Ἀγάπης
μου, τὸ χρυσο πανώρη καράβι ποὺ ἔ-
πλεε ἡρεμὰ-ἡρεμὰ κι' ἀξέγερτα πρὸς
τίς παραμυθιένες χώρες τῶν ὀνείρων.

Σύντριψε τὸ καράβι, τὸ χρυσο πανώ-
ρη καράβι, σὲ χίλια-δύο θλιβερά συν-
τρίμματα, κι' ἐπείχε ἀλύπητα τὴν ἀγάπην
τὴν πεντάμορφη γλυκοθώρα ἀγάπην μου...
Τὸ γερὸ τὸ τιμὸν τῆς ἀπαντοχῆς τὸ κα-
τάπιαν τὰ θολὰ ἀδυσσαλέα κύματα, καὶ
τὰ φτερωτὰ τῶν ὀνείρων παντοπούλια
ποὺ τὸ συντρίψαν χαροῦμένα στὸ ἐρω-
τικὸ ταξίδι του σκόρπισαν τρομαγμέ-
να μακρὰ, πολὺ μακρὰ, γιὰ νὰ μὴ ξε-
ναγηθοῦν πιά...

Ντάν! Ντάν! Ἀργὰ καὶ πένθιμα ἀν-
τηχεῖ τώρα στὸ ρημαγμένο νὰο τῆς ψυχῆς
μου τὸ θλιβερὸ καμπάνισμα τοῦ Πό-
νου. Οἱ θλίψεις, οἱ μαυροντυμένες στυγνὲς
θλίψεις, σφυγτὲς πάνω ἀπ' τὸ νεκρικὸ
ξόδι τῆς Ἀγάπης μου κλαίει μ' ἀδιάκο-
πα ἀναφυλλήτα, κι' ὁ ἱερέας πόνος μὲ
τὴν ἀλλόκοτη φωνὴν του συνομιλεῖ τὰ
νεκρώσιμα...

Ντάν! Ντάν! Ἀργὰ καὶ πένθιμα ἀν-
τηχεῖ ἀπὸψε στὸ ρημαγμένο νὰο τῆς ψυχῆς
μου τὸ θλιβερὸ καμπάνισμα τοῦ Πό-
νου. Οἱ θλίψεις, οἱ μαυροντυμένες στυγνὲς
θλίψεις, σφυγτὲς πάνω ἀπὸ ποὺ καίται ἡ πεντάμορ-
φη γλυκοθώρα ἀγάπην μου νεκρή...
Τὴ σκότωσε ὁ μαῦρος, ὁ καταστρεφτι-
κὸς αἰφώνιας τοῦ χωρισμοῦ...

ΧΡΗΣΤΟΣ Κ. ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

(Κέρκυρα)

ΜΙΚΡΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

(Αφιερώνεται στην αδελφή μου)

ΤΟΥ Κ.

ΠΕΤΡΟΥ Α. ΔΗΜΑ

Μια μέρα θά γινόταν μεγάλος και τρανός. Ήπιότης ή κάτι παρόμοιο. Θά φορούσε ένα καλζιο καπελλίνο με πτερά παγωνιού κι ένα πλούσιο βελούδινο μανδύα, και σπηρούνια μαλαματένια λεπτοδουλεμένα. Θά κρατούσε μιάν άσπιδα στρογγυλή κι άστραφτερή σαν τον ήλιο. Κι' ένα δαμασκι σπαθί καμπυλωτό θά κρεμόταν στο δεξί του πλευρό.

Κι' έτσι, άρματωμένος, θά κινούσε, καθάλλα στο φαρί του τ' άστρομέτωπο. Κι' έτσι θά περνούσε πολίτες και χωριά. Χωριά και δάση.

Κι' οί μορφονιές θά τραβούσαν δειλά τις κουρτίνες να τον θεωρούν με θαυμασμό. Μ' αυτός θά πέραγε, καμαρωτός—καμαρωτός, κι' ούτε θά κότταζε γύρα του, Κι' οί μορφονιές θά σιγούλωναν απ' το σεβντά. Τι τον ένοιωζε; Αυτός άγαπούσε μόνο την Πεντάμορφη.

Τέλος, θά φτάση σ' ένα άπέραντο μαγεμένο δάσος, στην καρδιά της γής. Έκειπέρα πλῆθος μελωδικά πουλιά, με πτέρωμα γαλάζιο κι' άσημένιο και πράσινο, θά παιχνιδίζουν τραγουδώντας τον Έρωτα. Έκειπέρα πλῆθος πολύχρωμα λουλούδια θά μυροδοτούν τους φτερωτούς άνέμους. Έκειπέρα πλῆθος νεράιδες, με λυμένα σερνάμενα μαλλιά, θά λούζουν το παρθενικό τους κορμί σε παραμυθένιες λίμνες. Τα δέντρα θά φυτρώνουν, έκειπέρα, μεγαλόπρεπα και φουντωτά, φορτωμένα καρπούς και λουλούδια· και τ' άνέρι, περνώντας άπομέσα τους, θά τὰ κάνουν να τραγουδοῦν σαν λύρες. Έτσι θάταν έκειπέρα. Κι' αυτός περνούσε βιαστικός γιατί πήγαινε να σώση την Πεντάμορφη.

Ξάφνου μιά νεράιδα τομυρή θά ξεπεταγόταν από κάτι σμαλτοπράσινες τοῦφες. Αυτός, βέβαια, δέν θά στεκόταν. Κι' ή νεράιδα, θεότρελλη καθώς ήταν, θάπιανε το μονοπάτι. Θά την φοβέριζε να φύγη. Νά φύγη γρήγορα, γιατί...

— Μην φεύγεις, λέει κατόπι. Ξέρεις το παλάτι όπου κοιμάται ή Πεντάμορφη; — Ναι. — Οδηγά με. Θά τον οδηγήση. Πέρα, κοντά στον όρίζοντα, δίπλα σε μιά λίμνη με άργυρά νερά, το παλάτι πυργώνεται σοβαρό, λυπημένο, περήφανο. Κι' ένα σωρό νεράιδες μοιρολογούν κάτου απ' τὰ κλειστά παράθυρα. Μόλις θάκουγαν τον καλπασμό, θά βουτούσαν όλες στη λίμνη με τ' άργυρά νερά. Τότε θά προστάξη με φωνή βροντερή: Νάρθουν όλες έδω!

Θ' ανάδουνταν τρομαγμένες, ύποπτα· χτικές.

— Γιατί κλάιτε; Έπειδή ο Δράκος κρατεί σκλαβωμένη την Πεντάμορφη;

— Ναι, θά κάμουν, σκύβοντας ως κάτω το βεργολύγερο κορμί.

— Μην κλαίτε! Ήρθα να τη λυτρώσω.

ρώσω και να την ξυπνήσω. Έδω—νέ (και θά δείξη ένα κύπελλο) κλείνω τ' άθάνατο νερό.

— Ο Δράκος είναι φοβερός, είναι παντοδύναμος. Πρέπει να τον σκοτώσης.

Θά ζυγώσει καβάλλα πρὸς τή μανταλωμένη χρυσόφορτα. Το φαρί του θά την άλαφροχτυπήση με το μπροστινό του πόδι, κι' εκείνη θ' άνοιξη διάπλάτα. Τότε θά προστάξη, καθώς προστάζουν οί άτρόμητοι: «Ο Δράκος να φύγη γρήγορα, και ν' άφήση την Πεντάμορφη».

Ένα φοβερό μουγκρητό θ' άκουσθῇ. Το παλάτι θά κλονισθῇ συθέμελα, σαν από μεγάλο σεισμό. Κι' ο Δράκος, τρομαγμένος θά ριχθῇ να φύγη, σαν βολίδα, μέσ' απ' την ορθάνοιχτη πόρτα. Κι' έτσι θά τρέχη πάντα και πιότερο τρομαγμένος.

Θά φτάση σε μιά τετράψηλη βουνοκορφή και θά γκρεμισθῇ σ' ένα γκρεμό, να γίνη χίλια κομμάτια.

Θά ξεπεζέψη. Θά βγάλῃ το καπελλίνο του. Θ' άφήση χάμου την άσπιδα του. Κι' εύλαβικά θά κοντοζυγώσει τον βασιλικό θρόνο, όπου κοιμάται τον αιώνιο της ύπνου, ή Πεντάμορφη. Θ' άγγίξη το κύπελλο με τ' άθάνατο νερό σ' άκράνιοιχα χείλια της. «Ομῶς τότε θά σκεφθῇ: «Δέν πρέπει έτσι. Βρήκα!» Θά τρέξη έξω. Οί νεράιδες θά τον κυττοῦν θαυμαστικά.

— Έσεῖς, θά προστάξη μερικές, πᾶτε να μοῦ φέρετε πολλές άγκαλιές λουλούδια από τή λίμνη με τ' άργυρά νερά. Νάνα κατάλευκα σαν τὰ νουφάρα, νάνα άμάραντα σαν τή δάφνη, νάνα μυρωμένα σαν τὸ γιασεμί.

— Έσεῖς, θά προστάξη άλλες, να μοῦ φέρετε τον Αὔγερινό. Αυτός θά ταιριάξη όμορφα στα χρυσά της μαλλιά.

— Κι' έσεῖς, θά πῇ στις άποδέλοιπες, θά φέρετε τις μαγικές σας λύρες και τους αὔλους. Όλα πρέπει να γίνουν άμέσως. Πάτε!

Όταν γυρίσουν, θά σκορπίση τὰ λουλούδια στη μεγάλη σάλα του παλατιού όπου κοιμάται ή Πεντάμορφη. Κι' ή σάλα θά μοσχοβολήση. Κι' όλα θά γίνουν όλόλευκα, σαν τὰ λουλούδια.

Θά στερεώσει τον Αὔγερινό στα μαλλιά της. Κι' ή σάλα θά φεγγοβολήση. Κι' όλα θά γίνουν όλόχρυσα, σαν τον Αὔγερινό.

— Παίχτε, θά πῇ στις αὔλητρίδες. Παίχτε ένα χαρούμενο τραγούδι επίθαλάμιο.

Θά παίξουν. Κι' ή σάλα θά γιομίσῃ χαρούμενους άντλαλους.

Τότε θά σταλάξη τ' άθάνατο νερό στα χλωμά χείλια της Πεντάμορφης. Έκείνη θά ξυπνήσῃ. Κι' όπως θά δῇ τὰ λουλούδια, και την άστροβολή του Αὔγερινού, και τις νεράιδες· κι' όπως θ' άκούση το χαρούμενο τραγούδι, θά νομίσῃ πὸς ζεῖ τ' άνειρό της. Και θά ναι πὸς όμορφη κι' απ' τὰ λουλούδια, κι' απ' τον Αὔγερινό, κι' απ' τις νεράιδες.

Θά γονατίσῃ μπρὸς στα γυνά πόδια της, και θά φιλήσῃ τ' άλαβάστρινο χέρι της ίπποτικά.

— Έτοιμάσου να φύγουμε, θά πῇ. Έκείνη θά παραξενευθῇ.

— Μην παραξενεύεσαι! Έγώ σε λευτέρωσα απ' τὸ Δράκο και σ' έφερα πάλι στη ζωή. Λοιπόν, έγώ θέλω να σε πάρω καταδική μου. Έτοιμάσου να φύγουμε!

— Και πού θά πάμε; — Θά δῇς.

— Μην παραξενεύεσαι! Έγώ σε λευτέρωσα απ' τὸ Δράκο και σ' έφερα πάλι στη ζωή. Λοιπόν, έγώ θέλω να σε πάρω καταδική μου. Έτοιμάσου να φύγουμε!

Οί νεράιδες θά της φορέσουν ένα κρινολίνο γαλάζιο σαν τον ουρανό, πλουμισμένο μ' άστέρια. Θά την πάρῃ στο φαρί του. Θά την κρατῇ στην άγκαλιά του σαν ένα μπουκέτο εύαίσθητα λουλούδια. Κι' όπως θά τρέχουν, τὰ μαλλιά της θ' άνεμίζουν σαν ένα λάβαρο μετάξινο. Θά περάσουν πολίτες και χωριά. Χωριά και δάση. Κι' οί άνθρωποι θά τους κυττοῦν θαμνωμένοι, κι' ούτε θά πιστεύουν στα μάτια τους. Και τὰ ξευγαρωμένα πουλιά θά κάνουν, γιά χάρη τους, γλυκοτράγουδα τὰ έρωτικά τους άνειρα.

Τέλος θά φτάσουν στην άκρη της γής.

— Πού λοιπόν είναι το παλάτι σου; θά τον ρωτήσῃ.

— Θά δῇς!

Θά σταθουν. Θά την λικνίσῃ γλυκά στην άγκαλιά του.

— Άγαπημένη, θ' άναστενάξῃ. Πο- λυαγαπημένη!

Κι' ύστερα: — Η γῆς είναι στενή. Δέν μπορεί να χωρέσῃ τόση χαρά, μιάν εύτυχία τέτοια, σαν τή δική μας. Οί ουρανοί μονάχα την χωροῦν. Εἶνε τὸ φαρί μου φτερωτό, κι' άς μὴ βλέπῃς τὰ φτερά του. Μόνο κρατήσου πάνω μου καλά.

— Έμπρός Πήγασε! Θά προστάξη. Κι' αυτός θά χυθῇ σαν γεράκι, πρὸς τή γλαυκὴν άπεραντωσύνη...

— Μια μέρα θά γίνη μεγάλος και τρανός. Έτσι φαντάζεται, διαβάζοντας ένα βιβλίο με παραμύθια...

ΠΕΤΡΟΣ Α. ΔΗΜΑΣ

Μεταξύ μας

Αίκατερίνη Σδορόβου. Έγκρίνεται το «Κυνηγώντας χίμαιρες» και θα δημοσιευθῇ με τή σειρά του. Το «Εἶν' ὄρες» κατώτερο. Το «Πάθος» καλό, αλλά μᾶς ἤλθε παράκαιρα.

Α. Χριστόπουλου. Φοβερά κοινότοπα τὰ θέματα, και με πολύ σχολινοτενείς και φλύαρες φράσεις πὸς τὰ κάνουν κουραστικά. Βρήτε κάτι πὸς πρωτότυπο.

Βασίλ. Βλέσσα. Όχι δημοσιεύσιμα τὰ ποιήματά σας. Πρωτόεια και άφελῇ.

Νίκον Κάπα. Δυστυχώς τὰ ποιήματα δέν είναι καλά. Τους λείπει τὸ μέτρο ή άρμονία, ή ποιητική πνοή.

Κ. Παλμύρα. Συμπαθητικό τὸ ποιηματάκι σας, αλλά λίγο προχειρογραμμένο. Στείλτε μας κάτι πὸς δουλεμένο. Μὴ βιάζεστε να δημοσιεύσετε.

Π. Φουξή. Έγκρίνεται τὸ «Ξένη κι' εἶς» και θα δημοσιευθῇ με τή σειρά του.

Ερρίκον Α. Τὸ πεζό σας είναι καλό μόνο από τή μέση και κάτω, από κεῖ πὸς λέει «Δέν ξέρω πὸν τρόπο κ.λπ.» Η άρχή φλύαρη και γεμάτη κοινοτοπίες.

Μίλτον Α. Β. Έγκρίνεται ὁ «Ατυχος» και θα δημοσιευθῇ με τή σειρά του. Ο «Ντέκετιβ» δέν μᾶς ικανοποίησε.

Αργοςτολιόποῦλα. Έγκρίνεται τὸ «Αν ἦταν ν' άρχόσουν» και θα δημοσιευθῇ με τή σειρά του. Η «Νύφη τοῦ Βορᾶ» άρετὰ καλῇ, μὲ τὸ τελευταῖο τετράστιχο — έκτός από τον τελευταῖο στίχο πὸς είναι πολύ καλός — άδύνατο. Γιά τὰ καλά σας λόγια εύχαριστοῦμε.

Θά νον Δωρον. Τὸ «αἰτίσιμα» έπέτυχε και θα δημοσιεύσῃ την «Ζήλειαν», όταν ἔλθῃ ή σειρά της. Ἄς εύχηθούμε την ἴδια εύτυχία και στα ἄλλα. Ἀκόμα λίγο θά σᾶς γράψω «εύτυχία...» περνανάντε!

Σόνιαν Αγγ. Έγκρίνεται τὸ πεζό σας «Στον θάνατο ή στην εύτυχία» και θα δημοσιευθῇ με τή σειρά του.

Στάθη Ψύλλα. Έγκρίνεται τὸ πεζό σας «Μιά γυναίκα...» και θα δημοσιευθῇ με τή σειρά του.

Κ. Χ. Συμπαθητικό τὸ ποιηματάκι σας, όχι όμως και δημοσιεύσιμο. Πολύ πρωτόλειο και σε παλῆ τεχνοτροπία.

Βενέτη. Δέν μᾶς ικανοποίησαν τὰ τελευταῖα σας. Τὸ «Αγάπησε με» κοινότατο. Η «Απλῇ έπίσκεψιν» καλλίτερη ὡς θέμα, αλλά ύστερεῖ στην έκτέλεση. Ἐπιμεληθῇτε περισσότερο τὸ γράψιμό σας.

Νικόλαον Κοσμίδη. Έγκρίνονται οί «Δυό νυχτιές» και θα δημοσιευθουν με τή σειρά τους. Η παρατήρησίς σας διεδιδάσθη στον άρμόδιο. Εὔχαριστοῦμε γιά τὸ ενδιαφέρον σας.

Δόκιμον. Μερικά σημεία τοῦ διηγήματός σας άρκετὰ καλά, στο σύνολο όμως όχι δημοσιεύσιμο. Τὸ γράψιμό σας δέν είναι πολύ στροτὸ άόμοιο. Ἀποφεύγετε τις φλυαρίες και μὴ γράφετε από τις δυό πλευρές τοῦ χαρτιού.

Σπύρον Θαλλήτα. Κατώτερα από τὰ προηγούμενά σας. Ούτε ή «Φαντασία» δέν διορθώθηκε ὡς έπρεπε. Οί έκφράσεις «τῶν χείλιων», «της φαντασίας» γὼ ξεπεταροῦδι.—Ζωῆς, Ἀγάπης, Κόσμου τὸς σκοποῦς κ.λπ. καθόλου ποιητικές. Μὴ προχειρογράφετε.

Δ. Βουλγαράκη. Τὸ γράψιμό σας θέλει δούλεμα ακόμα γιά να γίνη πὸς στροτὸ.Και τὰ θέματα πὸς διαλέγετε πολύ κοινά. Μὴ βιάζεσθ να δημοσιεύσετε.

«Εβδομάς»

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΟΣ 11ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΡΡΗ 11 άριθ. Τηλεφ. 28517 Έκδόται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ Διευθυντής: ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ Φαβιέρου 12

Άρχισυντάκτης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ (Νικαίας 17)

Καλλιτ. Συνεργάτης: ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ετησία έσωτερικού δρ. 250

Εξάμηνος » 125

Ετησία έξωτερικού Λίραι 1.10

» Ἀμερικῆς Δολλάρια 6

Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Υπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΑΝΗΣ

(Παπασοφράτου 10 Σ)μός Ύμηττου)

Τὰ άποστέλλόμενα χειρόγραφα, δημοσιευόμενα και μὴ, δέν επιστρέφονται.

Γιά τὰ καλά σας λόγια, εύχαριστοῦμε.

Β. Ι. Α. Έγκρίνεται ή «Αὔλια» και θα δημοσιευθῇ με τή σειρά της. Τὸ ἄλλο κατώτερο και φοβερά κοινότοπο.

Κώσταν Γαρίδη. Πολύ έπιλοικά και τὰ δύο. Περιμένουμε κάτι καλύτερο. Γιά τὰ καλά σας λόγια, εύχαριστοῦμε.

Ξανθειά ή μελαχροινή

«...ο,τι και αν είσθε, πρέπει να εύρετε το κατάλληλο γέσο γιά την σωστή περιποίηση των μαλλιών σας. Γι' αυτό πρέπει ή Ξανθειά ή μελαχροινή να χρησι,οποιουν το Σαμποντόρ και ή μελαχροινές το Σαμποζάν, τὸ μόνο Σαμπονάν πὸς θα σᾶς έξυμνητήσῃ απόλυτα. Χάθε φάκελλος τοῦ Σαμπονάν Τέτ:Νουάρ περιέχει και τὸ ανάλογο "Σεβεκλά", τὸ όποῖον - μετά τὸ λούσιμο - άποστειρώνει, κρατεῖ τις σκέλες και προσδίδει στα μαλλιά μιά έξαιρετη φυσική γυαλαδα.

Ζητήτε από τους κομμείς να λούσουν τα μαλλιά σας με το ΛΟΥΣΑΝΤΟΝ του Τέτ:Νουάρ. Ταχύτης, υγεία και άμορφιά.

Υπάρχει και άγρό Σαμπονάν συνδυασμένο με τὸ "Σεβεκλά γιά Ξανθα και γιά σκοῦρα μαλλιά. Υγιεινή και οικονομική περιποίησις των μαλλιών. • Φιάλη Δρχ. 80 και 50.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ avec ch' veclat ΔΡΧ. 12.50

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ - ΝΙΚΗΣ 10 - ΤΗΛ. 25-739

Η ΔΙΨΑ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 39)

Κι' οι δυο ελαφρά τρομαγμένοι α-
κούγαμε τον κρότο.

—Ίσως να είναι η γάτα μου είπε.
Κι' όμως θυμάμαι ότι την είχα βγά-
λει έξω.

—Καλύτερα να πάμε να βεβαιω-
θούμε.

—Πάμε...

Σηκωθήκαμε σιγά-σιγά στις μύ-
τες των ποδιών, προχωρήσαμε προς
την πόρτα και την ανοίξαμε. Μια
λωρίδα φωτός έπεφτε στον προθάλα-
μο. Έρχόταν από το νεκρικό δω-
μάτιο, του οποίου η πόρτα ήταν μι-
σανοικτη. Εκείνη τη στιγμή μου
ήλθε η επιθυμία να σφίξω το χέρι
του συντρόφου μου κι' είμαι βέβαιος
ότι και κείνος θα ένοιωθε τον ίδιο
τρόμο με μένα αντικρύζοντας το πα-
ράξενο αυτό και άπιστευτο θέαμα.
Έν τούτοις το μυαλό μας δούλεψε
κανονικά. Χωρίς άλλο, μάς έλεγε η
λογική, η πόρτα άνοιξε μόνη της, κι'
αυτό, που βλέπεις δεν είναι τίποτε
άλλο παρά μια άχτιδα της σελήνης.
Ναί, πιθανόν να ήταν μια άχτιδα
της σελήνης! Μα πάλι αυτό το φως
δεν έμοιαζε και τόσο με σεληνόφω-
το! Μήπως έχουν αφήσει κανένα κε-

ρι δίπλα στο νεκροκρέββατο:

Προχωρώντας προσεκτικά πλησιά-
σαμε περισσότερο. Όταν φθάσαμε
σε ένα σημείο απ' όπου έδλεπα τον
ένα τοίχο της κρεβατοκάμαρας του
μακαρίτη, ένα φρικτό θέαμα με κάρ-
φωσε ακίνητο στην θέση μου, με το
στόμα ορθάνοικτο και τα μάτια πε-
ταγμένα έξω από τις κόγχες τους.
Πάνω στον τοίχο είδα να κουνιέται
μια πελώρια σκιά, που έμοιαζε μ'
άνθρωπινη, μα που το κεφάλι της
κάθε άλλο ήταν παρά άνθρωπου.
Ήταν το κεφάλι της Μεδούσης! Διέ-
κρινα μάλιστα καθαρά τα μακρυά
πελώρια φείδια αντί για μαλλιά.
Αυτή η άπαισία μορφή ήταν σκυμ-
μένη πάνω από το νεκροκρέββατο του
Μάκ Κόρμικ!

Στην αρχή, τρελλός απ' το φόβο,
ένοιωσα μια άκατανίκητη επιθυμία,
να φύγω τρέχοντας, έπειτα όμως θέ-
λησα να μάθω τι ακριβώς συνέβαι-
νε. Πλησίασα όσο μπορούσα πιο
προς το θόρυβο στην πόρτα και τότε
στο δωμάτιο που φωτιζόταν από τέσ-
σερα κεριά ολόγυρα στο νεκρικό
κρεβάτι, είδα... είδα την Σάντι,
με τα μαλλιά λυτά, ντυμένη με μια
μακρυά, κάτασπρη νυκτιδιά, να...

Ξυρίζω το πτώμα του θεού της!

ΡΑΛΦ ΚΟΡΝΓΚΟΛΝΤ

Μόνον το ΤΥΛΟΦΘΟΡΟΝ

ΣΑΣ ΑΠΑΛΛΑΣΣΕΙ ΑΠ'
ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΤΥΡΑΝΝΙΑ

είδικό υγρό δια τους
κάλους-εξαλειφόνται
έντός 6 (6) ημερών

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΥ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ

ΚΟΠΤΙΚΗ Δ. ΓΙΟΒΑ ΡΑΠΤΙΚΗ

Διπλωματούχου Καθηγήτριας (PROFESSORAT)

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Απολειστική Αντιπροσωπεία δι' όλην την Ελλάδα
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ DAYDOU ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
(Ειδικής Έπαγγελματικής Σχολής).

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Λεπτόμερης κανονισμός παρέχεται δωρεάν

εις πάντα αίτουσιν Έρμου 51

ΤΗΛ. 31-926

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάιοι

Η δεσποινίς Τασία Σ. Λουδάρου
και ο κ. Δημήτριος Γ. Βότσης έτέλε-
σαν τους γάμους των εν Άγρινίω την
29ην Απριλίου.

Η «Εβδομάς» εύχεται εις τους νε-
ύμφοις κάθε ευτυχία.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΟΦΑΣ

Οι απαντήσεις μας δια ζήτη-
ματα υγιεινής και καλλωπισμού,
βασίζονται επί συμβουλών του
διακεκριμένου δερματολόγου Ια-
τρού της πόλεως μας κ. Γεωργ.
Μιχ. Λαδά ο οποίος δέχεται τους
αποτεινομένους εις την «Εβδομά-
δα» αναγνώστας και αναγνωστρι-
κας, απολύτως δωρεάν, εις το Ια-
τρείον του Σόλωνος 40, 11 — 1
και 5—7 πλην των Κυριακών.
Δι' Ιδιαιτέρως (απ' ευθείας) α-
παντήσεις καταβάλλεται εις τον
κ. Λαδάν δικαίωμα δρχ. 50.

Φ λ α ί ρ η Π. Έ ν τ α θ α. Δυ-
στυχώς όταν έλθη η όλική καταστροφή
της επιδερμίδος κι' εμφανισθούν άδυσώπη-
τες και βαθειές οι ρυτίδες, τότε αποφασί-
ζετε να κτυπήσετε μ' απελπισία την φιλι-
κή πόρτα αναμένοντας το τριήμερο θαύμα.
Λυπούμαι γιατί η αλήθεια είναι άμα τσα-
κίση τόσο το δέρμα μόνον μια αισθητή βελ-
τίωση θά επέλθη με τις συμβουλές μου,
και με την προϋπόθεση ότι θά έκτελεσθώ-
σι κατά γράμμα. Λοιπόν εν πρώτοις άπα-
γορεύεται η χρήση σαπουνιού και κρύου
νερού. Θά πλένεσθε με μόλις χλιαρό νερό.
Το πρωί και βράδυ μετά το πλύσιμο ν' α-
λείφετε το πρόσωπο άπλωσ και χωρίς υασ-
σά με την κάτωθι πομάδα. Ίδιαίτερος δε
όταν πρόκειται να βγίητε έξω και συνεπώς
να βάζετε απ' επάνω της πούδρα, να την
σκουπίζετε ελαφρά με βαμβάκι:

Huile d' amandes douces	25 gr.
Cire blanche de melisse	6,25 >
Parafine molle	6,25 >
Borax	0,50 cent.
Eau de roses	13 gr.
Huile de roses q. s. pour aromatiser.	

Δις της εβδομάδος να χρησιμοποιήτε το
κτυπημένο άσπράδι αυγού, το όποιον μετά
δέκα λεπτά ν' αφαιρήτε με βαμβάκι βου-
τιγμένο σε χλιαρό νερό. Μετά δίηνο
κούρα ξαναγράψτε μου. Όσον άφορᾷ την
τελευταίαν παράκλησίν σας, λυπούμαι πο-
λύ που δεν θά μπορούσω να σας ικανοποιή-
σω, γιατί πολλοί συντάκται της «Εβδο-
μάδος» καταγίνονται στην ίδια άσχολία.

Δυστυχισμένην φίλην,
Αννά. Πολύ με συγκινούν τα γράμ-
ματά σας. Μοφ φαίνεται σαν να έχω κά-
που μια πονεμένη άδελφή που μου άνοίγει
πότε-πότε την καρδιά της. Συμμερίζομαι
τόσο τον πόνο σας, και μου προξενεί με-
γάλη χαρά και ή ελάχιστη ανακούφιση
που δίνουν στις φίλες μου τα λόγια μου.
Διατηρήστε το θάρρος σας, φτωχή μου σί-
λη και μετά το νέο αυτό κτύπημα. Είμαι
κι' εγώ πεπεισμένη ότι ο Θεός δεν θ' ά-
φήση το παιδάκι σας μονάχο και θά θρασ-
πέυση τη μαννούλα του για χάρη ίου.
Πληρώσατε άκοιτά το φόρο σας στην

Πήνο (όλοι μας τον πληρώνουμε, καλή μου
φίλη!)... Στο προσεχές γράμμα που θά
μου στείλετε, περιμένω να μου γράψετε
ευχαρίστα νέα. Τό ελπίζω και τό εύχομαι
με όλη τη θερμή της καρδιάς μου. Για τα
τόσα όμορφα λόγια σας και τις εύχές σας,
χίλια ευχαριστώ.

Θ. Υ. Έχετε μεγάλο λάθος αν νομίζε-
τε ότι εθ'α γέλασω με όλη μου την καρ-
διά διαβάζοντας το γράμμα σας. Όχι,
δεν γέλασα καθόλου, ούτε και παρξήγη-
σα τό προηγούμενο γράμμα σας, όπως δεν
παρξήγησ'α και τό τωρινό. Άπεναντίας με
συγκίνησε πολύ ή στενοχώρια σας μήπως
χάσετε την εκτίμησή μου, την συμπόνοια
μου. Πώς θά ήταν ποτέ δυνατόν αυτό,
καλή μου φίλη; Έσείς που παρακολου-
θείτε τόσο αυτά που γράφω, θά ξέρετε
καλά ότι εγώ δεν θά μπορούσα ποτέ να
περιφρονήσω έναν δυστυχισμένο, που υάλ-
λον εσάς που από τα πρώτα γράμματά σας
κινήσατε όλην την συμπάθειά μου, όλη τη
φίλια μου, όλη την άγάπη μου. Γι' αυτό
άκριβώς, νομίζω πως έχω τό δικαίωμα να
σας δώσω μια συμβουλή, την όποία θά σας
παρακαλέσω με τη σειρά μου να μην παρξή-
γήσετε. Τό γράμμα σας φανερώνει ένα
μεγάλο έκνευρισμό. Δεν μπορώ να ξέρω
αν αυτό συνέβαινε για ένα οιονδήποτε λό-
γο τη στιγμή που μου γράφατε. Άν όμως
τά νεύρα σας είναι κουρασμένα, πραγμα-
τικά, τότε σαν άδελφή και σαν φίλη σας
συμβουλεύω να πάρετε κανένα καταπρα-
υντικό φάρμακο.

Και κάτι άλλο: Μην επιμένετε με τόση
δύναμη στα καλή: άνήκουν στο παρελθόν.
Και τό παρελθόν έχει βέβαια δικαίωμα
στην στοργική άνάμνησή μας, αλλά ή ζωή
έχει άκόμη μεγαλύτερα δικαιώματα. Εί-
σθ, νέα κι' έχετε όλόκληρο μέλλον μπρο-
στά σας. Είναι φυσικώτατο ο χρόνος να
μαλακώνη τις πληγές μας, όσο βαθιές κι'
αν ήταν. Σας ευχαριστώ θερμά για τις εύ-
χές σας και εύχομαι να βρήτε την εύτυ-
χία που θά ρίξη στη λήθη τις πληγές δυ-
στυχισμένες μέρες.

Μ έ ρ τ ι α ν. Συνέστησα εις τον ιατρόν
κ. Λαδάν να σας εξετάση δωρεάν. Συνε-

πώς επισκεφθήτε τον και άφ'ος σας εξε-
τάση θά σας κοδοηγήση λεπτομερέστατα
σ' όλα τα ζητήματα που μ' έρωτάτε. Πάν-
τως έχετε άνακατεμένες συνταγές και με-
ταχειρίζεσθε πολλά πράγματα κι' άλοιφές
με τις όποιες θά καταστρέψετε τό δέρμα
σας. Να του πητε τό ψευδώνυμόν σας για
να εξετασθήτε δωρεάν. Δέχεται Σόλωνος
40 11—1 και 5 1) 2—8 μ. μ. Έκτός Κυ-
ριακής.

Ά γ γ έ λ α ν Κ. Ό κ. Λαδάς, κρατά
κατάλογον των ψευδώνυμων των άναγνω-
στριών που συνιστώνται από την παρούσα
στήλη για δωρεάν εξέταση. Όποτε ξαναγράψτε
μας αν δεν έχετε λάβει την άπάντησιν,
γράφοντας και τό πραγματικό σας όνομα
με την διεύθυνσί σας.

Huile d' ammondes dousses	50 gr.
Cire blanche de melise	12,50 >
Parafine molle	12,50 >

Borax	1 >
Eau de reses	25 >
Huile de roses q's. pour aromatiser	

Δις της εβδομάδος τό άσπράδι αυγού,
τό όποιον ν' αλείφεται μετά δέκα λεπτά
με χλιαρό νερό.

Σας ευχαριστούμε για τα θερμά σας λό-
για και για την έμπιστοσύνη σας.

1 7 έ τ ι δ α, Β ό λ ο ν. Σας άπάντησε
και σας έγραψε ότι χρειάζεσθε την πομάδα
Σπείσιάλ, με την όποία και θά καθαρίση ά-
μέσως τό δέρμα απ' τις πανάδες του εύ-
δους που έγράψατε. Όποτε ξαναγράψτε
μας αν δεν έχετε λάβει την άπάντησιν,
γράφοντας και τό πραγματικό σας όνομα
με την διεύθυνσί σας.

Ν α ν ο ν. Περίεργο ψευδώνυμο προκαί-
νενου για κυρία. Άν δεν μου γράφατε
ότι είσθε πανδρεμένη θά σας ένόμιζα κυρί-
ον. Βεβαίότατα οι κρίμες πολλαπλασιάζο-
νται.

ΣΚΟΝΗ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΤΣΑΡΙΔΩΝ

ΟΛΕΘΡΟΣ

Αποτελεί άληθνή
ΟΛΕΘΡΟΝ
των ζωύφιων χωρίς
κανένα κίνδυνον
δια τους ανθρώπους

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΥ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΤΗΛ. 30085

Δ. ΑΚΡΙΒΟΣ

πρώην ΑΚΡΙΒΟΥ & ΜΑΛΙΚΟΠΟΥΛΟΥ

Όδός Αθηναϊδος 4

ΤΡΙΤΗ 3 ΜΑΙΟΥ ΚΑΙ ΕΠΟΜΕΝΑΙ

Συμπληρωμένοι συλλογαι από όλα τα νέα ύφασματα για το κα

λοκαίρι, ΕΜΠΡΙΜΕ, ΜΕΤΑΞΩΤΑ, ΛΙΝΑ, ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ,

ΦΑΝΤΑΙΖΙ κ. λ. π.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ

ζουν τις τρίχες, ακόμη δε ή αφαίρεση με τσιμπιδάκι και ή λιπαρότης του δέρματος. Κάθε πρωί μετά το πλύσιμο μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στη κάτωθι λοσιόν να περνάτε το πρόσωπο:

Alcool camphré	15 gr.
Teinture de benjoin	30 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	120 »

Πρό της πούδρας την εξής λοσιόν, κι όχι κρέμες:

Lait d' ammandes	50 gr.
Glycerine	7 »
Eau de roses	150 »

Ταμπλουτρο δεν σας χρειάζεται. Τοπικώς για την βαθμιαία εξασθένηση και εξαφάνιση τῶν τριχώματος να χρησιμοποιή-

ήσετε την πομάδα βραδείας ενεργείας, σύμφωνα με την εσωκλειστον οδηγίαν.

Δ υ ρ α ν ι κ ὸ Χ ἄ ν ς Σ τ ῆ ε λ. Ἡ αίσθητικὴ αὐτὴ ἐγγείρησις εἶναι ἀρχατὰ δύσκολη. Χρειάζεται ὅμως προηγουμένως καὶ προσωπικὴ εξέταση. Πάντως ἡ ἐγγείρησις θὰ γίνῃ αὐτοπροσώπως ἀπὸ τὸν κ. Λαδᾶ, θὰ σᾶς στοιχίσῃ δὲ περὶ τῆς 15 χιλιάδων, με 150ήμερο τουλάχιστον παραμονὴν στὴν κλινικὴν.

Ν ε α ρ ἄ ν σ ὺ ζ υ γ ο ν. Νὰ εἰσθε εὐχαριστημένη ἂν μείνουν οἱ τρίχες ποὺ ὑπάρχουν. Πάντως ὑπάρχει ἐλπίς καὶ νὰ τονωθῶν κι' οἱ ἄλλες, ἂν βεβαίως δὲν ἔχει καταστραφῇ ἡ ρίζα τους. Πρωτὶ καὶ βράδυ ἐλαφρὸ μασάζ τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς με τὸ κάτωθι φάρμακο:

Liquide ammoniacque	5 gr.
Chlorhydrosulfate de quinine	1 »
Teinture de romarin	35 »
Rhum	65 »
Alcool à 60°	65 »

Κ λ ἄ ρ α. Γιὰ τὰ χέρια νὰ φτιάξετε μόνη τὸ εξής μίγμα, με τὸ ὅποιον ν' ἀλείψετε τὰ χέρια σας, τριβοντάς το τὸ ἓνα με τὸ ἄλλο 3—4 φορές τὴν ἡμέρα: Ν' ἀνακατέψετε ἓνα φλυτζάνι τοῦ καφὲ ροδό-νερο, ἓνα γλυκερίνη, ἓνα λεμόνι, ἓνα κο-λὼνια καλὴ καὶ μισὸ φλυτζάνι βάμμα βενζόνης. Τὰ φρύδια σας νὰ τὰ στρώνετε μ' ἓνα βουρτσάκι, ἀφοῦ τ' ἀλείψετε με λάδι τῆς βαζελίνης.

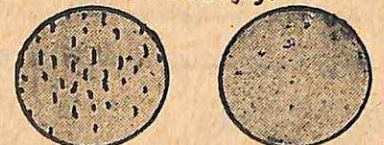
Ὁ πα δ ὶ ν τ ῆ ς ἐ π ἰ σ τ ῆ μ η ς. Πολὸ καλὰ κάνετε καὶ δὲν δίδετε σημασίαν στὶς ἀνεύθυνες συμβουλές. Ἀπὸ τὴν πάθησίν σας θ' ἀπαλλαγῇτε ὀριστικῶς κάνοντας σ' ἓνα γνωστὸ σας μικροβιολόγο ἓνα αὐτεμβόλιον. Θὰ πάτε στὸν ἴδιον, καὶ ἀφοῦ σᾶς πᾶρῃ λίγο πῦρ ἀπὸ ἓνα δυὸ σπυράκια, θὰ τὸ καλλιεργήσῃ καὶ θὰ σᾶς παρασκευάσῃ μερικὰς ἐνέσεις, τίς ὁποῖες καὶ θὰ κάνετε. Ὅποτε με ξαναχρησιμοποιεῖτε εἶμαι στὴ διάθεσίν σας.

ΛΟΡΑ

Ἡ φαγοῦρα τῆς κεφαλῆς

συνοδεύεται ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον με πιτυρίδα καὶ τριχόπτωσην. ὀφείλεται δὲ κατὰ τὰς τελευταίας ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας, εἰς μικροσκοπικοὺς μυκητοειδεῖς κόκκους, οἱ ὅποιοι ἐμφανίζονται εἰς τὸ δερμα τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς **Η «Τριλυζίν»** χάρις εἰς τὴν εἰδικὴν ἐπιστημονικὴν τῆς σύνθεσιν, ἀπομακρύνει θετικῶς τὰ δυσάρεστα αὐτὰ φαινόμενα

Ἴδου ἡ ἐπιστημονικὴ ἀπόδειξις:

Μυκητοειδὲς ἀσπερματα· παρὰ τὴν ἐπὶ τὸ δερμα εἰς τὴν κεφαλὴν, τὸ εἶδος τῆς ζυζυγίας τῆς «Τριλυζίν».

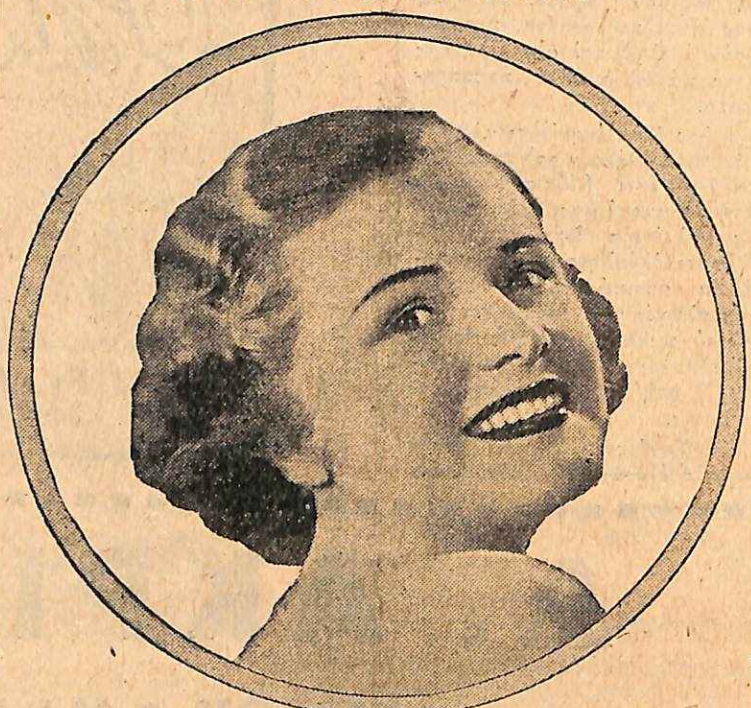
Ἡ κατάσταση τοῦ ἰδίου δέρματος μετὰ τὴν χρῆσιν τῆς «Τριλυζίν»· Οἱ μυκητοειδὲς φανίσθησαν.

Διὰ τῆς **Τριλυζίν**

Ἡ πιτυρίδα ἐξαλείφεται ἡ τριχόπτωση σταματᾷ νὰ μαλλιά ξαναφυτρώ-νουν.

Ζητήσατε παρὰ τοῦ Γεν. Ἀντιπροσώπου Κώστα Νικολαΐδη, Ἀλκαίου 1, Ἀθήνας (τηλ. 22-166) νὰ σᾶς ἀποσταλῇ δωρεὰν ἡ ἐκονομογραφικὴ ἐπιστημονικὴ βιβλιογραφία τῆς «ΤΡΙΛΥΖΙΝ».

ΚΑΜΕΤΕ ΝΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΣΑΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

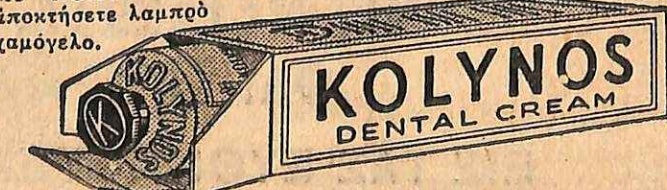

ΚΗΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΑΧΕΩΣ ΕΞΑΛΕΙΦΟΝΤΑΙ

Χρησιμοποιήσατε τὴν «ΚΟΛΥΝΟΣ». Διαφέρει ἀπὸ κάθε ἄλλην ὀδοντόκρεμα. Ἡ ἐνέργειά της εἶναι διαφορετικὴ. Ἡ σύνθεσίς της μοναδική. Εἶναι οἰκονομικὴ. Διαρκεῖ δυὸ φορές περισσότερον ἀπὸ τῆς ΚΟΙΝΕΣ

Ἐτιμήθη εἰς τὴν Χ καὶ ΧΙ Διεθνή Ἐκθεσιν Θεσσαλονίκης με Μέγα Βραβεῖον ἔκτος Συναγωνισμού.

Με «ΚΟΛΥΝΟΣ» καὶ σεῖς θὰ ἀποκτήσετε λαμπρὸ χαμόγελο.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ἦ ὁ παθολόγος ἱατρός μας δέχεται τοὺς ἀναγνώστας ποὺ τοῦ στέλλει ἡ «Εβδομάς» εἰς τὸ ἱατρεῖον τοῦ, Μιλιτιάδου 11, καθημερινῶς, πλὴν τῶν Κυριακῶν, ἀπὸ τὰς 5 — 7 μ. μ. Ζητήσατε τὸν ἱατρὸν τῆς «Εβδομάδος».

Ναυτικὸν Ι. Ἐχετε ἀπόλυτα δικαίωμα γιὰ ὅσα γράφετε. Πρέπει, ὅμως, νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι τὸ νόσημα αὐτὸ εἶναι ἀπὸ κείνα ποὺ πολὺ δύσκολα ὑποχωροῦν καὶ ἀφοῦ ὅλα ὅσα ἐκάματε δὲν

Ἡ ἐφετεινὴ μας συλλογὴ δὰ σὰς ἰκανοποίησιν πλήρως. Εἶνε ἀπὸ τὰ καλύτερα ἱαρισινὰ μὲν τέλλα καὶ εἰς πολλὰ σχεδία.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

Πάροδος Εὐαγγελιερίας

ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ

Μεγάλες καὶ πυκνές, εἶναι τὸ μυστικὸ που κάνει τὰ μάτια ὁμορφάκι ἐλκυστικά. Ὅλες οἱ βεντέττες τοῦ κινηματογράφου ποὺ μᾶς νοητεύουν ἔχουνε βλεφαρίδες μεγάλες καὶ πυκνές (ἀληθινές ἢ ψεύτικες). Βλεφαρίδες ἀληθινές, μεγάλες καὶ πυκνές, εἰν' εὐκολο νὰ ἀποκτήσῃ ὅποια τὸ θελήσῃ. Μέθοδος νέα, ἀπλή καὶ ἐντελὴς ἀποτελεσματικὴ. Ἀκαδημία Κολλογῆς Μ^ς KETTY—Ἀδὴναι—Ἑρμοῦ 35—Τηλ. 22-0-88.

ἔφεραν ἀποτέλεσμα, τὸ μόνον ποὺ σᾶς ἀπομένει εἶναι, ἂν σᾶς ἦτο εὐκολο νὰ κάνατε μερικὰ λουτρά θειοῦ καὶ μάλιστα Ὑάπτης. Εἶναι τὸ τελευταῖο αὐτοῦ ποὺ σᾶς ἀπομένει. Ἐπίσης μέχρις ὅτου κατορθώσετε νὰ κάμετε τὰ λουτρά νὰ προμηθευθῇτε ἰδίῳ, με τὸ ὅποιο, ἀφοῦ τὸ ἀραιώσετε με τρία μέρη καθαροῦ οἰνοπνεύματος, θὰ κάμετε κάθε πρωὶ ἐπάλειψη. Ἄν ὅμως παρ' ἐλπίδα δῆτε ὅτι σᾶς ἐνοχλεῖ περισσότερο τότε σταματήσατέ το καὶ μεταχειρισθῇτε τὴν ἀλοιφή με τσίγγινον. Δὲν εἶναι βέβαια θεραπευτικὴ πάντως ὅμως εἶναι καταπραυντικὴ. Καὶ ὅταν ἔλθετε στὸν Πειραιᾶ τότε φροντίστε νὰ με συναντήσετε καὶ τὰ λέμε καλύτερα.

Παθόντα Β. Γ. Δὲν νομίζω ὅτι αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς καταστάσεως εἶναι

ἡ ἀμαρτωλὴ πράξις. Ὅλοι τὰ περᾶσαν αὐτὰ θέλοντες καὶ μὴ. Αἰτία κατὰ τὴν γνώμην μου εἶναι ἡ τακτικὴ τὴν ὁποῖαν ἀκολουθήσατε μέχρι σήμερον. Μόνον αὐτὴ προκαλεῖ ὅλα τὰ φαινόμενα ποὺ σήμερον παρουσιάζονται σὲ σᾶς. Μιὰ λύσις ὑπάρχει γιὰ νὰ ἐπανεύρετε τὸν ἑαυτὸ σας ν' ἀλλάξετε ὅλος διόλου τακτικὴ. Θὰ κάμετε ἐντελὴς τὸ ἀντίθετον. Σ' αὐτὸ βέβαια θὰ σᾶς βοηθήσω καὶ ἐγὼ με τὴν θεραπεῖαν ποὺ θὰ σᾶς ὑποδείξω. Πρωτὸν θὰ κάμετε ταυτοχρόνως μιὰ ἐνεσις Ὑοχιμίνης καὶ μιὰ Σπρυγίνης τῶν 2 χιλ. ἡμέραν παρ' ἡμέραν. Τὴν ἄλλη δὲ γλωριούχον ἀσθεσίον ἐνδοφλεβίως. Τὸ ὅλον 30, ἀπὸ τὸ κάθε εἶδος. Ἐπίσης ἀπὸ τὸ φάρμακον Βαλεριάνᾳ (30 γραμ.), θὰ παίνοτε 60 σταγόνες τὴν ἡμέραν. 30 τὸ πρωὶ καὶ 30 τὸ βράδυ. Ὅταν δὲ ἡ θεραπεία φθάσῃ εἰς τὸ μέσον τότε κάμετε τὴν πρώτην κρούσιν. Ἀλλὰ καὶ ἂν πάλι, παρ' ἐλπίδα ἀποτύχετε, μὴν ἀπελπισθῇτε νὰ ἐξακολουθήσετε. Μετὰ δυὸ μῆνες μοῦ γράφετε τὰ ἀποτελέσματα.

Ἀγρότισαν Καστέλλι Κισσάμου. Ὅταν κανεὶς γράφῃ στὸν γιὰ τὸ γιὰ νὰ ζητήσῃ μιὰ συμβουλὴ δὲν νομίζω ὅτι πρέπει νὰ γράφῃ τόσο λακωνικά. Ξαναγράψατέ μου λοιπὸν, λεπτομερῶς τὸν χαρακτήρα σας ἢ καὶ τῆς γυναίκας σας καὶ γενικὰ ὅλο τὸ ἱστορικόν, ὥστε νὰ σᾶς δώσω τὴν κατάλληλη συμβουλὴ. Ὅπως δὲ ὅμως τὸ ζήτημα αὐτὸ μόνον με ἰδιαίτερα ἐπιστολὴ θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ συζητηθῇ. Στὴν στήλη μου δὲν μπορῶ νὰ σᾶς μιλήσω ὅπως πρέπει καὶ ὅσο πρέπει.

Μπάμπην Ρόζον. Ἀργοστολίον. Τὴν κατάστασίν σας τὴν γνωρίζετε ἀρκετὰ καλὰ, καὶ τὸ τί πρέπει νὰ κάνατε ἐπίσης, ὥστε ἐγὼ περιτεῖνω ἐντελῶς. Ἀφοῦ ὅμως ἔχετε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ κάμετε ἐνέσεις ἀσθεσίου τότε πάρτε Γαλουκονάτ ποὺ γίνεται ἐνδομυϊκῶς καὶ κάμετε μερικὰ, ἢ Καλτσιοστερίνη ποὺ γίνεται ὑποδορείως. Οἱ ἐνέσεις ποὺ μοῦ γράφετε ὅτι ἐκάματε δὲν ἦσαν ἀσχηρῆς, δὲν ἦσαν ὅμως ἀπαραίτητες. Τὸ καλύτερον στὴν προκειμένη περίπτωσιν εἶναι ἡ Φυτὴν Σίμα εἰς δισκία ὅταν δὲ θὰ ἔλθῃ ὁ χειμὼν ἀντὶ Φυτίνης νὰ πάρετε λίγο μουρουνέλιον. Εἶναι ἀσχηρὸς καὶ καλύτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο. Αὐτὰ ἔχω μόνον νὰ σᾶς πῶ τὰ ἄλλα

ΕΠΙΠΛΑ

τελευταίας παραλαβῆς ἐργοστασίου μας

Ὅτι νέον εἰς σχέδιον
Τραπεζαρία Ρυθμὸν Ἐπιπλώσεις γραφείων
Κρεβατοκάμαρα Κοιμηθῆτα Σαλόνια
Γραμμὴν

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

Συλλογικὴ βιομηχανία

ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

ΕΚΘΕΣΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34-ΔΟΥΤΙΖΗΣ ΠΙΑΝ-ΚΟΥΡ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝΙΑΣ (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ).

Τηλέφωνο Γραφείου 26.080. Ἐργοστασίον: 26.030

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΓΟΓΗ - ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ

Ἐπισκεπτόμενος τὰς ἐκθέσεις μας ἐξασφαλίζετε τὰ συμφέροντά σας

τὰ θεωρῶ· περιττὰ.

Ἄπο γ ο η τ ε υ μ ε ν η ν ὕ-
παρξιν. Μὰ ἐπὶ τέλους τόσο σπον-
δαῖον τὸ θεωρεῖτε τὸ ζήτημα τὸ τό-
σο ἀπλὸ τίς περισσότερες φορὲς ὥστε νὰ
ἀναγκάζεσθε νὰ μεταχειρίζεσθε αὐτὸ τὸ
ψευδώνυμο ἐνὸς ὅπως καὶ μόνη σας γρά-
φειτε ἔχετε τόσα ἄλλα προσόντα ὥστε νὰ
μπορῇ ἡ ζωὴ νὰ σὰς εἶναι εὐχάριστος.
Καὶ δὲν μπορεί νὰ συμβῇ διαφοροτικά,
γιατὶ αὐτὸ τὸ ἐλάχιστο ποῦχετε στὸ πρό-
σωπο θὰ φύγῃ τόσο γρήγορα ὥστε καί
σεῖς θὰ διερωτάσθε πὼς μ' ἓνα τόσο ἀ-
πλὸ πρᾶγμα καθόσασταν καὶ βασανιζό-
σασταν, φθάναι νὰ κάνετε μὴ σεῖρά ἐν-
μωθέντων ἀντισταφυλοκοκκικῶν ἐμβολί-
ων Κόμης. Βρίσκονται σ' ὅλα τὰ φαρμα-
κεία. Μπορεῖτε ὅμως νὰ τὰ προμηθευθῇ-
τε καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιο. Ὁ κ. Ζήσης μένει
(ὁδὸς Ἀκαδημίας 70 δ.). Κάνετε τα λοι-
πὸν αὐτὰ, μὴ δειλιάσετε καὶ νὰ εἰσθε ἀ-
πόλυτα βεβαία ὅτι θὰ ἀπαλλαγθῇ ὀρι-
στικὰ αὐτοῦ ποὺ τόσο σὺς βασανίζει καὶ
σὰς κάμνει νὰ πικραίνεσθε ἄδικα καὶ πα-
ράλογα. Ἐμπρὸς λοιπὸν μὴν ἀμελεῖτε.

Δυστυχισμένην, Ἀθήνας.
Υπάρχουν ὠριμένα ζητήματα τὰ ὅποια
δὲν εἶναι δυνατόν, γιὰ πολλοὺς καὶ δια-
φόρους λόγους νὰ συζητηθοῦν ἀπὸ τῆς
στῆλης τοῦ περιοδικοῦ. Οἱ ἀναγνώσται
μας ποῦ ἔχουν τέτοια ζητήματα καὶ βρι-
σκονται στὰς Ἀθήνας, δὲν ἔχουν παρὰ
τὴν ἀπευθυνθῆν ἀπ' εὐθείας στὸν γυατρὸ
τῆς «Ἐβδομάδος» χωρὶς τὸν φόβο ὅτι
θα ἐπιβαρυνθοῦν μὲ τίποτε. Τὸ ἴδιο συμ-
βουλεύω καὶ σὲ σὰς. Ἐπισκεφθῆτε με
στὸ Ἰατρεῖο μου, σεις ἢ ὁ ἐνδιαφερό-
μενος. Ἀν ἔληθ' ἐκείνος ἄς μοῦ θυμῆθ' ὁ
τὸ ψευδώνυμό σας καὶ ἄς ἔχη μαζί του
τὴν συνταγὴν ποῦ σὰς ἔδωσαν γιὰ τὴν
τὰ λάθος δὲν τὴν ἐσοκλείσατε. Θὰ μὲ
βρῇ Μιλτιάδου 11 ἀπὸ τίς 4½—6½.

Ὁ. Ν. Ν. Θ. Ἡ πάθος ἡ ὁποία θα-
σανίζει τὸν πατέρα σας δὲν εἶναι τίποτ'
ἄλλο παρὰ ἓνα ἐκζεμα ποὺ δέβαια εἶναι
πολὺ ἐνοχλητικὸ ἂν ὄχι καὶ πολὺ ἐπικί-
νδυνω φρίσμενες στιγμῆς, εἶναι δὲ καὶ
χερόνιον, θεραπεύεται ὁμως, ἀρκεῖ νὰ ἀ-
κολουθήσῃ μιὰ τακτικὴ, ποὺ μπορεῖ νὰ
εἶναι λίγο κουραστικὴ εἶναι, ὁμως, ἀπα-
ραίτητος. Θὰ πᾶσιν νὰ τρώγῃ καρυκευ-
μένα φαγητά, παστά καὶ γενικὰ ἐρεθιστι-
κὰ. Τὰ οἰογενεματωδῆ ποτὰ ἀπαγορεύ-
νται ἀπολύτως. Αὐτὰ ὅσον ἀφορᾷ τὸ
ζήτημα τοῦ φαγητοῦ. Τὸ φαρμακευτικὸ
μέρος εἶναι τὸ ἐξῆς: θὰ κάμῃ μερικεῖς ἐ-
νέσεις Ἐκτομπρόν, ἐνδοφλεβίως ἡμέραν
παρ' ἡμέραν μίαν. Τis ἄλλες ἡμέρες θὰ
κάμῃ ἀπὸ μιὰ αὐθαιματοθεραπεία. Δη-
λαδὴ θὰ τοῦ παίρνουν αἷμα ἀπὸ τὴν φλέ-
βα καὶ ἀμέσως θὰ τὸ ἐνίουν ὑποδορίως
ἡ ἐνδομυϊκῶς, ἀρχίζοντες ἀπὸ 5 κ. ἐκ.
μέγιστος ὅπου φθάσουν τὰ 15 ὁπότε θὰ
σταματήσουν καὶ θὰ ἐπαναλάβουν μόνον
τὸ 15 τρεῖς—τέσσερις φορές.

Ἐπίσης θ' ἀποφεύγει ἐκεῖ τοπικῶς τὰ πολλὰ νερά θὰ πάθῃ ἀπ' τοῦ φαρμακείου διὰ ἅλτι Νιτρικοῦ Ἀργύρου 2% 25 γραμμάρια, τὸ ὁποῖον θὰ προφυλάσῃ ἀπὸ τὸ φῶς γιατί τὸ χάλαιε τὸ φῶς, καὶ μετὰ τὸ θὰ καίμῃ ἐπιθίξεις καὶ μετὰ θὰ δάξῃ λίγη τάλκ. Αὐτὸ θὰ γίνεταί μισά φορὰ τὴν ἡμέρα.

Λ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος Ιατρός

ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΚΑΙ ΗΠΑΤΟΣ, ENTERON
Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ
Εδρεύοντες ἐν Πάριστι
Επιστάται δι' ἀνθρώπων Παιδιών
ΚΑΛΗΜΕΛΑ καὶ
ΠΥΘΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 6

NEON!
4 ΠΟΥΔΡΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΝΗ
-Αδιάβροχος

1. Ἡ καλλιτέρα πούδρα διὰ τὸ ὑπαιθρον, διότι εἶναι ἀδιάβροχος.
2. Ἡ καλλιτέρα πούδρα διὰ τὸ σπίτι, διότι δὲν κάνουν ποτὲ «πλάκες» ἐπὶ τοῦ προσώπου.
3. Ἡ πούδρα ὅπου κρατᾷ ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν, διότι εἶναι ἀναμειγμένη μὲ «Μοὺς ντὲ κρέμ».
4. Ἡ πούδρα ποὺ σὰς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν υγualάδα τῆς μύτης καὶ τοῦ προσώπου καὶ διατηρεῖ εἰς τὴν ἐπιδερμίδα ῥοσσιὰ καὶ νεότητα, χάρις στὴν «Μοὺς ντὲ κρέμ» ὅπου **ΠΕΡΙΕΙΧΕΙ.**

ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΣ. Θέσατε ἅπ' αὐ-

τὴν τὴν πούδρα στὸ δάκτυλό σας, κατόπιν βυθισατέ τὸ ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος. Ἀποουράτε τὸ.... Ἡ πούδρα εἶναι πάντοτε καὶ τὸ δάκτυλό σας εἶναι στεγνόν. Ἡ πούδρα αὐτὴ κρατᾷ παρὰ τὴν ἐφίδρωση καὶ τὸν χορόν, τὸν βροχερόν καιρόν καὶ τὰ θαλάσσια μπάνια. Δὲν περιέχει κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐλαχίστα τριβυλλίθια, ποὺ εἶναι δυνατόν νὰ εἰσελθῶν εἰς τοὺς πόρους τῆς ἐπιδερμίδος, νὰ φουσκώσουν καὶ νὰ προκαλέσουν τὸν σχηματισμόν διεσταλμένων πόρων, μαύρων στιγμάτων καὶ ὅλων τῶν μειονεκτημάτων τῆς ἐπιδερμίδος.

5.000.000 χαριτωμένα κορίτσια και ώραίες μητέρες μεταχειρίζονται κάθε πρωί την πούδρα Τοκαλόν, άνχμειγμένη με «Μούς ντέ κρέμ». Αφαιρεί τούς διεσταλμένους πόρους. Οι παρασκευασταί έγγυώνται άποτελέσματα, άλλως τά χορήματα έπιστρέφονται.

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικούς, τέλευ-
ταία μοντέλλα με τὰς κάτωθι τιμὰς:

18	Καράτ.	τὸ	ζεύγος	δρχ.	850
14	»	»	»	»	700
12	»	»	»	»	650
10	»	»	»	»	600
8	»	»	»	»	500
6	»	»	»	»	425

Ἀγοράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τε-
λεία καὶ ἡγγυημένη ἐπισκευὴ ὥρολογίων
διὰ 3 ἔτη. Ἐξαιρετικὴ εἰδικότης διὰ ἐ-
πισκευὰς ὥρολογίων ἀμερικανικῶν Γόλ-
θαμ. Ἑλτη, Ἑλλινόις, Ζενίθ, Ὁμέγα,
Λονζίν. Ἐπίσης ἀφίχθησαν τὰ τελευ-
ταῖα μοντέλλα δι' ἀνδρικά δακτυλίδια

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8. Τηλέφ. 28-407
Παρά την 'Ομόνοιαν καὶ Πανεπιστη-
μιου 50 Τηλέφωνον 20-441

HAIR'S RESTORER

FATTORI
(MILANO)

ΕΝΔΥΝΑΜΩΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣ

Ἐξαφανίζει τὴν πιτυρίδα.
ὑποδοθεῖ τὴν τριχοφυΐαν καὶ
δυναμώνει τὰς ρίζας τῶν
τρίχων.

Ἐπαναφέρει τὰς λευκὰς τρί-
χας εἰς τὸ ἀρχικόν των χρῶμα.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡ-
ΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ

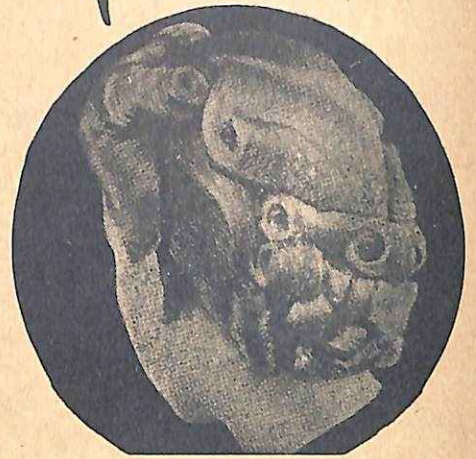
Γεν. Ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἀνατολήν. Α. ΦΑΡΟΥΓΓΙΟ.

Παρακαταθήκη : Όδός Λυ-
κούργου 7. Αθήναι. Τηλ. 30-415

POINTE

Κομμωτήριο ΛΟΥΞ

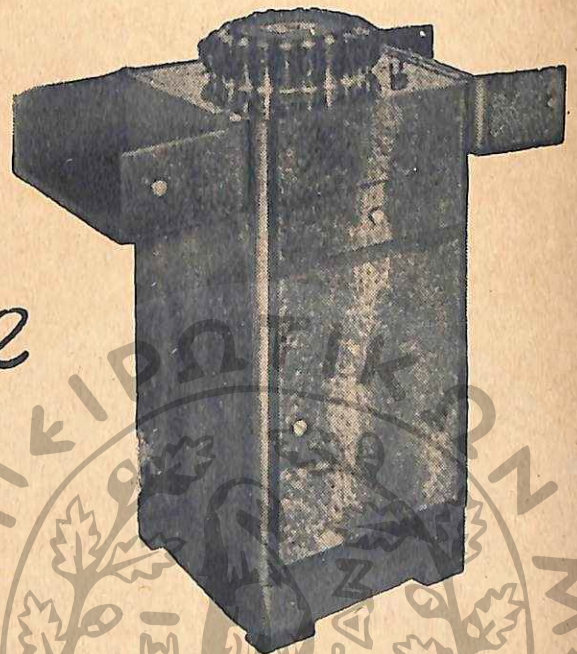

Περμανάντ

ΜΕ ΤΟ ΝΕΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ
ΑΝΕΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ *Royale*

ΩΣ ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΜΕ ΤΑ
ΦΗΜΙΣΜΕΝΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ
ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ

*Maier
Realistique
Fura*

ΔΡΧ.
150

ΑΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

Πανεπιστημίου 75-Τηλ. 23-776